

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευγεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ὡς ἐλευθέρων ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ σχολεῖα (1932).
Τιμηθὲν διὰ τοῦ ἀργυροῦ μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ 1
(Β' δροφος)—ΑΘΗΝΑΙ
Τὸ φύλλον δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΚΩΣΤΑΣ Ε. ΠΑΡΑΣΧΟΣ
Ἰδρυτής-Διευθυντής (1879-1895) ΝΙΚ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής (1895-1948) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1957

ΤΟΜΟΣ 1958 Α'—ΑΡΙΘ. 1

Ὅλοι μὲ τὴ «Διάπλαση»!

Νέα από τον ΚΟΣΜΟ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ
ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

Οι διάφοροι πληθυσμοί των Ινδιών ακολουθούν από ένα διαφορετικό ημερολόγιο. Έτσι στις Ινδίες γιορτάζονται μέσα σ' ένα χρόνο καμιά δωδεκαριά πρωτοχρονιές, που μοιάζουν όλες τους με παλλαϊκό πανηγύρι.

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Οι Κινέζοι που έχουν εφεύρει τόσα χρήσιμα πράγματα για την ανθρωπότητα, εφεύραν τώρα και μια μέθοδο για να καταπολεμούν τις

αρρώστειες των ματιών (μυωπία, πρεσβυωπία και αστιγματισμός), διοχετεύοντας μέσα στο αδύνατο μάτι μια ελάχιστη δόση ηλεκτρικό ρεύμα!

Άλλοίμονο λοιπόν σ' αυτούς που πουλάνε οπτικά είδη.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Το Αμερικανικό Ίνστιτούτο Στατιστικής, έβαλε στο Αμερικανικό κοινό το παρακάτω ερώτημα:

«Αν κερδίζατε τον πρώτο αριθμό του λαχείου, θα αλλάζατε εργασία;»

Οι απαντήσεις των υποψηφίων τυχερών ήταν εύχως ενθαρρυντικές. Λοιπόν, όχι! οι τέσσερις στους πέντε θα συνέχιζαν την ίδια δουλειά. Αυτά συμβαίνουν στην Αμερική. «Αν όμως σκεπτόταν κανείς να κάνει παρόμοια ερώτηση στους Έλληνες, οι πέντε απαντήσεις στις πέντε θα ήταν: ναι, θ' αλλάξω επάγγελμα. Και αν ο έρωτων επεκτεινόταν: «με τί θα καταπιανόσαστε;» και οι πέντε απαντήσεις θα ήταν καταπληκτικά όμοιες: ή «Ελλάδα έχει ανάγκη από πολιτικούς με πυγμή, γι' αυτό κι' εγώ λέω ν' ασχοληθώ τώρα πια (με τί άλλο;) με την πολιτική! Ζήτω η Ρωμιοσύνη!»

Θέλω να πιστεύω πάντως, ότι τα διαπλάσπουλα δε θα έχουν την ίδια διάθεση, αλλά θα προτιμούν να... κοιτάζουν τη δουλειά τους, προσκολλημένα με αγάπη σ' αυτή.

Έδω Διάπλασις

Γεια σου, καινούργιε μου τόμο Γειά και σ' εσάς, Διαπλάσπουλα, που από σήμερα «τέρπεσθε και διδάσκεσθε», με τα νέα μυθιστορήματα, με τα καταπληκτικά διηγήματα, τις περίφημες εικόνες και με τις τρεις σελίδες τις... άγγελιες!

Υποδεχτήτε τους νέους μας φίλους, τους ήρωες των μυθιστορημάτων μας, που... «πρωτομπαίνοντας στο σαλόνι της Διαπλάσεως, χαιρετούν όλες — όλους».

Από σήμερα λοιπόν εμπιστευόμαστε την τύχη μας στη ναυτική πείρα του Πέτσου (ναυπηγού και θαλασσοπόρου), στο... φίλο που τα ξέρει όλα, στο Φούλτωνα, κι' εσύ εχρηθούμε να μη μάς... πάρη το Μαύρο Ποτάμι

Στις σελίδες μου από σήμερα θα βρίσκετε την Τζούντη Άμπωτ να... μονογραφεί, με συγχωρείτε! να μονολογεί ήθελα να πω, και να μάς καταπλήσσει, με το λογοτεχνικό της χάρισμα!

Εμπρός λοιπόν, Διαπλάσπουλα! Πιασμένοι όλοι χέρι-χέρι, ας ξεκινήσουμε χαρούμενοι για μεγαλύτερες επιτεύξεις, για την τελειοποίηση του περιοδικού σας.

ΚΑΤΙ ακόμα που σας ενδιαφέρει: Τα παλιά τεύχη της «Διαπλάσεως» θα πουλιούνται στα γραφεία μας, Χρίστου Λαδά, 1 μόνο ως το τέλος Δεκεμβρίου 1957. Προμηθευθήτε το γρηγορότερο τα τεύχη που σας λείπουν!

32 σελίδες το πρώτο τεύχος του νέου τόμου μας. Δεν πιστεύω να μην ενθουσιαστήκατε; Αφού ενθουσιάστηκα κι' εγώ κι' άρχισα να χοροπηδώ από τη χαρά μου μέσα στο γραφείο μου. Λυπάμαι μόνο που αυτό για την ώρα δε θα γίνεται παρά στις εξορμήσεις μας.

ΠΟΛΛΟΙ φίλοι μου με ρωτάνε αν μπορώ να τους νοικοκυρέψω τα τεύχη τους κάνοντάς τα ένα τόμο. Λοιπόν, όσα Διαπλάσπουλα θέλουν να δέσουν σε τόμο τα φυλλάδια που έχουν, θα τα φέρουν στα γραφεία κ α λ α τ υ λ ι γ μ ε ν α και πάνω στο χαρτί θα γράφουν με μεγάλα καθαρά γράμματα το όνομα και τη διεύθυνσή τους. Το χρυσόδετο αυτό κάλυμμα θα τους κοστίσει 25 δραχ. και το χρώμα του θα είναι της αποκλειστικής άρεσκέας τους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΣΜΟΚΥ ΣΤΟ ΕΔΩΛΙΟ

Ο Σμόκυ είναι ένα χαριτωμένο σκωτσέζικο σκυλάκι, αποσπασμένο σε μια αγγλική στρατιωτική μονάδα.

Τελευταία όμως το «χαριτωμένο» τετράποδο αναγκάστηκε να παρουσιάσει στο δικαστήριο και να... απολογηθεί, γιατί δάγκωσε ένα λοχαγό.

Ο Σμόκυ αντιμετώπισε το κατηγορητήριο με την πρέπουσα αξιοπρέπεια και μόνο, όταν ο κύριός του παρουσιάστηκε, για να τον υπερασπιστεί, στάθηκε στα πσινά του πόδια και άρχισε να γαυγίζει χαρούμενα.

Ο αντιπρόσωπος λοιπόν του Σμόκυ υποστήριξε, ότι η δαγκωματιά ήταν συνέπεια της κλωτσιάς, που έδωσε τι θύμα στον κατηγορούμενο, γεγονός που ο λοχαγός δεν μπόρεσε ν' αρνηθεί.

Τέλος ο Σμόκυ «απηλλάγη» παμψηφεί από το δικαστήριο, με το αιτιολογικό ότι... «ο κατηγορούμενος ευρίσκεται εν άμυνή!»

Αυτά βέβαια μόνο στην Άγγλία μπορεί να συμβούν.

Λέγεται μάλιστα πως οι στρατιώτες εκείνης της μονάδας, μετά τη δικαστική απόφαση, φέρονται στο Σμόκυ με ξεχωριστή ευγένεια και σεβασμό.

Α' Τό ΤΟ ΞΕΡΕΤΕ;

Η «ΠΡΟΟΔΟΣ» ΤΗΣ ΤΙΣ-ΧΗΝΣ

Ένας Αμερικανός καλλιτέχνης κάνει χρυσές δουλειές πουλώντας τους... πρωτότυπους πίνακές του. Ο καταπληκτικός αυτός κύριος δε χρησιμοποιεί

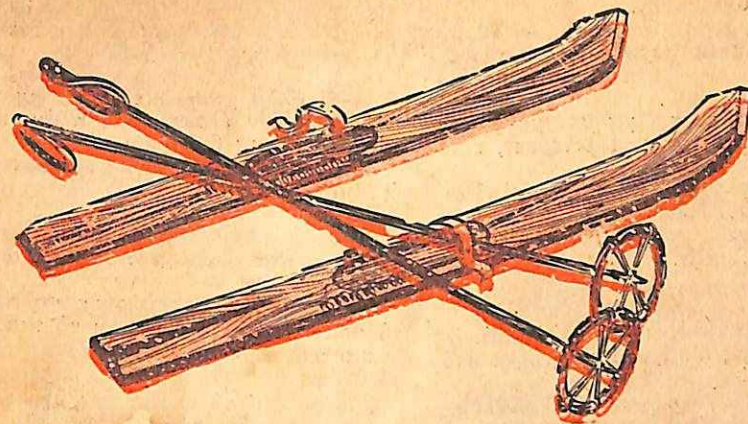
τά καθιερωμένα μέσα ζωγραφικής (αυτά είναι για τους καθυστερημένους), αλλά δουλεύει παπουτσιών, και αντί για χρώματα, βερνίκι για παπούτσια! Η επιτυχία των έργων του μάς βάζει σε σκέψεις: Νάναι τάχα αυτό ή αρχή μιας νέας σχολής; Και αν ναι, πως θα λέγεται η σχολή αυτή; Όσο κι' αν προσπαθήσουμε δε βρίσκουμε, άλλη καταλληλότερη επωνυμία από το «Σχολή λούστρων!» Έσείς τί λέτε;

ΝΕΟ ΤΕΡΑΣ

Κατά τα λεγόμενα του δόκτορος Άντονι Λάτον, του Ή

κεανογραφικού Ίνστιτούτου του Λονδίνου, στο βυθό της Ίρλανδικής θάλασσας βρέθηκαν ίχνη από ένα τέρας. Για να υποστηρίξει την άποψή του ο Άγγλος επιστήμονας, φωτογράφησε, σε βάθος 4.500 μέτρων, τα ίχνη αυτά, που έχουν τρομαχτικές διαστάσεις.

Ο ΤΟΜΑΣ Μπάρναμπυ φόρεσε τις ψηλές λαστιχιένες μπότες του και στάθηκε για λίγο σκεπτικός μπροστά στο παράθυρο. Έξω απλωνόταν κάτασπρο το χιονισμένο τοπίο. Παλιόκαιρος! Τα μολυβένια σύννεφα που κρέμονταν πάνω από το Σίταφορντ προηνούσανε νέα χιονοθύελλα. Ύστερα έριξε στους ώμους του το χοντρό πανωφόρι του, άνοιξε την πόρτα και βγήκε στο δρόμο με μεγάλα αποφασιστικά βήματα.

Ο Τόμας Μπάρναμπυ δεν πήγαινε μακριά. Λίγα μέτρα πιο πέρα βρισκόταν το σπίτι των Βιλλέ, όπου ήταν προσκαλεσμένος με τους υπόλοιπους γείτονες, για το καθιερωμένο πιάπινακλ της Παρασκευής.

Μπαίνοντας στο σαλόνι, τον υποδέχτηκε, πρόσχαρη όπως πάντα, η κυρία Λουίζα Βιλλέ, μια άρχοντογυναίκα σαράντα χρονών.

—Ωστε ήρθατε, ταγματάρχη Μπάρναμπυ; Είστε πραγματικά σπουδαίος!

Μ' αυτό τον παλιόκαιρο ούτε σκύυρος δεν ξεμυτίζει.

Ο ταγματάρχης ξερόδωσε.

—Θα ξεχνάτε ασφαλώς, κυρία μου, ότι παρ' όλη μου την ηλικία είμαι ένας γέλιος σπορτμαν και... καθόλου σκύυρος!

Οι υπόλοιποι προσκαλεσμένοι, καθόντανε κιόλα γύρω απ' το μεγάλο ιζάκι κουβεντιάζοντας ζωηρά και ρουρώντας με μικρές γουλιές το άχνιστό τους τσαί.

—Εκείνο που δεν καταλαβαίνω, ταγματάρχη, φώναξε ο Τζόνθαν Ρίκοφτ, είναι που βρίσκετε τόσο άντοχη. Χτές, ακόμα σάς είδα πάλι να ξεκινάτε για το Χάτζελμουντ με τα πόδια αδιαφορώντας για την παγωνιά και το χιόνι.

—Αυτό θα πη φίλιά, αγαπητέ μου, πετάχτηκε η δεσποινίς Βιλλέ μια είκοσιπεντάχρονη χαριτωμένη κοπέλλα. Ο ταγματάρχης θα έφτανε και στο Βόρειο Πόλο με τα πόδια για το Νίκο Τριβέλσαν κι' αυτός πάλι θα έκανε το ίδιο για τον ταγματάρχη Μπάρναμπυ.

—Σά να τα παραλέτε, μικρή μου δεσποινίς, γκρίνιασε ο ταγματάρχης καταπίνοντας μια γουλιά τσαί. Όσο για σάς, κύριε Ρίκοφτ, πολλά δε θα καταλαβαίνετε, ασφαλώς και πολλά κενά θα σάς μένουν, αν δεν πάψετε να προσκολληθήτε τις κινήσεις των γειτόνων σας.

—Δε φαντάζομαι να σάς πειράζει αυτό στ' αλήθεια;

—Και βέβαια όχι. Άστειεύθηκα.

Έχετε δίκιο, συνέχισε ο Ρίκοφτ, σκεπτικά. Είμαι δοτανολόγος χωρίς δότανα, έγκληματολόγος χωρίς

νεαρός Ρούντυ πειραχτικά.

Ο Μπάρναμπυ κοίταξε μερικές στιγμές αψηρημένα το είκοσάχρονο παιδαρέλι και ύστερα είπε καλόκαρδα:

—Φαίνεται πως απόψε το γενικό ενδιαφέρον στρέφεται γύρω από το γέρικο άτομό μου. Άς είναι. Λοιπόν φίλε μου όπως θα ξέρης ασφαλώς, ο Νίκολας Τριβέλσαν κέρδισε μεγάλη ποσά στους διαγωνισμούς των σταυρολέων, που προκηρύσσουν οι έφημερίδες. Όμολογώ βέβαια, πως μ' όλο που επιδιόμαι στα σταυρόλεξα με μανία, δεν είχα την ίδια τύχη με το φίλο μου. Μια φορά ο άγωνας έχει μεγάλο ενδιαφέρον και σκοπεύω να τον συνεχίσω ως τις τελευταίες μου μέρες.

—Ναι, έχω ακούσει για την τύχη του Τριβέλσαν συμπλήρωσε ο Ρούντυ, αλλά αναρωτιέμαι τι τα θέλη τόσο λεπτά. Δεν του φτάνει η περιουσία του;

—Ελάτε, ελάτε! τους έκωψε η κυρία Βιλλέ. Άς αρχίσουμε την παρτίδα μας.

—Απόψε είναι η σειρά μου να κερδίσω, είπε ο κύριος Ρίκοφτ τρίβοντας τα χέρια του.

—Α, σάς παρακαλώ! διαμαρτυρήθηκε ο Ρούντυ. Σας παρακαλώ! απόψε είναι η δική μου σειρά.

—Πως είναι σήμερα η αξιότιμη θεία σας; τον ρώτησε η Τερέζα Βιλλέ για ν' αλλάξει συζήτηση.

—Τα ίδια. Πάντα παράλυτη καρφωμένη στην πολυθρόνα της. Ούτε καλύτερα ούτε χειρότερα.

—Λοιπόν μοιράζω, φώναξε η κυρία Βιλλέ και πάλι.

—Επί τέλους η χιονοθύελλα ξέσπασε. Ο άνεμος φυσούσε με μανία σηκώνοντας λεπτά σύννεφα από χιόνι.

—Δεν ήρθε απόψε ο πλοίαρχος Βυά, μουρμούρισε αψηρημένα η Τερέζα.

—Ο πλοίαρχος! έκανε ο Ρίκοφτ δύσπιστα. Εγώ σάς λέω πως αυτός ο άνθρωπος δεν έχει καμιά σχέση με τη θάλασσα. Αποφεύγει με τόση προσχή κάθε συζήτηση γύρω απ' τα ξείδια του, που καταντάει υποπτος!

—Υποπτος! Μήπως θέλετε να πείτε περίεργος; διόρθωσε η κυρία Βιλλέ.

—Ω! Οί λέξεις δεν έχουν τόση σημασία.

—Δε βαριέστε! Το Σίταφορντ μόνο από περίεργους τύπους μπορεί να κατοικηθεί! μουρμούρισε ο Ρούντυ.

Οι άλλοι γύρισαν και τον κοίταξαν ξαφνιασμένοι κάτω. Ο Ρούντυ ενίοτε άσκηνα και σάπασε μουδιασμένος.

—Μπάαρναμπυ... Μπάρναμπυ...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ένοχος

είναι κοντά μας...

Έγκλημα. Πως να σκοτώσω την ώρα μου; —Μά, με τά... σταυρόλεξα πετάχτηκε ο

Τα πρόσωπα χλώμισαν. Ήταν ανατριχιαστικό. Πρώτος συνήλθε ο ταγματάρχης.

—Ποιος μίλησε; ρώτησε βραχνά. Άλλά κανένας δεν είχε μιλήσει Κι' όμως η φωνή ξανακούστηκε σκορπίζοντας παντού τη φρίκη:

—Μπάρναμπυ... Μπάρναμπυ...

Ο ταγματάρχης πετάχτηκε όρθιος.

—Όποιος από σάς θέλει να παίξει μαζί μου... κι' η φωνή του έτρεμε από φόβο και όργη.

...Μπάρναμπυ, Μπάρναμπυ, ο Νίκολας είναι νεκρός.

—Φτάνει, σάς ικετεύω, παρακάλεσε η Τερέζα με αναφυλλητά.

Την κοίταξαν όλοι γεμάτοι άπορία και φόβο συνάμα. Πως να σταματούσαν αυτόν τον ανθρώπινο «ήχο»; που δεν έρχόταν από πουθενά;

...Ο Νίκολας Τριβέλσαν δολοφονήθηκε Μπάρναμπυ...

Η Τερέζα έβγαλε μια σπαραχτική φωνή και βγήκε απ' το δωμάτιο σαν τρελή.

Η κυρία Βιλλέ έκανε να βγί πίσω από την κόρη της, μα κόντοστάθηκε στην πόρτα αναποφάσιστη και χλωμή.

Οι καλεσμένοι της την κοιτούσαν σά χαμένοι λες και περίμεναν να τους εξηγήσει τι ακριβώς συνέβη.

—Παρακαλώ, ας συνεχίσουμε το παιχνίδι μας, είπε μια σθημένη φωνή. Αυτή η άνοητη ιστορία κατατρό-

Ο Ένοχος είναι κοντά μας...

μαζε την Τερέζα.
—Μά, ποιός, ποιος μίλησε για τόν Τριβέλαν; άρωσε ο Ρούντυ με δυσκολία.
—Ασφαλώς κάποιος από μας είναι έγγαστρίμυθος, ψέλλισε ο Ρίκοφτ άβέβαια.
—Γιατί όμως ανέφερε τόν Νικόλα;

μουρμούρισε ο Μπάρναμπυ σκεπτικός.
—Ω, έλάτε τώρα, έκανε με ψεύτικη άδιαφορία ή κυρία Βιλλέ. Άς τή ξεχάσουμε όλα αυτά. Κάποιος θέλησε νά πειράξη τόν ταγματάρχη με τόν πιό χοντροκομμένο τρόπο. Αυτό είναι σίγουρο.

Οί τρεις άντρες τήν κοίταξαν δύσπιστα. Ήταν φανερό, πώς ή προσπάθεια τής οικοδόσποινας νά διασκεδάση τήν κατάσταση δέν πέτυχε.

Ξαφνικά ο Τόμας Μπάρναμπυ έκανε ένα δήμα μπροστά κι' έίπε με σταθερή φωνή:

—Θά πάω στό Χάζελμουν νά δώ τί γίνεται με τόν Τριβέλαν.

Η κυρία Βιλλέ έκανε νά διαμαρτυρηθή, αλλά ο ταγματάρχης δέν τήν άφησε...

—Όχι, όχι κυρία μου, δέν πιστεύω βέβαια στό υπερπέραν και στίς φωνές του, αλλά καλύτερα θά νά νά πεταχτώ στό Χάζελμουν.

—Μά είναι αδύνατο μ' αυτό τόν καιρό! φώναξε ο Ρίκοφτ. Θά πρέπει νά περπατήσετε τουλάχιστον έξη ώρες.

—Μπά! τώρα είναι πέντε και μισή, στίς όχτώ θάχω φτάσει κιόλα.

—Μά είναι καθαρή τρέλα, συμπλήρωσε ο Ρίκοφτ.

Αλλά ο ταγματάρχης ήταν άγύριστο κεφάλι.

—Θά μου έπιτρέψετε, έίπε εύγενικά και φόρεσε τόν πανωφόρι του.

—Μά... προσπάθησε πάλι κάτι νά πη ή κυρία Βιλλέ.

Ο ταγματάρχης όμως βρισκόταν κιόλα στην έξωπορτα. Τόν άκουσαν πού έβγαίνει κι' ύστερα έγινε ήσυχία. Οί δυο άντρες και ή κυρία Βιλλέ κοιτάχτηκαν ξαφνιασμένοι.

—Έχει πραγματικά θάρρος αυτός ο άνθρωπος, μουρμούρισε ο Ρούντυ.

—Νομίζω πώς θάπρεπε νά είχατε πάει μαζί του, νεαρέ μου, έκανε ξερά ή κυρία Βιλλέ. Άμφιβάλλω αν θά μπορούσε ποτέ νά φτάση ως τόν Χάζελμουν μέσα σ' αυτό τόν χιόνι.

Ο Ρούντυ ντροπιασμένος δέν άποκρίθηκε.

—Έξω τόν χιόνι έπεφτε πυκνό κι' άθόρυβο. Ο άέρας είχε σταματήσει.

—Αυτά τή δυο γεροντοπαλλήκαρα

συνδέονται με άληθινή φίλία, έίπε σκεπτικά ο Ρίκοφτ.

—Έγώ προτιμώ νά πηγαίνω, θά μου έπιτρέψετε, κυρία Βιλλέ. Καλύτερα νά μην αφήσω περισσότερο μόνη τή θεία μου...

—Δώστε τους χαιρετισμούς μου στην αγαπητή δίδα Πάττερσεν, έίπε ευγενικά ή κυρία Βιλλέ.

Σας άκολουθώ κι' έγώ, πρόσθεσε διαστικά ο Ρίκοφτ. Κυρία μου, καλή σας νύχτα, τή σέβη μου στη δεσποινίδα Τερέζα.

★

Είχε σκοτεινιάσει για καλά πιά, όταν ο Τόμας Μπάρναμπυ μπήκε στό Χάζελμουν.

Έφθασε στό σπίτι του Τριβέλαν και με χέρι πού έτρεμε χτύπησε τόν κουδούνι. Καμμία άπάντηση. Τόν σπίτι ήταν βυθισμένο στό σκοτάδι.

—Θεέ μου, μουρμούρισε με σφιγμένα δόντια.

Δοκίμασε πάλι τόν κουδούνι. Άλλά και πάλι κανείς δέν τόν άνοιξε.

—Μήπως βγήκε έξω; αναρωτήθηκε. Ήταν κάπως άπίθανο μ' αυτό τόν παλιόκαιρο.

Περίμενε λίγο άναποφάσιτος κι' ύστερα τράβηξε διαστικά για τόν άστυνομικό τμήμα.

Η ώρα ήταν όχτώ και τέταρτο.

Ο άξιωματικός τής υπηρεσίας άκουσε προσεχτικά τή άνησυχία του ταγματάρχη. Ο Τόμας Μπάρναμπυ θεωρήσε πώς τόν νά αναφέρει τή μυστηριώδη φωνή πού τόν ύποκίνησε νά πάη

στό φίλο του, ήταν ύποτιμητικό και γελοίο.

Δίχως νά χάσουν περισσότερη ώρα σέ παραπλανήσεις έξηγήσεις, οί δυο άντρες βγήκαν στό δρόμο.

Τόν χιόνι είχε σταματήσει και στόν ξαλαφρώμενο από τή σύννεφα ούρανό τρεμούσθηναν τώρα λίγα αστέρια.

Τόν σπίτι του Τριβέλαν ήταν κοντά. Ο άστυνόμος χτύπησε δυνατά τήν πόρτα με τόν χέρι του. Παντού σκοτάδι και ήσυχία.

Οί δυο άντρες κοιτάχτηκαν μ' άμηχανία.

—Άς ρίξουμε μιά ματιά στην πίσω πόρτα, πρότεινε ο Μπάρναμπυ. Προχώρησαν ψηλαφητά. Ύστερα ο άστυνόμος έβγαλε από τήν τσέπη του ένα φανάρι.

Η πόρτα ήταν κλειδωμένη.

—Ίσως θά πρέπει νά σπάσουμε κανένα παράθυρο, μουρμούρισε ο άστυνόμος.

—Έσθυσαν τόν φανάρι κι' έκαναν μερικά δήματα σύρριζα στόν τοίχο.

Τόν μεγάλο παράθυρο τής διβλιοθήκης ήτανε μισάνοιχτο.

Ο άστυνόμος κοντιοιάθηκε λίγο

και κοίταξε τόν Μπάρναμπυ έρωτηματικά.

—Νά πηδήσουμε από δω; ψιθύρισε ο ταγματάρχης άνασηκώνοντας τούς ώμους.

—Τί άλλο μπορούμε νά κάνουμε; Έσπρωξαν έλαφρά τόν τζάμι και μ' ένα πήδημα δρέθηκαν μέσα.

Στάθηκαν λίγο άκίνητοι και ύστερα ο Μπάρναμπυ έκανε δυο δισταχτικά δήματα.

Κανένας θόρυβος δέν άκουγότανε. Τόν σπίτι ήταν βυθισμένο σέ βαθύ σκοτάδι.

Ο άστυνόμος προχώρησε ψηλαφητά κρατώντας στό ένα χέρι τόν πιστόλι και στό άλλο τόν φανάρι, έτοιμος νά τόν άνάψη σέ κάθε στιγμή.

Ξάφνου άπ' τόν στόμα του βγήκε ένα πνιγμένο ξεφωνητό. Τόν φανάρι άναψε. Με δυο δρασκειλές ο ταγματάρχης δρέθηκε κοντά του.

Μπροστά τους κοιτόταν πεσμένος μπρούμυτα ένας άντρας!

Ο Μπάρναμπυ έσκυψε πάνω του. Ο άνδρας ήταν νεκρός!

—Ποιός είναι; ρώτησε ο άστυνόμος φωτίζοντας τόν πρόσωπο του νεκρού.

Ο Τόμας Μπάρναμπυ σηκώθηκε όρθιος και με πνιγμένη φωνή έίπε:

—Είναι ο Νικόλας Τριβέλαν!

Στό Χάζελμουν υπήρχε ένας γιατρός όλος κι' όλος, κι' ένα άστυνομικό τμήμα. Οί άνάγκες τών κατοίκων σέ ιατρική περιθαλψη καλύπτονταν μιά χαρά με τόν γιατρό Μύλλερ κι' άπό τήν άλλη μεριά ή άστυνομία περνούσε τόν καιρό της κάνοντας διάφορες στατιστικές, μιά κι' οί σοβαρές παραβάσεις του νόμου ήταν σχεδόν άνυπαρκτες.

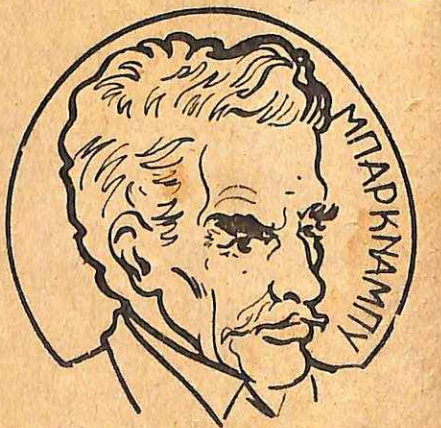
Ενώ λοιπόν ο Τόμας Μπάρναμπυ έτρεξε νά ειδοποιήσ τόν γιατρό Μύλλερ, ο άστυνόμος πετάχτηκε στό τμήμα, άπ' όπου κάλεσε τόν κ. Νάρακοτ έπιθεωρητή του Έξαμπτουν.

Ο γιατρός έσκυψε πάνω από τόν νεκρό άποφεύγοντας νά τόν μετακινήσει. Σκυμμένος δίπλα ο Μπάρναμπυ κι' ο άστυνόμος παρακολουθούσαν άμίλητοι.

Τέλος ο Μύλλερ σηκώθηκε. Έκανε μερικά δήματα μέσα στό δωμάτιο, ξερόδωσε και έίπε:

—Ο άνθρωπος αυτός δολοφονήθηκε! Ο δολοφόνος τόν χτύπησε στό πίσω μέρος του κεφαλιού και τόν άφησε στόν τόπο. Με τί τόν χτύπησε όμως; Αυτό προσπαθώ νά μαντέψω.

Ο γιατρός έσκυψε πάνω από τόν νεκρό άποφεύγοντας νά τόν μετακινήσει. Σκυμμένος δίπλα ο Μπάρναμπυ κι' ο άστυνόμος παρακολουθούσαν άμίλητοι.

Έρριξε μιά έρευνητική ματιά γύρω του.

—Βλέπετε, δέν είμαι ιατροδικαστής, όμως τόν όργανο του έγκλη;τος ήταν σκληρό και λείο, κι' έτσι δέν προ-

Ο Ένοχος είναι κοντά μας...

κάλεσε έξωτε-
ρικό τραύμα.
Τόν μόνο πού
μπορώ νά δε-
βαιώσω, είναι
πώς ο θάνα-
τος έπήλθε από έσωτερική αίμορρα-
γία.

—Μήπως μπορείτε νά μās καθορί-
σετε περίπου τήν ώρα πού έγινε τόν
έγκλημα; ρώτησε ο Μπάρναμπυ με
σφιγμένα δόντια.

—Τί νά σας πώ; Δέν πρέπει νά έ-
χουν περάσει περισσότερες από τέσ-
σερεις με πέντε τόν πολύ ώρες!

Με μιά μηχανική κίνηση ο Μπάρ-
ναμπυ κοίταξε τόν ρολόι του.

—Η ώρα είναι δέκα, μουρμούρισε.

—Ωστε ο φόνος θά πρέπει νά έγινε κα-
τά τις πέντεμιση...

Ο γιατρός κι' ο άστυνόμος γύρισαν
και κοίταξαν τόν ταγματάρχη ξαφνια-
σμένοι.

—Ναι, στίς πέντεμιση περίπου...

Τί σας κάνει όμως νά τόν πιστεύετε;

—Εκείνη τή στιγμή άκούστηκε τόν
κουδούνι τής έξωπορτας.

Ο άστυνόμος έτρεξε ν' άνοίξει.

Από τόν διάδρομο άκούστηκαν ψί-
θυροι και λίγα λεπτά αργότερα μπή-
κε ο έπιθεωρητής Νάρακοτ. Άφου έ-
γιναν οί άπαραίτητες συστάσεις, ο
έπιθεωρητής έσκυψε πάνω στό νεκρό
και ύστερα γύρισε στό Μύλλερ.

—Λοιπόν, γιατρέ, ποιές είναι οί ά-
πόψεις σας;

Ο γιατρός έίπε πάλι τή όσα είχε
πεί στους δυο άλλους και συμπέρανε:

—Ο φόνος έγινε γύρω από τις πεν-
τέμιση χωρίς νά προηγησθ ή πάλι ή
έστω ή παραμικρή αντίσταση από μέ-
ρους του θύματος.

—Τί μεταχειρίστηκε ο δολοφόνος;

—Αυτό δέν μπορώ νά τόν καθορί-
σω, πάντως... μιά για σταθίτε!

Ο γιατρός έσκυψε πάλι πάνω στό
νεκρό.

—Ο γιακάς του είναι ύγρός. Όσ-
τόρο αίμα δέν έτρεξε από πουνθενά.

Ο έπιθεωρητής γέμισε τήν πίπα
του με άργες κινήσεις και έίπε κοι-
τάζοντας από τόν άνοιχτό παράθυρο.

—Μιά σακούλα παραγεμισμένη
με σφιχτό χιόνι θά μπορούσε νά...

Ο γιατρός τόν κοίταξε για λίγο ά-
ναποφάσιτος.

—Νομίζω πώς κάτι τέτοιο θά άφη-
νε στόν τόπο έλόκληρο ταύρο.

—Χμ! έκανε ο Νάρακοτ και δαγ-
κώνοντας τήν πίπα του περιεργάστη-
κε τόν παράθυρο. Ύστερα έσκυψε στό
χαλί και άρχισε νά τόν εξετάζει προχω-
ρώντας σιγά-σιγά ως τήν έξωπορτα.

Ο δολοφόνος, μουρμούρισε μέσα
άπό τή δόντια του, δέν μπήκε από τήν
έξωπορτα, ούτε άφησε ίχνη. Κι' όμως
τά παπούτσια του θάπρεπε νά ήταν
γεμάτα χιόνι... Έκτός και αν... ναι,
αυτό είναι. Μπήκε από τόν παράθυρο
πού τόν άνοιξε ο Τριβέλαν!

Πρίν πατήση στό χαλί έβγαλε τήν
παπούτσια του πράμα πού μās κάνει
νά συμπεράνουμε, ότι ήταν πολύ γνω-
στός στό θύμα!

Οί τρεις άλλοι, άκουγαν τούς συλ-
λογισμούς του Νάρακοτ με θρησκευ-
τική προσοχή.

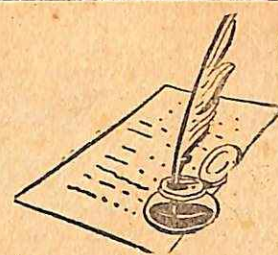
—Ποιός έμεινε μαζί του; ρώτησε ά-
πότομα τόν Μπάρναμπυ.

—Κανείς, άποκρίθηκε εκείνος άρ-
γά. Ο Έντουάρντ, ο ύπηρετής του
έφυγε στίς τέσσερεις τόν άπόγευμα.

—Πού μπορούμε νά τόν βρούμε;

—Μένει εδώ κοντά, έίπε ο άστυνό-
μος. Άν θέλετε, θά πεταχτώ νά τόν
φέρω.

(Άκολουθεί)

Αθηναϊκά Επιστολαιο

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΗΛΘΕ τελευταία στα χερια μου
ένα ωροσκόπιο. Ίσως αρκετοί
νά μην ξέρετε τί πράμα είναι.
Είναι λοιπόν τόν ωροσκόπιο, μιά άρκε-
τά παλιά μέθοδος, άς πούμε, με τήν
όποια διάφοροι άστρολόγοι ίσχυρίζον-
ται ότι προβλέπουν τόν μέλλον τών αν-
θρώπων, υπολογίζοντας τή θέση ή τήν
κατάσταση τών άστρων και τών ζω-
δίων, τήν ήμερα πού γεννήθηκαν. Διά-
βαζα λοιπόν τόν ωροσκόπιο και σκε-
πτόμουν, πώς οί άνθρωποι, αιώνες
τώρα, πιστεύουν σέ τέτοια πράγματα
και σ' άλλα ακόμα, πιδ άπίθανα.

Τήν έποχή πού ο άνθρωπος δέν ήξε-
ρε τί είναι τή άστρα, τί είναι τόν σύμ-
παν, τήν έποχή πού τόν κάθε τί και στή
Γη και στόν ούρανό, ήτανε γι' αυτόν
μυστήριο, υπήρχε κάποια δικαιολογία
για νά πιστεύουν στίς μαντείες και
στά μεταφυσικά δημιουργήματα τής
σκέψης. Ο άνθρωπος ζούσε τότε σέ
άγνοια για τόν κάθε τί. Πρώτοι οί Έλ-
ληνες φιλόσοφοι άρχισαν νά έρευνούν
συστηματικά, όχι μόνο τόν σύμπαν, όσο
μπορούσαν βέβαια εκείνη τήν έποχή,
άλλά και τόν ίδιο τόν άνθρωπο. Με τή
μελέτη αυτή μπήκαν οί βάσεις τής νε-
ώτερης φιλοσοφίας.

—Ηλθε κατόπιν ο
Χριστός και δίδαξε τήν αλήθεια. Μās
είπε νά μην είμαστε δεισιδαίμονες.

Κι' όμως ήλθε κατόπιν ο Μεσαίωνας.

Η μαγεία και γενικά οί άπόκρυφες
έπιστήμες, άναπτύχθηκαν πολύ. Μετά
τήν Άναγέννηση, ο κόσμος άρχισε νά
να μην άναψουν τρεις άπ' τόν ίδιο σπίρ-
το βγήκε από τόν πόλεμο τών Μπόερς.

Γιατί με τόν άναμμα τού σπίρτου ο
έχθρος έδλεπε πού ήταν ο στρατιώ-
της, όταν άναβε ο δεύτερος σημάδευε
και τήν ώρα πού άναβε ο τρίτος, πυ-
ρροβολούσε. Για τήν άνεμόσκαλες έπί-
σης, υπάρχει πρακτικός λόγος. Όταν
είναι άκουμπισμένη στόν τοίχο, συνή-
θως κάποιος είναι άνευρεμένος επάνω
και μαστορεύει. Λοιπόν, όχι από δει-
σιδαιμονία, αλλά από λόγους ουσια-
στικούς, καλά θά κάνετε νά μην περά-
σετε από κάτω, γιατί μπορεί νά σας
έλθω τίποτα στό κεφάλι. Για τόν ψαλι-
δι, καλό είναι νά μην μένι άνοιχτό, γι-
ατί μπορεί κάποιος νά χτυπήσει κλπ.
κλπ.

—Όλες λοιπόν οί προλήψεις και οί
δεισιδαιμονίες, έχουνε κάποια αίτία
άπ' όπου δημιουργήθηκαν. Καλά θά
κάνουμε λοιπόν, νά κοιτάζουμε τήν
πραγματική όψη τών πραγμάτων. Για-
τί κάτω από τήν προλήψεις και δεισι-
δαιμονίες, κρύβεται συνήθως κάποια
σκοπιμότητα ή κάποια αλήθεια.

Πρέπει ακόμα νά άναγνωρίσουμε,
ότι στην έποχή μας γίνονται σοβαρές
έρευνες για πράγματα πού λένε ότι
μπορεί νά επηρεάσουν τή ζωή τού αν-
θρώπου.

Στή ζωή όμως, αντί νά προσέχουμε
τί είναι «γουρικό» και τί δέν είναι, τόν
καλύτερο πού ένομε νά κάνουμε είναι
νά ξεκινάμε κάθε πρωί από τόν σπίτι
μας με άισιοδοξία και αυτοπεποίθηση.

Σας άσπάζομαι
ΦΙΛΩΝ

—Θέλω νά μού πής, πότε ακριβώς
θά πεθάνω!

—Θά σας πώ, μεγαλειότατε! Άλ-
λά πρέπει πρώτα νά κοιτάξω τή ά-
στρα.

—Κοίταξε, ό,τι θές. Άν όμως δέ
μού πής πότε ακριβώς θά πεθάνω, θά
διατάξω νά σέ κρεμάσουνε.

Ο άστρολόγος βέβαια, τή χρειά-
σθηκε. Έξυπνος και πονηρός όμως
καθώς ήτανε, γρήγορα βρήκε τή λύση.

Τήν άλλη μέρα πρωί-πρωί, παρουσιά-
ζεται στό βασιλιά:

—Μεγαλειότατε! Χθές, σύμφωνα
με τή διαταγή σας, μελέτησα τή ά-
στρα. Βρήκα τόν ζωδιό σας και συμ-
βουλευτήκα τή βιβλία τών σοφών.

—Και βρήκες άκριβώς τήν πεθάνω;

—Τόν βρήκα ακριβώς μάλιστα.

—Λοιπόν, λέγε.

—Θά πεθάνω, μεγαλειότατε, ά-
κριβώς μιά βδομάδα μετά από τόν δικό
μου τόν θάνατο.

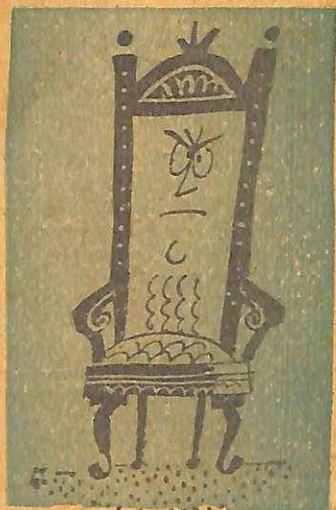
Τή συνέχεια, βέβαια, τήν καταλα-
βαίνετε. Άπό τότε ο βασιλιάς περι-
ποιότανε πιδ πολύ τόν άστρολόγο ά-
πό τόν έαυτό του.

Όστόσο, ο άνθρωπος ποτέ δέν άπε-
λευθερώθηκε από τή δεισιδαιμονία.

Τέτοια λοιπόν άροσκόπια και προ-
βλέψεις για τόν μέλλον, δημοσιεύονται

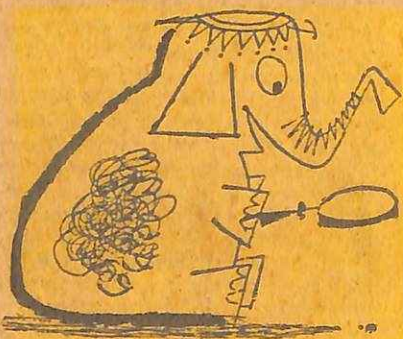
ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΕΣ!

1. Γιατί όταν χάνετε κάτι, το βρίσκετε πάντα στην τελευταία θέση απ' όσες ψάχνετε;

2. Πότε λέτε πως μια καρέκλα δέ σάς χωνεύει;

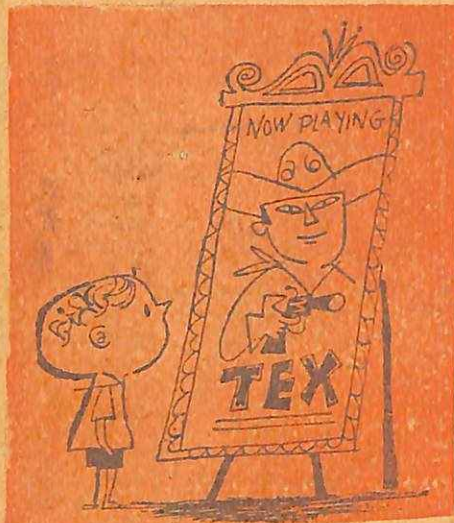
3. Τί γίνεται μια πέτρα που πέφτει μέσα στο νερό;

4. Ποιά είναι η διαφορά ανάμεσα σε μια μύνα και σε έναν ελέφαντα;

5. Ποιά είναι εκείνη η λέξη με τα πέντε γράμματα, που αν της αφαιρέσεις τα δύο μένει ένα;

6. Τί πρέπει να κάνη κανείς, για να έχη μαλακά χέρια;

7. Ποιά είναι η διαφορά ανάμεσα σε ένα παιδί που βρίσκεται έξω από τον κινηματογράφο και σε ένα άλλο που βρίσκεται μέσα;

8. Τί είν' αυτό που αν το χάσετε δε θα το ξαναβρήτε ποτέ πιά;

9. Ποιά διαφορά υπάρχει ανάμεσα σε έναν πεινασμένο άνθρωπο και σε έναν λαίμαργο;

10. Τί μυρίζει περισσότερο μέσα σε ένα άρωματοπωλες?

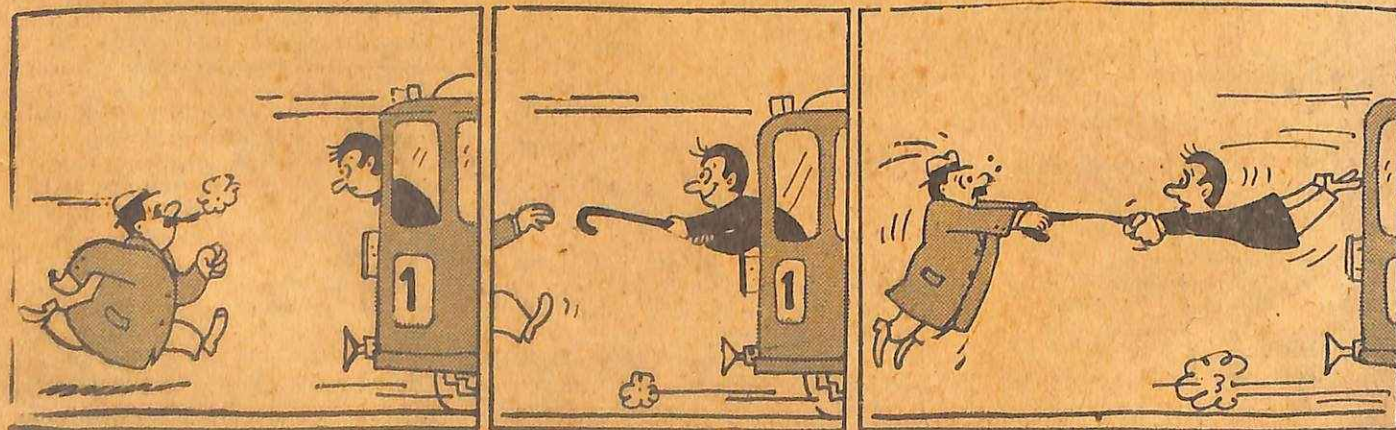
11. Τί είν' αυτό που κάθε συνετός άνθρωπος θαπρεπε να φυλάη το καλοκαίρι;

12. Όση σοφία και παρατηρητικότητα κι αν έχη κανείς, υπάρχει πάντα κάτι που δε βλέπει. Τί;

(ΟΙ απαντήσεις στη σελίδα 26)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Οι Έλληνες και η ζωγραφική

ΚΑΠΟΤΕ, καθώς αναφέρει η αρχαία Έλληνική Μυθολογία, ζούσε ένας πανώριος νέος, ο Νάρκισσος, που καμάρωνε πολύ για την εξάισια όμορφιά του κι ήθελε πάντα να καθρεφτίζεται στα καθαρά νερά των πηγών και των λιμνών.

Όμοιος με αυτόν λοιπόν ο πρώτος άνθρωπος που θα είδε τη μορφή του ν' αντανακλάται πάνω στην επιφάνεια των νερών ή τη σκιά του να γράφεται από τις ακτίνες του ήλιου, θα γοητεύτηκε και θα θέλησε να κρατήσει όσο μπορούσε πιο πολύ την εικόνα του έαυτού του. Κι' έτσι κάπως άρχισε η ζωγραφική.

Εκτός όμως από το μύθο του Ναρκίσσου και μια άλλη ωραία παράδοση των αρχαίων Έλλήνων μάς αναφέρει, πως έκανε την πρώτη και δειλή της εμφάνιση η ωραία αυτή τέχνη.

Κάποτε, λένε, μια ενόρετη κοπέλλα από τη Σικυώνα της Κορινθίας ήταν αρραβωνιασμένη με ένα δυνατό κι ωραίο παλληκάρι από την πατρίδα της. Μια μέρα όμως, έμαθε με πολλή θλίψη, πως ο καλός της θα έφευγε για να πάη στον πόλεμο. Έπεσε λοιπόν στην αγκαλιά του και ξεσπώντας σε δάκρυα του είπε:

—Νιώθω πως δεν μπορώ ούτε και πρέπει να σε κρατήσω κοντά μου. Η πατρίδα είναι πιο δυνατή κι αξίζει περισσότερο από μένα. Δε θάθελα όμως να σε χάσω. Άς μπορούσα λοιπόν ν' ατενίζω πάντα τη μορφή σου, χωρίς να ντρέπωμαι...

Είχε άρχισι να σκοτεινιάζει, όταν έλεγε τα λόγια αυτά. Κι' ο ήλιος που πήγαινε να κρυφτεί πίσω από τις αντικρινές βουνοκορφές σκορπώντας στον ορίζοντα τα πύρινα κι όλοπορφυρα ρόδα του, έριχνε με τις ανταύγειες του τον ήσκιο του πολεμιστή πάνω σε έναν τοίχο λευκό. Τον πρόσεξε η κοπέλλα κι' άμέσως, για να μη χάσει ποτέ από μπροστά της τη μορφή του αγαπημένου της, πήρε ένα κάρδουνο και τράβηξε στον τοίχο τις γραμμές της σκιάς του. Κι' αυτό λένε πως ήταν η αρχή της ζωγραφικής.

Βέβαια για να τοποθετήσουμε με απόλυτη ιστορική ακρίβεια τη γέννηση της ζωγραφικής, δεν μπορούμε να στηριχθούμε σε τέτοιες παραδόσεις, που τις θυμόμαστε μόνο για την ευγένεια και την ποιήση που έχουν. Οι εθολογοί βρίσκουν τα πρώτα στοιχεία της ωραίας αυτής τέχνης στις 'Ινδίες, στην Αίγυπτο και στα σπήλαια της Λασκό και της 'Αλταμίρα στη Γαλλία, όπου διατηρούνται ακόμη κάποια ενδιαφέροντα πρωτόγονα σχέδια. Οι ανασκαφές όμως έφεραν στο φως δείγματα μιας πανάρχαιας διακοσμητικής τέχνης των Έλλήνων, που μαρτυρούν πως η ζωγραφική τελειοποιήθηκε από τους αρχαίους προγόνους μας και πως στη χώρα μας γνώρισε τη μεγάλη της άνθηση. Γι' αυτό, θα θυμηθούμε τώρα δυο απλές χαρακτηριστικές ιστορίες που δείχνουν παραστατικά σε τι λαμπρά αποτελέσματα έφτασε η ζωγραφική στην Έλληνική αρχαιότητα.

Στο «Χρυσό αιώνα» των Αθηνών οι μεγαλύτεροι ζωγράφοι ήταν ο Ζεύς κι' ο Παρράσιος που βρίσκονταν πάντα μεταξύ τους σε μια ευγενική καλλιτεχνική αμύλλα.

Κάποτε λοιπόν ο Ζεύς είχε ζωγραφίσει μερικά σταμπία σταφύλια τόσο φυσικά και τόσο ωραία που τα πουλιά, μόλις ξεσκέπασε το έργο του, γελάστηκαν κι' άρχισαν να φτερουγίζουν γύρω από αυτό. Μερικά μάλιστα προσπάθησαν να τσιμπήσουν τα ωραία ολόδροσα σταφύλια του. Περήφανος τότε ο Ζεύς για την εικόνα του, γύρισε κι' είπε στον Παρράσιο που ήταν κοντά:

—Δέες... Τα πουλιά γελάστηκαν από τη δύναμη της τέχνης μου.

Ο Παρράσιος όμως τον άκουσε ψυχραίμος, δίχως να χάσει το θάρρος του με την επιτυχία αυτή του αντιπάλου του.

Την άλλη μέρα λοιπόν ζωγράφισε ένα μεγάλο παραπέτασμα με εξαιρετική φυσικότητα και φώναξε το Ζεύς να του δείξη την εικόνα του. Ο Ζεύς γελάστηκε τότε κι' ο ίδιος με το παραπέτασμα του Παρράσιου. Νόμισε δηλαδή πως πίσω από αυτό κρυβόταν το έργο, που ήθελε να του δείξη ο αντίπαλός του, και δοκίμασε να το ανασηκώσει. Και τότε άκουσε τον Παρράσιο να του λέη:

—Ζεύσι, εσύ με τα σταφύλια σου γέλασες τα πουλιά, αλλά εγώ με το παραπέτασμά μου γέλασα εμένα τον ίδιο, ένα λαμπρό καλλιτέχνη!

Έτσι οι Αθηναίοι διδάχτηκαν πως η Τέχνη στέκει συχνά με την αλήθεια και τη δύναμή της πάνω κι' από την ίδια τη φύση.

Η δεύτερη ιστορία αναφέρεται σε δυο άλλους μεγάλους ζωγράφους. Τον άσυγκριτο Άπελλη που με τη δημιουργική πνοή του, καθώς μαρτυρούν οι ιστορικοί, συναγωνίζονταν τις περιγραφές του Όμηρου, και τον περίφημο Πρωτογένη που ζούσε στη Ρόδο. Οι δυο τους μαζί έκαναν ένα έργο που θεωρείται η απόθεωση της τεχνικής.

Ο Άπελλης, ακούγοντας να μιλούν τόσο επαινετικά για τον Πρωτογένη, αποφάσισε να πάη να τον δη στη Ρόδο. Όταν όμως έφτασε στο σπίτι του λαμπρού συναδέλφου του, εκείνος δεν ήταν εκεί. Βρήκε μόνο μια γριά κοντά σε μια άσπρη επιφάνεια, που πάνω σ' αυτήν ο Πρωτογένης, λογάριζε να ζωγραφίση. Η γριά τον πλησίασε και τον ρώτησε ποιός είναι. Ο Άπελλης όμως αντί ν' απαντήσει, πήρε ένα πινέλλο, το βούτηξε μέσα στο χρώμα και τράβηξε μια λεπτότατη ολόγεια γραμμή, πέρα ως πέρα πάνω στη λευκή επιφάνεια. Τόσο όμως ίσια, που θάλεγε κανένας πως την είχε τραβήξει με το χάρακα. Συνάμα είπε στη γριά:

—Όταν γυρίση ο Πρωτογένης, δείξε του αυτό. Δε χρειάζεται να το πής τίποτ' άλλο.

Όταν ο Πρωτογένης γύρισε κι' είδε τη γραμμή που είχε τραβήξει ο Άπελλης πάνω στην άσπρη επιφάνεια του, πριν ακόμη του πη τίποτα η γριά, κατάλαβε αμέσως πως τον είχε επισκεφθεί ο κορυφαίος συνάδελφός του. Πήρε λοιπόν όπως αναφέρει η παράδοση — το ίδιο πινέλλο και τράβηξε πάνω στη γραμμή του Άπελλη, μιαν άλλη γραμμή με διαφορετικό χρώμα και τόσο λεπτή, που από τις δυο πλευρές της εξέιχε η παλιά γραμμή του Άπελλη. Έπειτα γύρισε στη γριά και της είπε:

—Αν έρθη πάλι ο ξένος όσο θα λείπω, να του δείξης τη γραμμή που τράβηξα και να του πής: Να τι ζητάς!...

Πραγματικά, ο Άπελλης ξαναγύρισε και η γριά τότε είπε ότι την πρόσταξε ο Πρωτογένης. Αυτός όμως δεν θεώρησε καθόλου τον εαυτό του νικημένο. Πήρε πάλι το ίδιο πινέλλο, το βούτηξε σε ένα τρίτο χρώμα και τράβηξε μια τρίτη γραμμή πάνω στη δεύτερη του Πρωτογένη, τόσο λεπτή, ώστε ήταν αδύνατο πιά να τραβηχτεί πάνω της και τέταρτη γραμμή.

Όταν λοιπόν γύρισε ο Πρωτογένης και είδε το θαύμα αυτό, παραδέχτηκε την ήττα του κι' έτρεξε να δρη τον αντίπαλό του για να του σφίξη εγκάρδια το χέρι.

Όσο για την άσπρη εκείνη επιφάνεια, που δεν είχε πάνω τίποτ' άλλο εκτός από την γραμμή, την πήρε αργότερα στο ανάκτορό του ο Αύγουστος, ο αυτοκράτορας της Ρώμης, και την έβαλε ανάμεσα στις ωραιότερες εικόνες των Ελλήνων ζωγράφων.

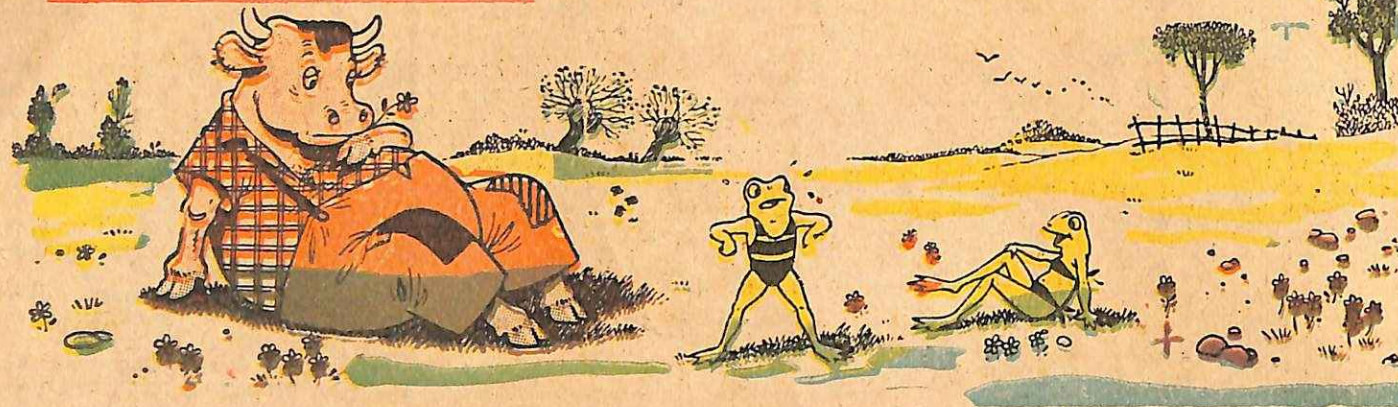
Πολλά βέβαια θα μπορούσαν ακόμη να γραφτούν για τα πρώτα δημάτα της ζωγραφικής και τους μεγάλους καλλιτέχνες της ελληνικής αρχαιότητας. Άλλα η καινούργια αυτή σελίδα δεν έχει σκοπό να σας παρουσιάση, κάθε φορά μια θαυστόγαστη μελέτη, παρό' μόνο να σας μεταδίδη — όπως λέει κι' ο τίτλος της — όσα γνωρίζει ένας φίλος.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Το βόδι κι'
 ο βάτραχος

Μύθος του
 Λαφονταίν

Είδ' ο βάτραχος το βόδι
 που καθόταν σταυροπόδι.
 —Βρέ θεριό να σου πετύχη!
 Κοίτα στήθος, κοίτα νύχι.

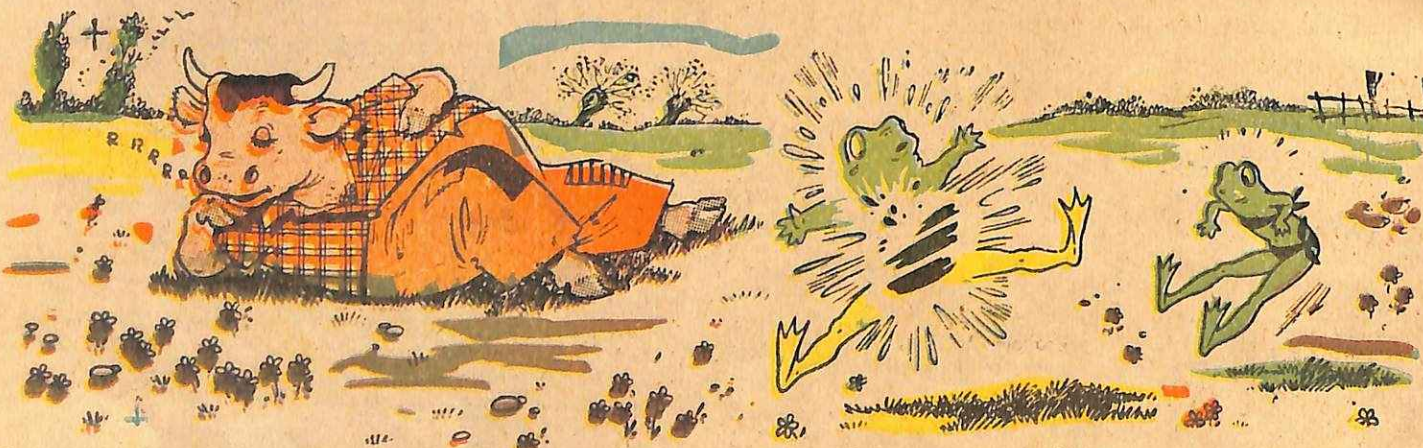

Σάν κι' αὐτὸν κι' ἐγὼ θὰ γίνω
 ἄν φουσκώσω κι' ἄν τσιτώσω
 καὶ τὰ μπράτσα μου τεντώσω.

Πές μου, βατραχίνα, τώρα,
 πές, κοντεύω νὰ τὸν φτάσω,
 καὶ στὰ μέτρα νὰ τοῦ μοιάσω;

—Βιαστικός εἶσαι, ἀδερφέ μου
 καὶ λεβέντη βάτραχέ μου.
 Δὲν μπορεῖς νὰ τὸνε φτάσεις
 οὔτε τόσο νὰ τοῦ μοιάσεις

Ἔτσι λές, κύρ-βατραχίνα;
 Πρόσεξε λοιπὸν ἐδῶ,
 κι' ἐσύ βόδι τρομερό.

Τὴν κοιλιὰ του τὴν τουρλώνει
 σφίγγει μέση καὶ λαιμὸ
 γιὰ νὰ μεγαλώσει ἐκείνος
 ποῦταν ὅλος σὰν αὐγὸ.

Μπάμ! ἀκούστη στὸν ἀγέρα
 δὲν εἶν' ὅμως κυνηγός.
 Ἔσκασε σὰν τὸ μπαλόνι
 ὁ κολός μας βατραχός.

Κι' ὅπως λέει μιὰ παροιμία
 εἶν' γραφτὸ νὰ γκρεμιστῇ
 καὶ σὲ βάραθρο νὰ πέσει
 ὁποῖος μεγαλοπιαστῇ.
 Ἀπόδοση: ΣΟΦΙΑΣ ΔΑΓΙΑΝΤΗ

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΝΕΤΕ ΕΝΑ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ

Εἶναι πολὺ εὐκόλο, φίλοι μου νὰ κάνετε
 ἕναν μετεωρολογικὸ σταθμὸ, πού θὰ σὰς
 βοηθήσῃ νὰ προβλέπετε μὲ ἀρκετὴ ἀκρίβεια
 τὴν ἀτμοσφαιρικὴν ἀλλαγὴν. Δὲν ἔχετε παρὰ
 νὰ φτιάξετε:

1. ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ. Γι' αὐτὸ χρειάζεται ἕνα
 μπουκάλι μὲ πλατὺ στόμιο, ἕνας φελλὸς καὶ
 ἕνας γυάλινος σωλήνας. Ἀνοίγετε στὸ φελλὸ
 μιὰ τρύπα καὶ περνάτε στὴν τρύπα τὸ γυάλι-
 νο σωλήνα (1). Βουλώνετε τὸ μπουκάλι μὲ τὸ
 φελλὸ καὶ φράζετε τὴν χαραμίδα του μὲ βου-
 λοκέρι, γιὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ περάσῃ μέσα ἀέ-
 ρας. Χύνετε ἔπειτα νερὸ στὸ μπουκάλι ἀπὸ τὸ
 σωλήνα, ὥσπου νὰ μὴ μπαῖνῃ πιὰ μέσα ἄλλο
 νερὸ. Αὐτὸ συμβαίνει ἀπὸ τὴν ἀντίσταση τοῦ
 αἵρα πού θρίσκεται μέσα στὸ μπουκάλι καὶ
 πού δὲν μπορεῖ νὰ διαφύγῃ. Τὸ νερὸ θὰ ἀρχί-
 σῃ ν' ἀνεβαίνει μέσα στὸ σωλήνα. Ὄταν φτά-
 σῃ στὴ μέση, σταματήστε. Ὄταν, τώρα, ἡ
 ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις θὰ μεγαλύνῃ, τὸ νερὸ
 τοῦ σωλήνα θὰ χαμηλώνῃ, καὶ ὅταν θὰ μικραί-
 νῃ, τὸ νερὸ θὰ ἀνεβαίνει.

2. ΕΝΑ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ. Γιὰ νὰ δώσῃ ἀ-
 κριβεῖς ἐνδείξεις τὸ θερμομέτρο σας, πρέπει
 νὰ θρίσκεται στὸ ὑπαιθρο, προστατευμένο ὅ-
 μως ἀπὸ τὴν ἀκτίνην τοῦ ἡλίου. Μὲ μερικὲς
 σανιδούλες μπορεῖτε νὰ φτιάξετε μιὰ φωλιά
 γιὰ τὸ θερμομέτρο σας, ὅπως στὴν εἰκόνα (2).
 μὲ τὸ ἀνοιγμὰ γυρισμένο κατὰ τὸ βορρᾶ.

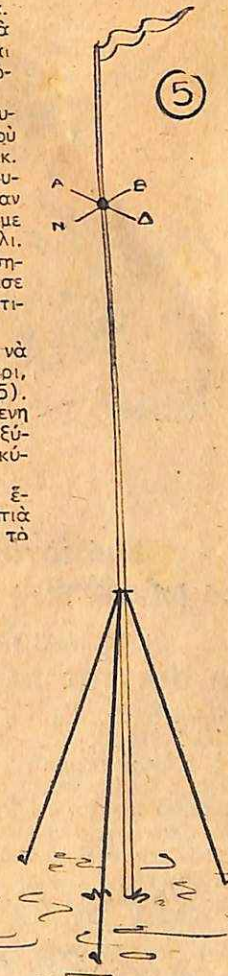
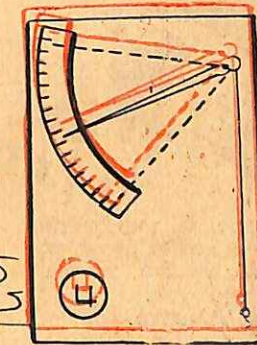
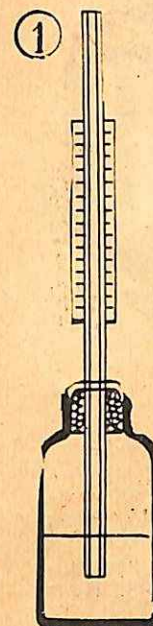
3. ΕΝΑ ΥΓΡΟΜΕΤΡΟ. Τὸ ὑγρόμετρο με-

τραεῖ τὴν ἀλλαγὴν τῆς ὑγρασίας τῆς ἀτμό-
 σφαιρας καὶ μπορεῖτε νὰ τὸ φτιάξετε μόνον
 σας, καρφώνοντας πάνω σὲ μιὰ σανίδα (4)
 ἕνα «δείκτη», πού μπορεῖτε νὰ τὸν ἀγοράσετε
 ἀπὸ τὰ καταστήματα ἐπιστημονικῶν ὀργάνων.
 Ὁ δείκτης πρέπει νὰ περιστρέφεται ἐλεύθερα.
 Στὴ μιὰ ἀκρὴ τῆς σανίδας καρφώνουμε μιὰ
 μπαμπακερὴ κλωστή. Ὄταν ὁ καιρὸς εἶναι
 ὑγρὸς, ἡ κλωστή μαζεύει καὶ ἡ δελόνα σηκών-
 νεται, ἢ ἀντίστροφα.

4. ΕΝΑ ΒΡΟΧΟΜΕΤΡΟ. Γιὰ νὰ φτιάσου-
 με ἕνα βροχόμετρο, παίρνουμε ἕνα χαλὶ, πού
 νὰ ἔχῃ διάμετρο στὸ πάνω ἀνοιγμὰ 22 ἐκ.
 τοῦ μέτρου (3). Τὸ τοποθετοῦμε σ' ἕνα μπου-
 κάλι καὶ τὰ βάζουμε καὶ τὰ δυὸ ἔξω, ὅταν
 βρέξῃ. Ὄταν ἡ βροχὴ σταματήσῃ, ζυγίζουμε
 τὸ νερὸ πού θὰ ἔχῃ μαζευτῇ στὸ μπουκάλι.
 Ἄν τὸ νερὸ ζυγίσῃ 380 γραμμάρια, αὐτὸ ση-
 μαίνει ὅτι τὸ μέσο ὕψος τοῦ νεροῦ πού ἔπεσε
 ἦταν ἕνα ἑκατοστὸ, γιὰτὶ 38 γραμμάρια ἀντι-
 στοιχοῦν σὲ 1 χιλιοστὸ.

5. ΕΝΑ ΑΝΕΜΟΔΕΙΚΤΗ. Εἶναι εὐκόλο νὰ
 φτιάξετε ἕναν ἀνεμοδείκτη μὲ ἕνα κοντάρι,
 πού τὸ στερεώνετε στὴ γῆ μὲ σκοινιά (5).
 Στὴν ἀκρὴ του δένετε μιὰ μακροστενὴ
 σημαيوῦλα καὶ λίγο πρὶ κατὰ δένετε δυὸ ἐυ-
 λα σταυρωτὰ, πού δείχνουν τὰ τέσσερα κύ-
 ρια σημεία τοῦ ὁρίζοντος.

Ὁ μετεωρολογικὸς σταθμὸς σας εἶναι ἑ-
 τοίμος. Μπορεῖτε λοιπὸν κι' ἐσεῖς τώρα πιά
 νὰ διαβάτε... μετεωρολογικὰ δελτία σὰν τὰ
 Ἀστεροσκοπεῖο Ἀθηνῶν!

Ἀληθινὲς ἱστορίες

Ο ΦΟΥΛΤΩΝ

χρησιμοποιεῖ

ΤΟΝ ΑΤΜΟ

1. ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ — Γιὰ πολ-
 λὲς ἑκατοντάδες χρόνια, τὴν θά-
 λασσαν καὶ τοὺς ὠκεανούς, δύσ-
 κολὰ μποροῦσε νὰ τὴν πλησιά-
 σῃ ὁ ἄνθρωπος. Σήμερα, αὐτὴς
 οἱ ἀτέλειωτες ἐκτάσεις, δὲ μᾶς
 φαίνονται μακρύτερες ἀπὸ ἕνα
 ὁποιοδήποτε διάστημα, χάρι
 στὰ ἀτμόπλοια. Πολλοὶ προ-
 πάθησαν νὰ δαμάσουν τὴ θά-
 λασσαν. Ὁ πρῶτος πού τὸ πέ-
 τυχε, ἦταν ὁ Ροβέρτος Φούλ-
 των.

2. ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ — Ὁ
 ἄνθρωπος πού πρῶτος κατάφε-
 ρε νὰ κινήσῃ ἕνα πλοῖο μὲ ἀ-
 τμὸ, γεννήθηκε στὴν Πενσυλβανία
 τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1765. Οἱ
 γονεῖς του ἦταν πτωχοί. Ὁ μι-
 κρὸς Φούλτων ὅμως ἦταν πολὺ
 ἐπιμελὴς καὶ γεμάτος προτερη-
 ματα καὶ ὁρεξή. Ὄταν ἦταν
 10 χρονῶ, πῆγε στὴ Φιλαδέλ-
 φεια νὰ γίνῃ χρυσοχόος.

3. ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ — Ἀπὸ
 παιδί ἦταν ἐφευρετικὸς. Ἀγα-
 πούσε τὴ ζωγραφικὴ καὶ τὸ ψά-
 ρημα. Ἀντιπαθούσε ὅμως τὸ
 συνηθισμένο τρόπο καλλιτε-
 ρίας. Ἐπιτόνησε λοιπὸν ἕναν πε-
 τυχημένον μηχανισμό, πού κινού-
 σε τὴ δάρκα μὲ τροχοὺς. Ἐδῶ
 ἀρχίζει ὁ ἀγὼνας τοῦ πρὸς τοὺς
 ἐχθρούς τῆς ἀμάθειας καὶ πρὸς
 τοὺς ἐχθρούς τῆς πρῶδου.

(Συνεχίζεται)

Μυθιστόρημα του ΜΑΡΤΙΝ ΓΚΡΕΓΚ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ

— Νά τη, λοιπόν, ή Βραζιλία.

Ο Μάικ Μόρτον στεκόταν ολομόναχος στην κουπαστή του καραβιού και κοίταζε πέρα, πάνω από τα σκοτεινά νερά του ποταμού Πάρα. Ψηλοί σωροί από ακατέργαστο καουτσούκ, γεμίζανε την απόβαθρα του Μπέλεμ, με τη μεγάλη κίνηση. Και παραπέρα ξεχώριζε η πυκνή ζούγκλα, που κατέβαινε κι' έφτανε ίσαμε το νερό, σ' όλα τα μέρη που την αφήνανε λευτέρη τα έργα του ανθρώπου.

Ένα παιδί ανέβηκε στο κατάστημα πουλώντας εφημερίδες. Ο Μάικ άρπασε μια με λαχτάρα, γιατί, ταξιδεύοντας τόσον καιρό όπου νάρθη από την Αγγλία, είχε χάσει κάθε επαφή με τον κόσμο. Αλλά μόλις άρχισε να διαβάζει, κατσούφιασε. Τό μόνο που μπορούσε να καταλάβει εύκολα ήταν η ημερομηνία: 2 Ιουλίου, 1875. Η εφημερίδα ήταν γραμμένη στα πορτογαλικά, την επίσημη γλώσσα της Βραζιλίας.

Δέ με βοηθήσανε βλέπω και πολύ σε τούτο δώ οι λιγοστές βδομάδες που πέρασα στη Γκόα, στοχάστηκε με χαμόγελο. Μπόρεσε, ωστόσο να δγάλη ζουμί από μερικές παραγράφους, έδώ κι' εκεί:

Οι τιμές του καουτσούκ ανεβαίνουν ακόμη, γιατί κάθε τόσο εμποδίζει τον εφοδιασμό της αγοράς ή επανάσταση. Απ' όσα είχε καταλάβει, πίσω από κείνη την επανάσταση, κρυβόταν ένα πρόσωπο, που λεγότανε Μελικάντη.

— «Έλ Μελικάντη. — Ο Περιπλανώμενος», μονολόγησε. Παράξενο όνομα αλήθεια για άρχηγό επαναστατών. Τίς πιο πολλές φορές, παίρνουν άγρια ονόματα...

Έκανε την εφημερίδα κουβάρι και την πτάξε μακριά. Με την άκρη του ματιού του, είδε το παιδί να ξαναπαίρνει την εφημερίδα και να της ισιώνει τα τσαλακώματα. Θα την ξαναπουλούσε. Ο Μάικ ξαναγύρισε κατά την προ-

κουμαία τα διαπεραστικά, γκρίζα μάτια του, που βαθουλά καθώς ήτανε κάτω από τα δασά του φρύδια, τον δείχνανε μεγαλύτερο στα χρόνια. Έφαχνε να ιδη τον Μάκ Άλισταρ, αληθινό ξυλάρα στο μπόι, κοκκινομάλλη και λιγνό.

— Αδύνατο να μη τον γνωρίσης τον παλιο-Σάντου, του είπανε στη Λόντρα. Σωστό τηλεγραφόφυλο, αλλά έχει το μισό του πάχος. Λένε, πώς για να φέρη ήσκιο ο Σάντου, πρέπει να διπλωθή. Μόλις φτάση το καράδι, θ' ανεβή να σέ πάρη.

Αλλά ο Σάντου, ο Άλεξάντερ Μάκ Άλισταρ, δεν ανέβηκε στο καράδι. Και στην παραλία δεν υπήρχε κανείς που να του μοιάζι στο παραμικρό.

Στο ποτάμι, οι βάρκες λιγοστέψανε τώρα. Μιά ζάρα χαράχτηκε στο Μάικ το κούτελο. Αν τυχόν δεν παρουσιαζόταν ο Μάκ Άλισταρ, τί θα έκανε αυτός; Θα έβγαине δξω, όλοτελα ξένος, ναι, ξένος, σ' έναν άγριο τόπο. Τη χρειάζοτανε του Μάκ Άλισταρ τη βοήθεια. Γιατί το έργο που έπρεπε να δγάλη πέρα, ήτανε δύσκολο και με την επιτυχία του ή πατρίδα του θα είχε να κερδίση πολλά.

— Σενιόρ, είπε μια νεανική φωνή στον άγκωνα του. Σενιόρ, σάς έπεσε ή εφημερίδα.

Ο Μάικ γύρισε κι' αντίκρυσε το μεγαλύτερο πρόσωπο του μικρού εφημεριδοπώλη. Τα μαύρα του μάτια και το γέλιο που είχαν υποχρεωτικό χαμόγελο, κείνη του «τλωνα φρεσκ-δ πλωνέ» ή την εφημερίδα.

— Κοάτα την, είπε. Τη διάβασα... Κι' ο Μάικ έβαλε το χέρι στην τσέπη

του να δγάλη ένα νόμισμα: Νά, πάρε. Εύχαριστώ, πρόσθεσε.

— Πάρ' την καλύτερα την εφημερίδα, σενιόρ, ψιθύρισε το παιδί. Κάτι θα δhs μέσα.

Το παιδί πέταξε κυριολεκτικά την εφημερίδα στα χέρια του Μάικ. Πριν φύγη, έριξε μια τρομαγμένη ματιά στο κατάστρωμα. Γύρισε κι' ο Μάικ ιά μάτια του στην ίδια διεύθυνση. Δεν είδε τίποτα που να του φέρη φόβο. Ένας χοντρός Βραζιλιανός με άσπρα ρούχα βάδιζε άργα προς τη μεριά του. Αυτό ήταν όλο.

— Καλημέρα, σενιόρ, είπε γελαστά, δγάζοντας το καπέλλο του. Παίρνεις τον άέρα σου, πριν έβγης δξω, ή;

Ο Μάικ πρόσεξε τη στρογγυλή του μούρη, το μικρό καλοφτιαγμένο του μουστάκι, τα μικρά μαύρα μάτια του, που παίζανε, και πάνω απ' όλα, το πώς περπάταγε τόσο αλαφριά με τις μύτες, κι' άς ήτανε τόσο χοντρός.

— Μένετε στο Μπέλεμ;

Δυό χοντρά χέρια κουνήθηκαν καθισχυαστικά, σπίθες πετάξανε τωι δαχτυλιδιών οι πέτρες στα δαχτυλά του.

— Πότε μένω στο Μπέλεμ. Πότε στο Σάνταρεμ. Άλλοτε πάλι μένω στο Ικούιτος. Έχω πολλά σπίτια. Είμαι πλούσιος.

Με μία τράκα των δαχτυλίων του, λές και πέταξε τα πλούτη του από την άλλη μεριά του καραβιού.

— Κι' εσύ, σενιόρ; Ήρθες ν' αγοράσης λάστιχο, όπως και τόσοι άλλοι Έγγλέζοι φίλοι μου, ή; Λάστιχο για τα παπούτσια, για τα πανωφόρια, για τις ρόδες των αμαξιών, γιά... ω, γιά τόσο πολλά, σενιόρ. Δεν έχει όριο ή χρησιμοποίηση του καούκα, αν επιτρέπης να χρησιμοποιήσω τούτη την κοινή ινδιάνικη λέξη.

Κοκκίνισε και παρουσίασε το έπισκεπτήριό του: «Ντόμ Χοσέ Περέρια», διάβασε ο Μάικ.

— Σ' εύχριστώ, Ντόμ Χοσέ, είπε ο Μάικ. «Ε...»

— Δεν είπα ονάχα μεσίτης, είπε ο Βραζιλιανός θριαυτευτικά. Είμαι «πατράο», «σεριγκαλίστας», ιδιοκτήτης άναρίθμητων καουτσουκόδεντρων.

Το Μαύρο ποτάμι

Είμαι ο μεγαλύτερος σεριγκαλίστας μέσα σ' όλη τη Μπραζίλια. Το καλύτερο καουτσούκ που μπορεί να βρη αγοραστής μέσα στον κόσμο, από τις δικές μου «εστράντας», από τις δικές μου δενδροφυτείες δγαίνει. Κι' όπως είμαι μοναχός μου και μεσίτης και «πατράο», μπορώ και πουλάω πάντα φτηνότερα από την τιμή της αγοράς. Θα δειπνήσης μαζί μου, σενιόρ;

Ο Μάικ κούνησε με λύπη το κεφάλι:

— Δυστυχώς όχι, σενιόρ. Είμαι άναγκασμένος να περιμένω έναν παλιό μου φίλο. Και πρέπει να σου το πώ, σενιόρ, δεν αγοράζω λάστιχο. Είμαι μονάχα ένας άπλος βοτανολόγος.

Τα μάτια του Ντόμ Χοσέ γυαλίσανε για μία στιγμή σαν κοφτερές λεπίδες, αλλά το χαμόγελο δεν έσθισε καθόλου από τα χείλη του. Γίνηκε μάλιστα πλατύτερο. Κι' ωστόσο, πίσω από κείνο το χαμόγελο, ο Μάικ ένιωσε κάτι σά φοβέρα.

— Βοτανολόγος! μουρμούρισε ο Βραζιλιανός. Μα αυτό έχει ενδιαφέρον. Έχομε τόσα πολλά φυτά στον τόπο μας... λουλούδια, χαμόδεντρα, άκαθόβαστα, διακοσμητικά φυτά, και... δέντρα. Χρειάζεται μια όλακερη ζωή και μόνο για να τα μετρήσης. Κι' εσύ, με τί καταπιάνεσαι ιδιαίτερα, σενιόρ; Με τα δέντρα;

— Με τα διακοσμητικά, αποκρίθηκε ο Μάικ. Πέρασα τα τελευταία δύο χρόνια στις Ίνδιες. Στα Ίμαλάια. Μάζεψα κάμποσα είδη εκεί πέρα.

Ο Ντόμ Χοσέ κούνησε το κεφάλι:

— Διακοσμητικά φυτά. Καλά. Ομορφο πράμα να ψάχνης να τα βρης. Είναι πολύ καλύτερα από τα δέντρα... και πολύ λιγώτερο επικίνδυνα.

Τα χείλη του χαμογελάσανε, όχι όμως και τα μάτια του. Ο Μάικ άναρωτήθηκε, αν γελούσανε ποτέ τους εκείνα τα μάτια.

Ο Μάικ γύρισε να φύγη, αλλά ο Ντόμ Χοσέ άπλωσε το χέρι.

— Έχετε, βλέπω, εφημερίδα. Έγώ δεν πήρα ακόμη. Αν είχατε την καλωσύνη, σενιόρ...

Τώρα ο Μάικ κατάλαβε για ποιαν αιτία έπιασε κείνος ο άνθρωπος κουβέντα μαζί του. Είδε το παιδί να του

δίνη την εφημερίδα και θα μάντεψε πως κάποιο μήνυμα έκλεινε μέσα. Αν δεν έδινε την εφημερίδα, θα βεβαίωνε τις υποψίες του Ντόμ Χοσέ. Για καλή τύχη του, πήρε το μάτι του τον εφημεριδοπώλη:

— Ε! φώναξε. Μιά εφημερίδα για το Ντόμ Χοσέ. Και γυρίζοντας στο Βραζιλιάνο, έξήγησε: «Η δική μου είναι λίγο τσαλακωμένη. Δεν επιτρέπεται να την προσφέρω σε τέτοια χάλια σ' ένα πρόσωπο ξεχωριστό σαν εσάς...»

Μέσα στου Ντόμ Χοσέ τα μάτια πέρασε ένας πνιγμένος θυμός και για μία στιγμή το χαμόγελο έσθισε από τα χοντρά του κόκκινα χείλη. Πήρε ωστόσο την εφημερίδα, που έδωσε το παιδί.

— Πρέπει να πάω να έτοιμαστώ για να δω έξω, είπε με χαμόγελο ο Μάικ. Να με συγχωρήτε, σενιόρ.

Καθώς περνούσε από το κουδούσι να κατεβή, πήρε το μάτι του τον Ντόμ Χοσέ, που είχε πετάξει κουβάρι την εφημερίδα, χωρίς να την κοιτάξη. Τούτη τη φορά, το παιδί δε σκοτίστηκε να την ξετσαλακώσει.

Μόλις έμεινε μοναχός στην καμπίνα του, ο Μάικ ξεδίπλωσε την εφημερίδα κι' έπεσε ένα σημείωμα, που έγραφε: «Έργο σου αδύνατο, αν μάς δούνε μαζί. Να ξεμπαρκάρης. Θα σε φέρουνε σε μένα τα μεσάνυχτα».

Δεν υπήρχε υπογραφή. Μα ο Μάικ γνώριζε το γραφικό χαρακτήρα. «Ητανε του Μάκ Άλισταρ. Πήρε τα πράματά του και βγήκε σφυρίζοντας στο κατάστρωμα να φύγη, όταν ένας Βραζιλιανός με στολή του έκοψε το δρόμο.

— Σενιόρ, Μόρτον; Είμαι από την Υπηρεσία Άλλοδαπών. Θα έχετε την καλωσύνη, σενιόρ, να με συνοδεύσετε, ως την καμπίνα του καπετάνιου;

Ο Μάικ ένιωσε άνατριχίλα στη ραχοκοκαλιά του. Χωρίς άλλο, θα δρισκοτάνε μπροστά σε άγνωστο κίνδυνο. Πηγαίνοντας, είδε τον Ντόμ Χοσέ Περέρια, τριγυρισμένον από μια ομάδα περιποιατικούς αξιωματικούς, να κατεβαίνη από τη σκάλα σε μία βάρκα.

Ο λαστιχάς δεν κοίταζε γύρω του, αλλά ακόμα και στη ράχη του ήτανε γραμμένο το αίσθημα του θριάμβου που τον κυρίευε.

Ο αξιωματικός μιλούσε στο Μάικ πολύ ευγενικά μα σταθερά:

— Λυπούμαι πολύ, σενιόρ Μόρτον,

«Έδесе το σχοινί της βάρκας σ' ένα δέντρο.

Έχει όμως δημιουργηθή ζήτημα σχετικά με το διαβατήριό σας. Είμαστε υποχρεωμένοι να σας ζητήσουμε να μείνετε στο πλοίο ως αύριο το πρωί.

— Το διαβατήριό μου είναι άπόλυτα έν τάξει, διαμαρτυρήθηκε με θυμό ο Μάικ. Ένωσά να δω έξω στη στιγμή. Έχω κάποια δουλειά.

Ο αξιωματικός κούνησε το κεφάλι.

— Αδύνατο, σενιόρ. Οι διαταγές είναι διαταγές. Για την ώρα θα μείνετε στην καμπίνα σας.

Του κάκου διαμαρτυρήθηκε, έσκισε τα ρούχα του ο Μάικ Μόρτον. Έμεινε μέσα στην καμπίνα του, όπου του φέανε και το φαί του. Θυμωμένος, άρχισε να δηματίζει. Είχε πέσει πιά το σκοτάδι, αλλά από το άνοιχτό φιλιστρίνι έμπαινε δροσερός άέρας. Κάποια στιγμή του φάνηκε πως άκουσε έναν παράξενο ήχο. Σαν κάτι να μουρμούριζε «ψίτ», «ψίτ». Μην ήταν άτμος που έφευγε από του καραβιού τη μηχανή; Ζύγωσε στο φιλιστρίνι.

— Σενιόρ! Σενιόρ, εγώ είμαι!

Ο Μάικ κόλλησε το πρόσωπό του στο φιλιστρίνι και ξεχώρισε το χαρούμενο πρόσωπο του μικρού εφημεριδοπώλη.

— Έσύ; Τί κάνεις έδώ; Ποιός σ' έστειλε;

Την ίδια στιγμή, ένα κλειδί γύρισε στην πόρτα της καμπίνας κι' ο Μάικ έκανε μεταβολή. Ήταν ο καμαρώτος, που ήρθε να σηκώση τα πιάτα. Ο Μάικ όμως πρόσεξε τις στρατιωτικές άρβυλες και το πανταλόνι της στολής

Σκυμμένος στην κουπαστή, κοίταζε την προκυμιά...

ΤΑ ΧΧΥΦΑ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΙ μαθητές του γυμνασίου σέ κείνο το έπαρχιακό σχολείο είχαν πολύ κακομάθει από τον παλιό τους καθηγητή της φυσικής, που ήταν αγαθός και άφοσιωμένος στην επιστήμη του και δεν τους τιμωρούσε. Την ώρα της φυσικής έβρισκαν να κάνουν τις μεγαλύτερες άταξίες. Ο καημένος ο κύριος "Αζωτος είδε και άποείδε να τους διδάξη τα διάφορα στοιχεία, κόπιασε με τα πειράματα να τους κινήση το ένδιαφέρον — τίποτε! Αυτοί έκαναν δικά τους πειράματα, δηλαδή φάρσες και πονηρίες, για να γελοούν και να τον βασανίζουν, ώσπου, άπελπισμένος πιά κι αυτός, ζήτησε να τον μεταθέσουν. Η αλήθεια είναι πως ήταν τόσο καλός επιστήμονας, όσο και καλός άνθρωπος, και δέ βαστούσε η καρδιά του να τους τιμωρήση. ΟΙ μαθητές του όμως ήταν τρελά παιδιά, που είχαν δυο τρεις όδηγους και πρωταγωνιστές, και μια πού του πήραν τον άέρα δεν μπορούσαν πιά να ήσυχάσουν. Τέλος πάντων μετατέθηκε ο κ. "Αζωτος και ήρθε ο νέος καθηγητής, ο κύριος "Αλαμπίκος!

Και μόνο το όνομά του, όταν πρωτάκουσαν οί μαθητές, έσκασαν στα γέλια.

— Έδω θα καλοπεράση! είπαν ειρωνικά και μαζεψήκανε παρέα, για να σκεφτούν μαζί τι ύποδοχη θα του κάνουν

— Έγώ λέω, να του στρώσωμε φλούδες από φουντούκια! είπε ο "Αργύρης: Είναι το καλύτερο κόλπο. Καθώς θα μπαίνει στην τάξη, θα κάνουνε κράτς κρούτς τα φουντούκια και θα τα χάση άμέσως.

— Μπά! Καλύτερα να του γεμίσωμε κιμωλίες την έδρα, ν' άσπρίσουν τα ρούχα του! είπε ο Σταυρής: Αυτός δέ θα νιώση τίποτε κι' έμείς θα γελοούμε!

— Για σταθήτε! λένε οί άλλοι: "Εχουμε τόσα και τόσα να κάνωμε! πρέπει να το συζητήσωμε καλά το πράμα! Ο Θόδωρος τότε, ο ψηλέας, που ήτανε και ο πρωταγωνιστής σ' όλες αυτές τις κακές φάρσες, γιατί ήταν κι' ο αρχαιότερος, μπήκε στη μέση και, άφου έβγαλε από την τσέπη του ένα σημειωματάριο, τους λέει με ύφος σοβαρό:

— Έδω είναι ή έγκυκλοπαίδεια της καζούρας, παιδιά! Έχω καταγράψει κατ' αλφαβητική σειρά όλα τα άστέια που έχουμε κάνει και πού μπορούμε να κάνωμε ακόμα. Θα ψάξωμε, θα τα συζητήσωμε και θα διαλέξωμε το καλύτερο. "Σπευδε βραδέως" δεν έλεγαν οί άρχαίοι;

— Ναι, αλλά μην ξεχνάς και το «μηδέν άγαν»! λέει τότε ο Μισμπής, ένας κοντούλης, που φημιζόταν για την έξυπνάδα του: Πρέπει να προσέξωμε, να πάμε λάου λάου! Δεν πρέπει να τον άγριέσωμε με το πρώτο. "Υστερα δεν ξέρουμε και τι είναι! Μπορεί νάναι κανένας έπιτήδειος και να τάβρουμε άσκημα. Μη βλέπετε τον κ. "Αζωτο, πού τον είχαμε του χειριού μας. Θα είναι μεγάλος εξευτελισμός, να την πάθωμε από τον κύριο "Αλαμπίκο!...

— Καλά λές! είπαν οί άλλοι: Μά δέ μάς λές, λοιπόν, του λόγου σου, τί να κάνωμε;

— Γιατί δεν ανοίγωμε την «έγκυκλοπαίδεια» του Θοδωρή; ρώτησε τότε ο Σταυρής.

— Σωστό! "Ας ψάξωμε" δέ μάς κυ-

νηγάει κανείς! είπαν όλοι.

Και άρχισαν από το άλφα — "Α γ κ ά θ ι α... Να του βάλωμε ξερά άγκάθια, ν' άγκυλωθή!

— Παραείναι, βρέ παιδιά! Είπαμε να μην τον άγριέσωμε!

— "Α λο γ ό μ υ γ α... Να του ξαπολύσωμε μιάν αλογόμυγα!

— Ναι, αλλά άν κολλήση στο δικό μας το σβέρκο;

— Βέβαια!... Διάβαζε πάρα κάτω!

— "Α μ ω ν ί α... Να του ανοίξωμε κρυφά ένα μπουκάκι με άμμωνία.

— "Οχι, όχι, πρὸς Θεού! είπε ο "Αργύρης: Μου φέρνει λιποθυμία έμένα!

— "Ωραία! "Αλλο, λοιπόν... "Α σ ε τ υ λ ί ν η... Νά το, το βρήκα: Να του κάψωμε άσετυλίνη...

— Ούτε, βρέ παιδιά! Σας είπα ότι με πειράζουμε οί κακές όσμές!

— Σταθήτε! το βρήκα: "Α χ υ ρ ο... Να του βάλωμε άχυρο τάχα για να φάη!...

— Α ύ τ ό! Μάλιστα! είπαν όλοι: Αυτό είναι πετυχημένο και λεπτό... Σύμφωνοι, λοιπόν! Ν' άρχισωμε από το άχυρο και να δούμε τη συνέχεια... "Ωραία!

Την άλλη μέρα, λοιπόν, κουβάλησαν από κάποιο χωράφι ένα δεμάτι άχυρα και τάβαλαν κρυφά-κρυφά μπρὸς στην έδρα του κ. "Αλαμπίκου.

Η ώρα της διδασκαλίας έφτασε και με σφιγμένα τα χείλια τα παιδιά περίμεναν τον κ. καθηγητή τους που θα έμπαινε, νιά να ξεσπάσουν στην καζούρα.

Και ήρθε ή στιγμή. Η πόρτα ανοίγει και ο κ. "Αλαμπίδης εμφανίζεται: "Ενας άντρακλας ίσαμε κεί πάνω, πού με βήμα σταθερό βαδίζει πρὸς την έδρα.

"Αμέσως, καθώς πλησίασε, βλέπει τα άχυρα. Δεν τα χάνει όμως. Γυρίζει πρὸς τους μαθητές και με ύφος ειρωνικό:

— Παιδιά! τους λέει: Κάποιος από σας έξχασε το φαίτου δώ πέρα! Αυτό ήτανε! Μονομιάς άλλαξε ή άτμόσφαιρα στην τάξη: τα παιδιά ξεσπασαν σε γέλια και άρχινούν τα χειροκροτήματα!

Ο κ. "Αλαμπίκος είχε κερδίσει τη μάχη με την έτοιμότητά του. Και από τότε πιά κανείς δεν τόλμησε να του στήση φάρσα.

Γ.Π.

Το θεατράκι μας

Το άσχημο παπάκι

ΠΡΟΣΩΠΑ

ANNA

ΠΑΠΑΚΙ

Βράδυ. Δυνατός άέρας φυσάει και κάνει τα γυμνά κλαριά των δέντρων να σαλεύουν μανιασμένα. Ο ουρανός είναι σκοτεινός κι' όπου νάναι θα ξεσπάση μεγάλη θύελλα.

Η μικρή "Αννα, κοντά στο άναμμένο τζάκι πού σπιθοβολάει, κοιτάζει τις μεγάλες φλόγες των εύλων πού σφίγγουν με την πύρινη άγκαλιά τους τα κούτσουρα. Μικρές χρυσokitrines σπίθες τινάζονται δολγυρα σαν άστράκια κι' ύστερα πέφτουν στο τζάκι, ενώ οί φλόγες εξακολουθούν τον άκανόνιστο χορό τους.

"Ενα διβλίο είναι πεσμένο μπροστά στην "Αννα. Μόλις το τελειώσει και τώρα σκέπτεται το γοητευτικό κόσμο των παραμυθιών, όπου έζησε για λίγες ώρες, κοντά στους εξαίσιους ήρωες του "Αντερσεν. Και να τώρα πού μέσα από τις φλόγες του άναμμένου τζακιού προβάλλει το άσχημο παπάκι.

Είναι αυτό το παπάκι του παραμυθιού του "Αντερσεν, πού τ' αδελφία του και τ' άλλα παπάκια το περιφρόνησαν, γιατί ήταν πολύ άσχημο.

ΠΑΠΑΚΙ (κάνοντας μερικά άτακτα βήματα πρὸς την "Αννα): Καλησπέρα, Άννούλα.

ANNA (τό κοιτάζει με χαρούμενη έκπληξη): Πώς βρέθηκες εδώ, καλό μου παπάκι!

ΠΑΠΑΚΙ (γελώντας): Δεν τον ξέρεις; Ποίν από λίγο διάβαζες τα παραμύθια του. Ο Χάινς Χοϊστιαν "Αντερσεν, ο "Αντερσεν δέ μ' έβγαλε από τη φαντασία του. Πραγματικά με γνώρισε σέ μια λίμνη μιά μέρα, πού τ' άλλα παπάκια για να με πειράξουν για την άσχημία μου, μ' έσπρωχναν και με τσιμπούσαν.

ANNA (τό κοιτάζει με χαρούμενη έκπληξη): Πώς βρέθηκες εδώ, καλό μου παπάκι!

ΠΑΠΑΚΙ: Είναι πολύ άπλο. Γλίστρησα από την καμινάδα και να με. "Ηθελα να σου κρατήσω συντροφιά αυτό το κρύο χειμωνιάτικο βράδυ.

ANNA: "Εκανες πολύ καλά. Δεν πρόλαβα όμως να τελειώσω το παραμύθι σου. Τί έγινε όταν τ' άλλα παπάκια δέ σε ήθελαν κοντά τους, γιατί νόμιζαν ότι είσαι πολύ άσχημο;

ΠΑΠΑΚΙ: "Ημουν πο-

λύ στενοχωρημένο. Κοίταζα τον έαυτό μου στα νερά της λίμνης κι' έβλεπα με μεγάλη λύπη, ότι ήμουνά δλοτέλα διαφορετικό άπ' όλα τ' άλλα.

ANNA: Λοιπόν;

ΠΑΠΑΚΙ: "Ωσπου, μιά μέρα, εγώ το άσχημο παπάκι άσχησα να γίνωμαι ένας πανέμορφος κυκνος. Τα φτερά μου είναι πιά πάλλευκα κι' ο λαιμός μου ψηλός κι' όμορφος.

ANNA: Αυτό σημαίνει πως δεν πρέπει ποτέ να μιλάμε για τίποτα, ούτε να το κοροϊδεύουμε, όταν δεν ξέρουμε τί μπορεί να γίνη ύστερα από καιρό.

ΠΑΠΑΚΙ: "Ακριδώς. "Ισως όμως φταιω κι' εγώ. Πικραίνόμουνά πολύ, όταν έβλεπα ότι ήμια τόσο διαφορετικό από τ' άλλα παπάκια, πού έπαιζαν στα νερά της λίμνης και πειράζε το ένα το άλλο. "Εκείνα ήταν χαρούμενα κι' εγώ έστεκα σέ μιά γωνιά περίλυπο για την τόση άσχημία μου.

ANNA (γελώντας): "Εμείς οί άνθρωποι λέμε ότι τ' άσχημα μάρα, όσο μεγαλώνουν τόσο... όμορφαίνονται! "Εσείς τα παπάκια θα πρέπει να λέτε ότι, όταν είσαστε άσχημα μικρά — όπως ήσουν έσύ — όταν μεγαλώνετε, γίνεστε... κύκνοι!

ΠΑΠΑΚΙ: "Ενας λόγος είναι αυτός. "Ωστόσο ο πατερούλης μου είχε δικιο, όταν μου έλεγε να μη στενοχωριέμαι.

ANNA (μ' έκπληξη): Ποίος είναι ο πατερούλης σου;

ΠΑΠΑΚΙ (γελώντας): Δεν τον ξέρεις; Ποίν από λίγο διάβαζες τα παραμύθια του. Ο Χάινς Χοϊστιαν "Αντερσεν, ο "Αντερσεν δέ μ' έβγαλε από τη φαντασία του. Πραγματικά με γνώρισε σέ μια λίμνη μιά μέρα, πού τ' άλλα παπάκια για να με πειράξουν για την άσχημία μου, μ' έσπρωχναν και με τσιμπούσαν.

ANNA (μ' ενδιαφέρον): Λοιπόν;

ΠΑΠΑΚΙ: Στενοχωρέθηκε πάρα πολύ. "Εσκυψε κοντά μου και μου είπε: Μη στενοχωριέσαι. καλό μου παπάκι, κι' άσε τους άλλους να σε πειράζουν. Συνήθως οί άλλοι κοροϊδεύουν ό,τι

δεν μπορούν να καταλάβουν. Αυτό συμβαίνει πολύ συχνά και μ' έμας τους ανθρώπους. Δύσκολα παραδεχόμαστε εκείνους πού είναι καλύτεροι από έμάς, άκόμη κι' αν μέσα μας το πιστεύουμε. Για σένα όμως θα είχα να σου πω κάτι πολύ άπλο, πού θα πρέπει πάντα να το θυμάσαι, όταν είσαι πικραμένο και τ' άλλα παπάκια σε κοροϊδεύουν.

ANNA: Και τί σου είπε;

ΠΑΠΑΚΙ: Πώς ποτέ και για τίποτε δεν πρέπει να χάνουμε το κουράγιο μας. «Δές, καλό μου παπάκι, τον ήλιο, πρόσθεσε, και πές: "Ας με λένε άσχημο. "Εγώ θα γίνω όμορφο, πιδ όμορφο άπ' όλας.

ANNA: Και μετά;

ΠΑΠΑΚΙ: "Εφυγε κι' έμεινα πάλι μονάχο ανάμεσα στ' άλλα παπάκια πού με κοροϊδεύουν. "Ωσπου έγινε το «θαύμα». "Αρχισα να διορφαίνω και με τον καιρό έγινε κυκνος. Μιά μέρα ξαναπέρασε ο "Αντερσεν από τη λίμνη και με είδε ευτυχισμένο, ενώ τ' άλλα παπάκια γύρω μου με κοιτούσαν με ζήλεια. "Εσκυψε κοντά μου και μου είπε: «Είδες, πού σου τόλεγα».

ANNA: Κι' έτσι έγραψε την ιστορία σου...

ΠΑΠΑΚΙ: Ναι. Μου είπε πως θα έγραφε ένα παραμύθι για μένα και θα τάβαζε στο διβλίο του με τον τίτλο «Το άσχημο παπάκι». "Ετσι εκατομμύρια παιδιά σ' όλο τον κόσμο έζησαν την περιπέτεια μου κι' έμαθαν να υπομένουν τις κοροϊδίες των άλλων και να προσπαθούν να γίνουν καλύτερα, πάντα καλύτερα...

"Η φωτιά κοντεύει να σβήση στο τζάκι κι' η "Αννούλα εξακολουθεί μέσ' από τις φλόγες της να βλέπει το άσχημοπαπά του παραμυθιού και ν' ακούη την τσιριχτή φωνούλα του.

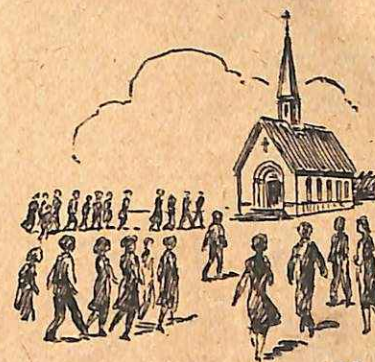
Στα πόδια της είναι πεσμένο το διβλίο με τα παραμύθια του "Αντερσεν, ανοιγμένο ακριδώς εκεί πού άρχίζει το άσχημο παπάκι.

Ν. ΜΑΤΣΑΣ

Ξέρετε ότι...

...οί όπαδοί των διαφόρων θρησκευτικών δογμάτων στις "Ην. Πολιτείες διπλασιάστηκαν στα τελευταία 30 χρόνια :

Ο πληθυσμός της χώρας αυτής αύξηθηκε τελευταία κατά 40%, κι' έτσι είναι φυσικό να καταβάλλονται μεγα-

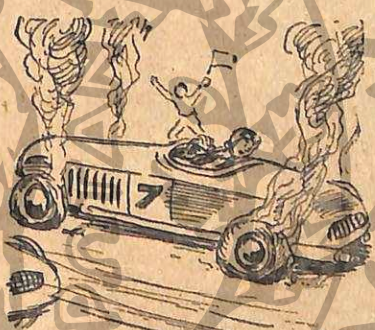

λύτερες προσπάθειες από τους ύπευθύνους των διαφόρων θρησκευτικών δογμάτων για να προσηλυτίσουν νέους όπαδούς.

Οί τελευταίες στατιστικές άποδείξανε, ότι στις ΗΠΑ υπάρχουν: 60 εκατομμύρια διαμαρτυρόμενοι, 35 εκατομμύρια καθολικοί, 5,5 εκατ. "Ισραηλίτες και 2,5 εκατομμύρια "Ελληνες όρθόδοξοι.

..έκείνο πού περιορίζει την ταχύτητα των αυτοκινήτων είναι τα λάστιχα;

Το παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας αυτοκινήτου πραγματοποιήθηκε το 1947 από τον πρωταθλητή σερ Τζών Κόμπ, με 634 χιλιόμετρα την ώρα. Από την

έποχή εκείνη κανένας δεν μπόρεσε να σπάση αυτό το ρεκόρ. Η αίτία είναι, ότι τα λάστιχα του αυτοκινήτου δεν άντέχουν στη θερμότητα πού παράγεται από τη μεγάλη ταχύτητα και καίγονται.

"Ένας άνθρωπος

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ Μπίλ Χέιμς άνοιξε διστακτικά την πόρτα του κήπου. Και πριν προχωρήσει στην αυλή του σπιτιού του βρέθηκε αγκαλιασμένος με τη γυναίκα του και την όχταχρονη κορούλα του, τη Νταίζη. Είχε κάμποσους μήνες πάλι να δη τη φαιλιά του και τ' όμορφο σπιτάκι που είχαν, στο Σπρίγκφιλντ της Άλαμπάμας.

— 'Ο Τόμ; ρώτησε την ίδια στιγμή.

— Δε γύρισε ακόμη από το σχολείο, απάντησε η κ. Χέιμς και ρώτησε τον άντρα της πόσον καιρό έχει άδεια να μείνει.

— Άχ, το βράδυ πρέπει να φύγω.

— Τόσο λιγάκι... είπε μελαγχολικά η μητέρα των παιδιών.

Μα δεν πρόλαβε να προσθέσει τίποτ' άλλο. Άνοιξε με όρμη ή πόρτα και μπήκε μέσα ο Τόμ. Είδε τον πατέρα του και χύθηκε στην αγκαλιά του: —Μπαμπά!

Μα το χαμόγελο έσβησε στα χείλη του πατέρα κι' η μητέρα γίνθηκε άσπρη σαν τ' φουστάνι της.

— Τόμ! Τι έκανες; Τι έπαθες;

— Τίποτα, μπαμπά, τίποτα, αποκρίθηκε το αγόρι στρώνοντας τα μαλλιά και τινάζοντας τη σκόνη από τα ρούχα του. 'Ο πατέρας είδε πώς το χέρι του Τόμ ήτανε πρησμένο στον καρπό.

— Λέγε, παιδί μου, τί έπαθες; Πώς σου πρήστηκε έτσι το χέρι;

— Τίποτα, μπαμπά... Νά... Στο σχολείο... Τέσσερις σκάθαροι θέλαν να μπουέ με μέσα και τότε...

Παγερή σιωπή ακολούθησε. 'Η μητέρα έκλεισε τα μάτια της κι' ο πατέρας ρώτησε:

— Τέσσερις, τί;

'Ο Τόμ δεν αποκρίθηκε. 'Ο πατέρας έκανε στη γυναίκα του νόημα να πάη στην κουζίνα. Εκείνη του έγνεψε δείχνοντας πώς μπήκε στο νόημα και πήρε τη Νταίζη στην κουζίνα για να ετοιμάσουνε κάτι.

— Τί πράμα τέσσερις; Ξαναρώτησε ο λοχαγός το γιό του.

— Νά... Τέσσερις σκάθαροι... Τέσσερις... νέγροι. Θέλαν να ρθούνε στο σχολείο και τότε...

— Και τότε;

— Νά, έμεις δε θέλομε νέγρους στο σχολείο μας.

— Τό έμαθα. Μα τί κάνατε;

'Ο Τόμ κατέβασε το κεφάλι.

— Μπαμπά, είπτε ταραγμένος. Νά!

Μονάχα λίγο ξύλο...

'Ο λοχαγός πήγε κοντά στο παράθυρο και κοίταξε μακριά, δίχως να πη τίποτα. 'Ο Τόμ τον πλησίασε και ξανάπε:

— Άλήθεια, μπαμπά. Πρέπει να το καταλάβουνε πώς δεν τους θέλουμε μαζί μας στο σχολείο. Γιατί τάχα ν' αλλάζουνε τα πράματα; Δεν ήτανε πρώτα καλά; Ένώ...

— Άσε τα λόγια, Τόμ.

— Όχι, μπαμπά, καλά λέω. Τί χρειαζόταν να υπάρχουνε τέτοιοι νόμοι γι' αυτούς; Πριν απ' όλα θα μάς ώφελούσε έμάς πολύ...

— Φτάνει. Τόμ! φώναξε ο μπαμπάς.

Τί ξέρεις έσύ από νόμους κι' από ώφελειες και τ' άλλα κουραφέξαλα που λές; Για λέγε μου τώρα, πόσοι πήγατε να χτυπήσετε τους τέσσερις νέγρους; Έκατό για διακόσιοι; Ωραία πράματα, Τόμ. Να γυρίσω στο σπιτάκι μου για λίγης ώρας ευτυχία και να βρώ το παιδί μου να δέρνη τους μαύρους στο δρόμο.

— Μα δεν είναι ζήτημα αριθμών, μπαμπά! Τα ίδια θα κάναμε αν είμαστε τέσσερις έμεις και διακόσιοι αυτοί...

— Τό πιστεύεις; Έγώ καθόλου. Και ή άστυνομία τί έκανε, Στεκότανε κι' έδλεπε;

— Ναι, αποκρίθηκε με σθένος ο Τόμ. Στεκότανε κι' έδλεπε. Και καλό έκανε!

— Ν' αφήσεις τα σχόλια, Τόμ! Είπες πάρα πολλά. Έτσι λοιπόν, έ; Άχ! αν το έδλεπε αυτό ο λόχος μου... Άν το ξέραμε έμεις, όσο γυρίσαμε ζωντανοί από την Κορέα...

— Δεν τους θέλομε τους μαύρους, μπαμπά, έπείμεινε ο Τόμ, χωρίς να δειλιάζει. Δεν περάσανε μήτε εκατό χρόνια που ήτανε σκλάβοι και τώρα θέλουν να έρχονται στο σχολείο μαζί μας, να είναι ίσοι μ' έμάς.

'Ο πατέρας του Τόμ κάθισε ήσυχος σε μια πολυθρόνα. Άντίκρουσε το γιό του με φωτεινά και θαθεία μάτια:

— Και γιατί, Τόμ; ρώτησε ήρεμος.

'Ο Τόμ άπόμεινε ταραγμένος.

— Γιατί... Τί γιατί;

— Ναι. Γιατί δεν τους θέλετε μαζί σας τους μαύρους;

— Γιατί... ήτανε πρώτα σκλάβοι.

— Μα κι' έμεις πριν από τριακόσια χρόνια δεν είμαστε τάχα σκλάβοι ή σχεδόν σκλάβοι; Στη Νέα Υόρκη, οι μαύροι πηγαίνουνε κανονικά στο σχολείο μαζί με τους άσπρους. 'Η αίτία, λοιπόν, είναι άλλη. Και ξέρεις ποιά είναι;

'Ο Τόμ δεν αποκρίθηκε. Ένώ ο πατέρας είπτε με φωνή πολύ λυπημένη:

— Δεν τους θέλετε μόνο και μόνο γιατί είναι μαύροι. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Είναι βλέπεις το πετσί τους σκουρότερο από το δικό σας. Και για τούτο το μαύρο πετσί, τους παίρνετε στο ξύλο και στο κυνήγι με τις πέτρες, τέσσερις αυτοί, διακόσιοι έσείς, χωρίς να ντρεπόσαστε... Κι' έγώ που ήθελα να είμαι περήφανος για σένα. Καλύτερα να είχα σκοτωθώ εκεί έξω στο μέτωπο, παρά που έμαθα αυτό που έμαθα...

Βαθειά σιωπή απλώθηκε. 'Ο λοχαγός Χέιμς βύθισε τα μάτια στον ουρανό και σαν κινηματογραφική ταινία περάσανε μπρός από τα μάτια του οι δραματικές ώρες που έζησε στο μέτωπο, λοχίας τότε αυτός με τους αξέχαστους συμπολεμιστές του, τον Νικ Γκάρντνερ, τον Τζέφ Μπράουν, τον Τζό Στέρν...

Είχανε μείνει τέσσερις άντρες σ' ένα φυλάκιο. Τριάντα δήματα παρακάτω ήτανε μια σπηλιά. Τους είχε διώξει από κεί ο έχθρος, ενώ στα ψηλόμετα είχε στήσει πολυβόλο, που οι βολές του θερίζανε την πλαγιά. Ένας γκρίζος και πικρός κourνιαχτός

σαν αυτόν...

ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΜΙΝΟ ΜΙΛΑΝΙ

σηκωνότανε σε κάθε βολή, που τον έπαιρνε μακριά ο φθινοπωρινός άνεμος. Ούτε μπροστά, ούτε πίσω μπορούσαν να πάνε...

'Ο λοχίας Χέιμς έβγαλε από την τσέπη του το πορτοφόλι του. Το άνοιξε να κοιτάξη καλά, σ' α νάθελε να την

αίμα των δυο σκοτωμένων...

— Φύγετε, παιδιά... φύγετε... σωθήτε, παιδιά... τραύλιζε ο λοχίας.

Μονάχα ο Νικ Γκάρντνερ έμεινε αλάβωτος. Έσκυψε να δέση την πληγή του λαβωμένου.

— Κουράγιο, κύρ λοχία, του είπτε δε με πετύχαν ακό-

ωσε το χέρι του Νικ έπες του. Κατάλαβε ης πήγαινε να κάνη πρώτα να κάνη αυτός. ση, μα ο πόνος στο παραλύσει. Σαν μέωσε το χέρι του Νικ ο κούτελο, ενώ το άρθ. Σαν μέσα σ' όνειρο, ρέχη όξω από το όχυροβομβίδες στα χέρια, τη σπηλιά, ενώ από το ρου ξεχώριζε το φοβερα του τάνκ. "Υστερα τ' άλλο.

λεπε σιωπηλό τον πα- δε μιλούσε. Μα σε ιαπη του φάνηκε βα-

είσαι περήφανος για

τόμ. Ξέρεις τί δουλειά

αμπά. Είσαι στρατι- την προαγωγή σου, ριά σου στο μέτωπο. αλληκαριά στην άκρη.. πόν.

α, μπαμπά, στάθηκες το ξέρουν αυτό στο τε που πολέμησες με τες...

Μα δεν είναι τάχα

λά, παιδί μου, αν μάς λο χρώμα στο πετσί, μάς έπλασε και δια- τουτό δώ, που σου άλλο δίδαγμα που μου ε. "Όλοι οι άνθρωποι τ' στη ζωή και μπρο- Εκεί στην Κορέα...

τε μείνει τέσσερις, ρψε ο Τόμ. "Ήσουν έ- κουν, ο Τζό Στέρν κι'

όμ, κι' άσε με να τε- υ βρισκόμαστε στο ό- του έμεινε άτρωτος, οροβομβίδες από τα

— Το ξέρω, μπαμπά, είπτε περήφανα το παιδί. Αυτά τα έκανε ο στρατιώτης Νικ Γκάρντνερ.

— Λοιπόν, θα σου πώ και κάτι άλλο γι' αυτόν. Άν δεν ήταν εκείνος, έγώ δε θα ζούσα. Αυτός μου έδωσε το τραύμα μου την ώρα που φτερούγιζε από πάνω του ο θάνατος. Ήταν άνθρωπος που ήξερε να πεθαίνει.

— Ήταν αληθινός ήρωας ο Νικ Γκάρντνερ, μπαμπά, φώναξε ο Τόμ.

— Σωστά, Τόμ. Μα μη το λησμονήσης ποτέ σου. Μα θέλω να μην ξε-

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ;

Μα δεν πρόλαβε ν' άποσώση το λόγο του. Μια ριπή αναπάντεχη πέρασε μέσ' από το καταφύγιο. Λιάνισε το βράχο, πέτυχε τους στρατιώτες που ήτανε κάπως άκόλυπτοι. Έσκισε τις σάρκες τους κι' έσβησε μακριά στον κάμπο...

Κανείς δεν είχε φωνάξει. Τρεις από τους τέσσερις πληγωθήκανε βαρεια. 'Ο Τζέφ Μπράουν κι' ο Τζό Στέρν μείνανε στον τόπο. 'Ο λοχίας Μπίλ Χέιμς έφαγε ένα βλήμα στο πλευρό και ή πληγή του έχασκε. Το αίμα έτρεχε από την πληγή, ζεστό, κόκκινο, μούσκευε το χώμα κι' έσμιγε με το

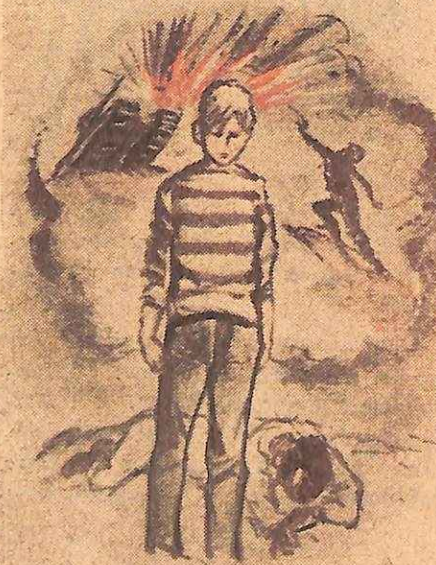
αίμα που έσβησε μπροστά. Τον πληγωσαν, Τόμ, αλλά δε λύγισε.

— Το ξέρω, μπαμπά, είπτε περήφανα το παιδί. Αυτά τα έκανε ο στρατιώτης Νικ Γκάρντνερ.

— Λοιπόν, θα σου πώ και κάτι άλλο γι' αυτόν. Άν δεν ήταν εκείνος, έγώ δε θα ζούσα. Αυτός μου έδωσε το τραύμα μου την ώρα που φτερούγιζε από πάνω του ο θάνατος. Ήταν άνθρωπος που ήξερε να πεθαίνει.

— Ήταν αληθινός ήρωας ο Νικ Γκάρντνερ, μπαμπά, φώναξε ο Τόμ.

— Σωστά, Τόμ. Μα μη το λησμονήσης ποτέ σου. Μα θέλω να μην ξε-

"Ένας άνθρωπος

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ Μπίλ Χέιμς άνοιξε διασπαστικά την πόρτα του κήπου. Και πριν προχωρήσει στην αύλη του σπιτιού του δρέθηκε άγκαλιασμένος με τη γυναίκα του και την όχταχρονη κορούλα του, τη Νταίζη. Είχε κάμποσους μήνες πάλι να δη τη φαιλιά του και τ' όμχανε, στο Σπρίνγκμας.

— 'Ο Τόμ; ρε γμή.

— Δε γύρισε λείο, απάντησε ή σε τον άντρα της δειά να μείνη.

— "Αχ, τ' όμ... Τόσο λιγάκι ή μητέρα των παιδιών. Μά δεν πρόλαι ποτ' άλλο. "Ανοι και μπηκε μέσα τ' έρα του και χύτου: — Μπαμπά!

Μά τ' ό χαμόγελο του πατέρα κι' ή σάν τ' ό φουστάνι.

— Τόμ! Τί έκ... Τίποτα, μπ κρήθηκε τ' ό άγόρι λιά και τινάζοντά ρούχα του. 'Ο τ' ό χέρι του Τόμ ήτ καρπό.

— Λέγε, παιδί σου πρήστηκε έτ... Τίποτα, ή σχολείο... Τέσσερ νά μπουνε μέσα κ Παγερή σιωπή τέρα έκλεισε τ' έτερας ρώτησε:

— Τέσσερεις, 'Ο Τόμ δεν άπό έκανε στη γυναίκα στην κουζίνα. Έκ χνοντας π' ό μπηκε τη Νταίζη στ' τοιμάσουνε κάτι...

— Τί πράμα τ' ό σε ό λοχαγός τ' ό... Νά... Τέσσερ... νέγροι. ή σχολείο και τότε...

— Καί τότε... Νά, έμεις δι σχολείο μας. — Τ' ό έμαθα.

— 'Ο Τόμ κατέβα... Μπαμπά, εί Μονάχα λίγο ξύλο.

'Ο λοχαγός πήγε κοντά στο παρτίκο και κοίταζε μακριά, δίχως νά πη τίποτα. 'Ο Τόμ τον πλησίασε και ξανάπε:

— 'Αλήθεια, μπαμπά. Πρέπει νά τ' ό καταλάβουνε π' ός δεν τ' ός θέλουμε μαζί μας στ' ό σχολείο. Γιατί τάχα ν' αλλάξουνε τ' ό πράματα; Δεν ήτανε π' ότ' ό καλά; 'Εγώ...

— 'Ασε τ' ό λόγια, Τόμ.

— 'Οχι, μπαμπά, καλ' ό λέω. Τί χρειάζ' όταν νά υπάρχουνε τέτοιοι νόμοι γι' αυτούς; Πριν άπ' όλο θά μ' ός άφελούσε έμάς πολ'...

— Φτάνει. Τόμ! Φώναξε ό μπαμπάς.

Τί ξέρεις έσύ άπό νόμους κι' άπό άφέλειες και τ' ό άλλα κουραφέξαλα π' ό λές; Για λέγε μου τώρα, πόσοι π' όγατε νά χτυπήσετε τ' ός τέσσερεις νέγρους; Έκατό γι' ό διακόσιοι; 'Ωραία πράματα, Τόμ. Νά γυρίσω στ' ό σπιτάκι μου γι' ό λίγης ώρας εύτυχία και...

Τ' ό καλύτερο Χριστουγεννιάτικο και Πρωτοχρονιάτικο δώρο γι' ό τ' ό παιδί σας ή γι' ό τ' ό συγγενικά και φιλικά σας παιδιά είς την πατρίδα και τ' ό έξωτερικόν είναι μία έτησία συνδρομή είς τ' ό μοναδικό περιοδικό γι' ό παιδιά και έφήβους:

"Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

"Όποιος έγγραφη, μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1957 δι' έτησίαν συνδρομήν του 1958 θά λάβη

ΩΣ ΔΩΡΟΝ

τόν τόμον του 1957 ΔΕΜΕΝΟΝ με σελίδες 700

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

'Εσωτερικού Δραχ. 150

'Εξωτερικού » 300

Χρησιμοποιήσατε τ' ό παραπλεύρως άπόκομμα παραγγελίας

γος Χέιμς θυβισε τα ματια στον ουρανόν και σάν κινηματογραφική ταινία πέρασαν μπ' ός από τ' ό ματία του οί δραματικές ώρες π' ός έζησε στ' ό μέτωπο, λοχίας τότε αυτός με τ' ός άξέχαστους: συμπολεμιστές του, τ' όν Νικ Γκάρντνερ, τ' όν Τζέφ Μπράουν, τ' όν Τζ' ό Στέρν...

Είχανε μείνει τέσσερεις άντρες σ' ένα φυλάκιο. Τριάντα δ' όματα παρακάτω ήτ' όνε μια σπηλιά. Τ' ός είχε διώξει άπό κεί ό έχθρός, ενώ σ' ό ψηλ' όματα είχε στήσει, πολυβόλο, π' ός οί βολές του θερρίζ' όνε την πλαγιά. 'Ενας γκρίζος και πικρός κουρνιαχτός

σάν αυτόν...

ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΜΙΝΟ ΜΙΛΑΝΙ

σηκών' όταν σε κάθε βολή, π' ός τον έπαιρνε μακριά ό φθινοπωρινός άνεμος. Ούτε μπροστά, ούτε πίσω μπορούσαν νά πάνε...

'Ο λοχίας Χέιμς έβγαλε άπό την τσέπη του τ' ό πορτοφόλι του. Τ' ό άνοιξε νά κοιτάξη καλ' ό, σ' ό νάθελε νά την π' ός μαζί του στ' όν άλλον κόσμο τ' ό

αίμα των δυ' ό σκοτωμένων...

— Φύγετε, παιδιά... φύγετε... σωθήτε, παιδιά... τραύλιζε ό λοχίας.

Μονάχα ό Νικ Γκάρντνερ έμεινε άλάβωτος. Έσκυψε νά δέση την πληγή του λαβωμένου.

— Κουράγιο, κύρ λοχία, τ' ό είπε τ' ός... δ' ό με πετύχαν άκό-

Πρ' ός τ' ό Περιοδικόν
"Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"
ΟΔΟΣ ΧΡΗΣΤΟΥ ΛΑΔΑ 1
(Πλατεία Καρύτση)
ΑΘΗΝΑΙ

Παρακαλώ νά έγγράψετε συνδρομητάς είς τ' ό Περιοδικόν τ' ός:

1) ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΟΛΙΣ

2) ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΟΛΙΣ

3) ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΟΛΙΣ

Ο ΠΑΡΑΓΕΛΩΝ

ΟΝΟΜΑ :

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :

ΟΔΗΓΙΑΙ: Τ' ό δ' όν, ήτοι τ' όν τόμον τ' ός «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» τ' ός 1957, δικαιούται νά λάβη ό έγγραφόμενος μέχρι τ' ός 31ης Δεκεμβρίου 1957 ως συνδρομητής διά τ' ό έτος 1958. 'Η έγγραφη π' όπει νά γίνη διά τ' ός άποστολής του ως άνω δελτίου ή άυτοπροσώπως είς τ' ό γραφεία μας. 'Η συνδρομή τ' ός 1958 άρχεται άπό τ' ός 1ης Δεκεμβρίου 1957 και λήγει την 30ην Νοεμβρίου 1958 (52 τεύχη, τόμοι δυ' ό, έκαστος σελίδες τ' όλάχιστον 700).

Μά δεν πρόλαβε ν' άποσώση τ' ό λόγο του. Μία ριπή αναπάντεχη πέρασε μέσ' άπό τ' ό καταφύγιο. Λιάνισε τ' ό θράχιο, πέτυχε τ' ός στρατιώτες π' ός ήτανε κάπως άκόλυπτοι. Έσκισε τ' ός σάρκες τ' ός κι' έσβησε μακριά στ' όν κάμπο...

Κανείς δεν είχε φωνάξει. Τρεις άπό τ' ός τέσσερεις πληγωθήκανε βαριά. 'Ο Τζέφ Μπράουν κι' ό Τζ' ό Στέρν μείνανε στ' όν τόπο. 'Ο λοχίας Μπίλ Χέιμς έφαγε ένα δ' όλημα στ' ό πλευρό και ή πληγή του έχασκε. Τ' ό αίμα έτρεχε άπό την πληγή, ζεστό, κόκκινο, μούσκευε τ' ό χώμα κι' έσμιγε με τ' ό

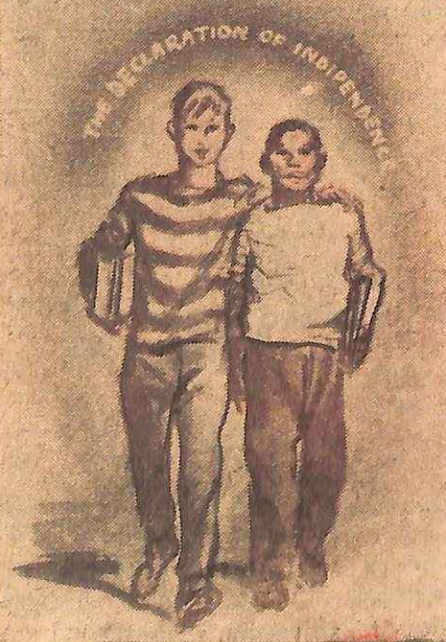
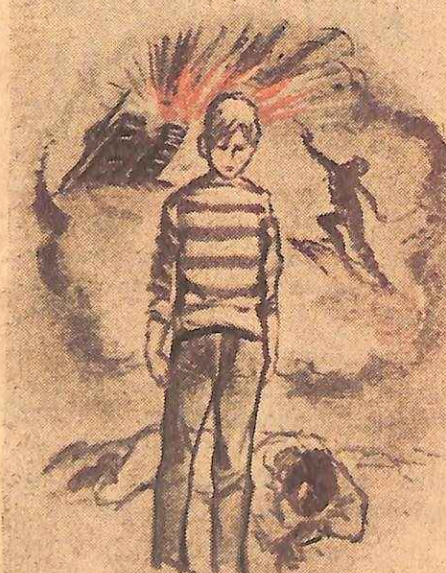
αίμα και έμεινε μπροστά. Τ' όν πληγώσανε, Τόμ, άλλα δε λύγισε.

— Τ' ό ξέρω, μπαμπά, είπε περήφανα τ' ό παιδί. Αυτά τ' ό έκανε ό στρατιώτης Νικ Γκάρντνερ.

— Λοιπόν, θά σου π' ό και κάτι άλλο γι' αυτόν. 'Αν δεν ήτ' όν εκείνος, έγώ δε θά ζούσα. Αυτός μ' ός έδωσε τ' ό τραύμα μου την ώρα π' ός φτερούγιζε άπό πάνω του ό θάνατος. 'Ηταν άνθρωπος π' ός ήξερε νά πεθαίνει.

— 'Ηταν αληθινός ήρωας ό Νικ Γκάρντνερ, μπαμπά, φώναξε ό Τόμ.

— Σωστά, Τόμ. Νά μη τ' ό λησμονήσης ποτέ σου. Μά θέλω νά μην ξε-

Ένας άνθρωπος

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ Μπίλ Χέιμς άνοιξε διαστικά την πόρτα του κήπου. Και πριν προχωρήσει στην αυλή του σπιτιού του δρέθηκε αγκαλιασμένος με τη γυναίκα του και την οχτάχρονη κορούλα του, τη Νταίζη. Είχε κάμποσους μήνες πάλι να δη τη φαιλιά του και τ' όμιχανε, στο Σπρίνγκμας.

— 'Ο Τόμ; ρα γμή.

— Δε γύρισε, λέει, άπάντησε ή σε τόν άντρα της δεια να μείνη.

— 'Αχ, τ' όδρε

— Τόσο λιγάκι ή μητέρα τών πα

Μα δεν πρόλα

— 'Ανοι

και μπήκε μέσα

τέρα του και χύ

του: —Μπαμπά!

Μα τ' ό χαμόγελ

του πατέρα κι' ή

σαν τ' ό φουστάνι.

— Τόμ! Τί έκ

— Τίποτα, μπ

κρίθηκε τ' ό γόρι

λιά και τινάζοντ

ρούχα του. 'Ο τ

χέρι του Τόμ ήτ

καρπύ.

— Λεγε, παιδί

σου πρήστηκε έ

— Τίποτα, μ

αχολείο... Τέσσε

να μπουνε μέσα

Παγερή σιωπή

τέρα έκλεισε τ

τέρας ρώτησε:

— Τέσσερεις,

'Ο Τόμ δεν άπο

έκανε στη γυναί

στην κουζίνα. Έκ

χοντας πώς μπή

ρε τη Νταίζη στ

τοιμάσουνε κάτ

— Τί πράμα τ

σε ό λοχαγός τ

— Νά... Τέσσε

σερεις... νέγροι.

αχολείο και τότε.

— Και τότε;

— Νά, έμεις δ

αχολείο μας.

— Τ' ό έμαθα.

'Ο Τόμ κατέβα

— Μπαμπά, ε

Μονάχα λίγο ξυ

'Ο λοχαγός π

θυρο και κοίτα

τίποτα. 'Ο Τόμ τ

πλησίασε και

ξανάτε:

— 'Αλήθεια, μπαμπά. Πρέπει να τ' ό καταλάβουνε πώς δεν τ' ό θέλουμε μαζί μας στο σχολείο. Γιατί τάχα ν' αλλάξουνε τ' ό πράματα; Δεν ήσανε πρ' ότα καλά; 'Εγώ...

— 'Ασε τ' ό λόγια, Τόμ.

— 'Οχι, μπαμπά, καλά λέω. Τί χρειαζόταν να υπάρχουνε τέτοιοι νόμοι γι' αυτούς; Πριν απ' όλο θ' ό μ' όφέλωσε έμ' ός πολύ...

— Φτάνει. Τόμ! φώναξε ό μπαμπάς.

Τί ξέρεις έσύ από νόμους κι' από ώφέλειες και τ' όλλα κουραφέαλα πού λές; Για λέγε μου τώρα, πόσοι πήγατε να χτυπήσετε τ' ό τέσσερεις νέγρους; Έκατό για διακόσιοι; 'Ωραία πράματα, Τόμ. Νά γυρίσω στο σπιτάκι μου για λίγης ώρας ευτυχία και

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ
ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΠΑΙΔΙ - ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ

περάσανε μπρ' ός από τ' ό μάτια του όι δραματικές ώρες πού έζησε στο μέτωπο, λοχίας τότε αυτός με τ' ός άξέχαστους; συμπολεμιστές του, τόν Νικ Γκάρντνερ, τόν Τζέφ Μπράουν, τόν Τζ' ό Στέρν...

Είχανε μείνει τέσσερεις άντρες σ' ένα φυλάκιο. Τριάντα δ' όματα παρακάτω ήσανε μιά σπηλιά. Τ' ός είχε διώξει από κεί ό έχθρός, ενώ σ' ότα ψηλ' όματα είχε στήσει πολυβόλο, π' όι βολές του θερρίζανε τήν πλ' όγα. 'Ενας γκρίζος και πικρός κουνιαχτός

σαν αυτόν...

ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΜΙΝΟ ΜΙΛΑΝΙ

σηκωνότανε σε κάθε βολή, π' όν τ' ό παίρνει μακριά ό φθινοπωρινός άνεμος. 'Ούτε μπροστά, ούτε πίσω μπορούσαν να πάνε...

'Ο λοχίας Χέιμς έβγαλε από τήν τσέπη του τ' ό πορτοφόλι του. Τ' ό άνοιξε να κοιτάξη καλά, σ' ό ναθέλε να τήν πάρη μαζί του στ' όν άλλον κόσμο, τή μορφή τών προσφιλών του: τή μορφή τής γυναίκας του και τών παιδιών του. «Τόμ... Νταίζη...» μουρμούρισε κι' έφερε τ' ό χείλη στη φωτογραφία.

— 'Ηθελες να ήσουν' όρα κοντά τους, δεν είν' έτσι, κύρ λοχία; είπε ό Νικ Γκάρντνερ.

— Ναι, αλήθεια είναι, Νικ...

— Μακάρι να τ' ός ξαναδής, κύρ λοχία, είπε πάλι ό Νικ Γκάρντνερ.

Κι' ό Μπίλ Χέιμς έκρυψε τή φωτογραφία και ρώτησε να μάθ' όσες χειροβομβίδες τ' ός είχανε μείνει όλες.

— 'Ητανε καμμιά δεκαριά. — 'Ακούστε, παιδιά, τ' ός είπε. 'Οι Κορεάτες έχουνε τήν τακτική τους. 'Όταν καταλάβουν ένα σημείο καλούνε με ραδιοφωνικό πομπό να έρθη σε βοήθειά τους ένα άρμα μάχης. Αυτό έρχεται τ' ό ταχύτερο και ξεκαθαρίζει τ' ό γύρω στη στιγμή, χωρίς κανένα κόπο. Πρέπει, λοιπόν, να δ' όουμε από δ' ό μέσα, πριν έρθη τ' ό τάνκ και μ' ός κάνη λειώμα.

— Και τί μπορούμε να κάνουμε;

— Δώστε μου γρήγορα όλες τ' ός χειροβομβίδες.

'Οι στρατιώτες τ' ό παραδ' όσαν όσες χειροβομβίδες είχανε. 'Ο Νικ ρώτησε ανήσυχος:

— Τί θ' ός τ' ός κάνης, κύρ λοχία;

— 'Θά δ' ός, είπε ό Μπίλ Χέιμς, δ' όζοντας στήν τσέπη τ' ός χειροβομβίδες.

'Όπου να είναι θ' ός φτάση τ' ό τάνκ. 'Εγώ θ' ός β' ό από δ' ό, θ' ός προχωρήσω σε απόσταση βολής και θ' ός τ' ός ρίξω τ' ός χειροβομβίδες. 'Ακόμα κι' αν με σκοτώσουν, όι χειροβομβίδες θ' ός σκάσουν από τ' ός βολές τ' ός τάνκ. 'Θά με προσέχετε. Μόλις σ' ός κάνω σινιάλο, θ' ός β' όγ' ό και θ' ός χτυπήσετε τή σπηλιά. Τ' ό νου σας μόνο στο σημάδι, μη λάχη και με πάρη καμμιά σφαίρα π' ός θ' ός ρίχνετε. Σύμφωνοι;

'Ητανε τρέλα καθαρή. 'Ο λοχίας Μπίλ Χέιμς π' όγινε σε βέβαιο θάνατο γι' ό να δ' όση τήν ευκαιρία να σωθούν όι άλλοι. Μα δεν είχε προλάβει να β' όγ' ό και τ' ό τάνκ άκούστηκε.

— 'Εοχεται! φώναξε ό Τζέφ Μπράουν.

— Δεν έχουμε καιρ' ό γι' ό χ' όσιμο 'Απάνω, παιδιά. Σε τρία λεπτά τ' ό άρμα θ' ός βρίσκεται δ' ό πέρα.

Μα δεν πρόλαβε ν' άποσώση τ' ό λόγο του. Μιά ριπή αναπάντεχη πέρασε μ' ός από τ' ό καταφύγιο. Λιάνισε τ' ό βράχο, πέτυχε τ' ός στρατιώτες π' ός ήσανε κάπως άκάλυπτοι. έσκισε τ' ός σάρκες τ' ός κι' έσβησε μακριά στ' όν κάμπο...

Κανείς δεν είχε φωνάξει. Τρεις από τ' ός τέσσερεις πληγωθήκανε βαρειά. 'Ο Τζέφ Μπράουν κι' ό Τζ' ό Στέρν μείνανε στ' όν τόπο. 'Ο λοχίας Μπίλ Χέιμς έφαγε ένα βλήμα στο πλευρ' ό και ή πληγή του έχασκε. Τ' ό αίμα έτρεχε από τήν πληγή, ζεστό, κόκκινο, μούσκευε τ' ό χώμα κι' έσμιγε με τ' ό

αίμα τών δυ' ό σκοτωμένων...

— Φύγετε, παιδιά... φύγετε... σωθήτε, παιδιά... τραύλιζε ό λοχίας.

Μονάχα ό Νικ Γκάρντνερ έμεινε άλάβωτος. Έσκυψε να δέση τήν πληγή τ' ός λαβωμένου.

— Κουράγιο, κύρ λοχία, τ' ός είπε τρυφερά. Έμένα δ' ό με πετύχαν άκόμα.

'Ο λοχίας ένωσε τ' ό χέρι τ' ός Νικ να ψάχνη τ' ός τσέπες του. Κατάλαβε π' ός ό στρατιώτης π' όγινε να κάνη αυτό π' ός ήθελε πρ' ότα να κάνη αυτός. Έκανε να μιλήση, μα ό πόνος στο πλευρ' ό τ' ός είχε παραλύσει. Σαν μέσα σ' όνειρο, ένωσε τ' ό χέρι τ' ός Νικ να τ' ός χ' όιδε τ' ός κούτελο, ενώ τ' ό άρμα ζ' όγινε όλοένα. Σαν μέσα σ' όνειρο, είδε τ' ός Νικ να τρέχη δ' ό από τ' ό όχυρ' ό, με τ' ός χειροβομβίδες σ' ός χέρια, τρέχοντας κατ' ό τή σπηλιά, ενώ από τ' ό άνοιγμα τ' ός όχυρου ξεχώριζε τ' ό φοβερ' ό γκρίζο σχήμα τ' ός τάνκ. 'Υστερα δ' ός θυμότανε τίποτ' όλλο.

'Όσην ώρα έβλεπε σιωπηλ' ό τ' όν πατέρα του, ό Τόμ δ' ό μιλούσε. Μα σε μιά στιγμή ή σιωπή τ' ός φάνηκε βαρειά και ρώτησε:

— Γιατί δεν είσαι περήφανος γι' ό μένα, μπαμπά;

— Άκουσε, Τόμ. Ξέρεις τί δουλειά κάνω;

— Φυσικά, μπαμπά. Είσαι στρατιωτικός. Και πήρες τήν προαγωγή σου, γι' ό τήν παλληκαριά σου στο μέτωπο.

— Άσε τήν παλληκαριά στήν άκρη. Στήν Κορέα, λοιπόν...

— Στήν Κορέα, μπαμπά, σ' όθηκες ήρωας. 'Όλοι τ' ό ξέρουν αυτό στο Σπρίγκφελντ, τότε π' ός πολέμησες με τ' ός βρωμοκορεάτες...

— Πώς είπες; Μα δεν είναι τάχα κι' αυτοί άνθρωποι;

— Είναι κίτρινοι.

— Κίτρινοι; Μα, παιδί μου, αν μ' ός έδωσε ό Θεός άλλο χρώμα στο πετσί, δ' ό σημαίνει π' ός μ' ός έπλασε και διαφορετικούς. Και τ' ότο δ' ό, π' ός σου λέω, είναι τ' ό μεγάλο δίδαγμα π' ός μ' ός έδωσε ό πόλεμος. 'Όλοι όι άνθρωποι είναι ίσοι μπροστά στη ζωή και μπροστά στο θάνατο. Έκεί στήν Κορέα...

— Ναι, είχατε μείνει τέσσερεις, μπαμπά, αντίσκοψε ό Τόμ. 'Όσον έσύ, ό Τζέφ Μπράουν, ό Τζ' ό Στέρν κι' ό Νικ Γκάρντνερ...

— 'Όσυχα, Τόμ, κι' άσε με να τελειώσω. Έκεί π' ός βρίσκόμαστε στο όχυρ' ό, ό μόνος π' ός έμεινε άτρωτος, μ' ός πήρε τ' ός χειροβομβίδες από τ' ός χέρια και όρμησε μπροστά. Τ' όν πληγώσανε, Τόμ, αλλά δ' ό λύγισε.

— Τ' ό ξέρω, μπαμπά, είπε περήφανα τ' ό παιδί. Αυτά τ' ός έκανε ό στρατιώτης Νικ Γκάρντνερ.

— Λοιπόν, θ' ός σου π' ό και κάτι άλλο γι' αυτόν. 'Αν δεν ήταν εκείνος, έγώ δ' ό θ' όζουσα. Αυτός μ' ός έδωσε τ' ό τραύμα μ' ός τήν ώρα π' ός φτερούγιζε από πάνω του ό θάνατος. 'Ηταν άνθρωπος π' ός ήξερε να πεθάνη.

— 'Ηταν αληθινός ήρωας ό Νικ Γκάρντνερ, μπαμπά, φώναξε ό Τόμ.

— Σωστά, Τόμ. Νά μη τ' ό λησμονήσης ποτέ σου. Μα θέλω να μ' ός ξε-

Ένας άνθρωπος σαν αυτόν

χάσης ποτέ ά-
κόμα και κάτι
άλλο...
— Τί μπαμ-
πά;

— Να μην
ξεχάσης ποτέ πώς ό Νικ Γκάρντερ ή-
τανε μαύρος, νέγρος...

Τό άλλο πρωί, μπροστά στο σχο-
λείο του Σπρίγκφιλτ γινόταν αληθι-
νός συναγεμώσις. Όλα τα παιδιά εί-
χανε μαζευτή έξω από τόν προαύλιο.
Λίγο παραπέρα στεκόταν αρκετή ά-
στυνομική δύναμη, ενώ ό κόσμος, μα-
ζεμένος, έσμιγε τή φωνή με τίς φω-
νές τών μαθητών.

Από τήν άλλη άκρια τού δρόμου,
πέρα από τήν πλατεία τού σχολείου,
ξεχωρίσανε τέσσερεις μαθητές, με τό
μπράτσο τού καθενός τους περασμένο
σφιχτά στο μπράτσο τού άλλου.
Προχωρούσανε ρυθμικά, σταθερά, σά
στρατιώτες πού πορεύονται στή μάχη,
με τή σάκκα περασμένη με τά λουριά
στήν πλάτη τους. Τέσσερεις μαθητές,
τέσσερεις μαύροι μαθητές.

— Έρχονται τά σκαθάκια! άντή-
χσε μία δυνατή κραυγή.

Μονομιάς, τά παιδιά άρχισαν νά
χειρονομούνε ζωηρά. Πυκνώσανε, γίναν
αληθινή φάλαγγα, σηκώνανε ψηλά
πλάκες πού γράφανε: Κάτω οι μαύ-
ροι και προχωρήσανε κατά τήν πλα-
τεία.

Από τό πλήθος πού παρακολουθού-
σε τή σκηνή άκουστήκανε φωνές, θλα-
στήμιες, γέλια, στρίγγιλιες. Ό διευ-
θυντής τού σχολείου έτρεξε κοντά στα
κάγκελα και φώναξε δυνατά στους ά-
στυνομικούς νά διαλύσουνε τό πλήθος.
Αλλά κανείς τους δέν κουνήθηκε.

Τό πλήθος περίμενε τούς μαύρους.
Κι' οι μαύροι, τέσσερα παιδιά, τέσσε-
ρεις μαθητές, όλο προχωρούσανε με τό
σταθερό τους βήμα.

— Μας προκαλούνε κιόλας, φώναξε
ένας άντρας σφίγγοντας τίς γροθιές.

— Απάνω τους! φώναξε άλλος.

— Όχι! Όχι! Νά τους περιμένου-
με εδώ. Θα διασκεδάσουμε!

— Θα τους συγυρίσουμε!... Θα
τους τσακίσουμε!

— Εύλο, παιδιά. Εύλο! Νά τά διώ-
ξουμε τούτα τά γουρούνια...

Έκατό δήματα χωρίζανε πιά τούς
μαύρους από τό μανιασμένο πλήθος.
Γίνεκε τότε σιωπή. Βαραία σαν εκείνη
πού προηγεί τή μπόρα.

— Κοιτάχτε, παιδιά! φώναξε άξα-
φνα ένας μαθητής. Έρχεται ό Τόμ
Χέιμς... Απάνω στην ώρα έφτασες,

Τόμ, παιδί μου... Έλα νά μάς δώσης
ένα χεράκι... Τόμ! Τρέξε, Τόμ!

Μά ό Τόμ λοξοδρόμησε τρέχοντας
και δρέθηκε, δίχως κανείς νά τό περι-
μένη, στο πλευρό τών μαύρων. Με τά
διβλία του δεμένα με μιά ζώνη, έρχό-
τανε τώρα στο σχολείο μαζί με τούς
μαύρους. Είχε τά χέρια περασμένα σε
δυσωών τά μπράτσα και προχωρούσε...

Ό κόσμος κοιτούσε, μη μπορώντας
νά πιστέψη στα μάτια του. Κάποιος
φώναξε τότε:

— Σκαθάρος γίνεκες λοιπόν κι' έ-
σύ, Τόμ; Είσαι προδότης! Προδότης!

Μά ό Τόμ μονάχα πού χλώμιασε.
Προχωρούσε με τό σίγουρο βήμα του.
Έμπρός. Όλο έμπρός. Και τά τέσσε-
ρα παιδιά ήσανε τώρα πέντε. Τού Τόμ
τά μάτια, ώστόσο, είχανε γεμίσει δά-
κρυα και είπε με φωνή σταθερή:

— Άνοιχτε. Μπρός! Άνοιχτε.

Μονομιάς, τά παιδιά από τίς πρώ-
τες γραμμές τραβηχθήκανε πρós τά
μέσα.

Πεταχθήκε τότε ένας χοντρός άν-
τρακλας και στάθηκε μπροστά στον
Τόμ:

— Έ σύ! είπε. Πού θαρρείς πώς
πηγαίνεις;

— Στο σχολείο.

— Καλά. Έσύ μπορείς νά πάς στο
σχολείο. Οι σκαθάροι, όχι!

— Ό Τόμ ξαναείπε ήρεμα:

— Θέλωμε νά πάμε στο σχολείο.
Φύγετε από τή μέση.

Κάτι σιγανά λόγια άκουστήκανε
στο πλήθος. Μά εκείνος πού φώναζε
και πρωτύτερα, στρίγγιλιζε ξανά:

— Τόμ!... παλιοπροδότη!... Που-
λημένε! Άναιρε!... Σκαθάρε!...

Είσαι άσπρος σκαθάρος!

Τό πλήθος άρχισε ώστόσο νά δι-
σταζή. Οι τέσσερεις μαύροι και ό
Τόμ δέν κάνανε ήττε ένα βήμα πίσω.

— Θέλωμε νά πάμε σχολείο. Είμα-
στε πολίτες τών 'Ην. Πολιτείων!

— Δέ θέμε γουρούνια μαύρους στο
σχολείο, φώναξε ό χοντρός, δείχνον-
τας και κοιτώντας τίς γροθιές του.

Τό πλήθος έβαλε τίς φωνές. Ό Τόμ
φοβήθηκε. Μά ό φόβος πού κράτησε
μία στιγμή μονάχα. Γιατί κάτι θυμή-
θηκε και μονομιάς έσφίξε τά δόντια.

— Άνοιχτε! είπε πάλι.

Ι'ι' απάντηση πήρε στο στήθος μία
γροθιά. Τό παιδί τρίκλισε, μά οι μαύ-
ροι τό κρατήσανε και δέν έπεσε. Ό
κοσμος στριμωχνότανε γύρω στα μέν-
τα παιδιά. Μά οι νέγροι είχανε τά
πρόσωπα φωτεινά και γαλήνια κι' ό
Τόμ ένωσε τόν έαυτό του παράξενος
ίκανοποιημένο...

Καινούργια σπρωξίματα, καινούρ-
για χτυπήματα, καινούργιες θρυσίες.
Τά πέντε παιδιά ήσαν αναγκασμένα
νά όπισθοχωρήσουν. Μ' άξαφνα ύψώ-
θηκε μιά καθαρή φωνή:

— Ό, κεύ, Τόμ. Είμαι κι' εγώ μαζί
σου.

Ό Τόμ γύρισε νά ιδή. Τού μίλησε
ό Τζάκ, ό συμμαθητής του, ό πλαινός
του στο ίδιο θρανίο. Ό Τζάκ πήγε και
στάθηκε πίσω από τόν Τόμ.

— Είμαι μαζί σου, Τόμ. Και μ' έ-
σάς παιδιά!... Είπε περήφανα.

Γίνεκε σιωπή. Τώρα τά παιδιά δέν
ήσανε πέντε πιά. Ήταν έξη. Και νά:

— Κι' εγώ, Τόμ. Κι' εγώ μαζί σας!

Και άλλο ένα παιδί ένώθηκε με τήν
ομάδα.

— Κι' εγώ! φώναξε ένα παλληκα-
ράκι κι' άλλοι περάσανε με τό μέρος
τών μαύρων. Κι' άλλοι, κι' άλλοι...

Στό τέλος, δέν άπομείνανε μπροστά
στα κάγκελα τού σχολείου παρά μν-
νάχα μερικοί άντρες. Και τότε οι ά-
στυνομικοί, προχωρήσανε μπροστά
και τούς είπαν νά φύγουν, ενώ ό διευ-
θυντής, με δάκρυα στα μάτια, άνοιγε
μοναχός του τήν αλόπορτα...

Μπήκανε τά παιδά στο σχολείο.
Πεντακόσιοι πενήντα άσπροι και τέσ-
σερεις μαύροι. Όχι, όχι. Μπήκανε
πεντακόσιοι πενήντα τέσσερεις μαθη-
τές και τίποτε άλλο.

Ό διευθυντής τού σχολείου κρέμα-
σε στον τοίχο ένα πλαίσιο και διάβα-
σε:

«...Δήλωση τής 'Ανεξαρτησίας τών 'Η-
νωμένων Πολιτειών τής 'Αμερικής...

«Θεωρούμε ως αναμφισβήτητη τήν έξής
αλήθεια: όλοι οι άνθρωποι είναι πλασμέ-
νοι ίσοι, έχουν προικισθή από τό Δη-
μιουργό με ώρισμένα αναφαίρετα δικαιώ-
ματα, όπως π.χ. ή τιμή, ή έλευθερία, τό
δικαίωμα στην εύτυχία...»

Ό δευθυντής έξακολουθούσε νά
διαβάζη μά ό Τόμ δέν τόν άκούγε. Τά
κατάλαβε τώρα όλα όσα ήσανε κεί
στη δήλωση τής 'Ανεξαρτησίας. Και
τά καταλάβαινε έξόν από τόν Τόμ κι'
όλα τ' άλλα παιδιά και τά άσπρα και
τά μαύρα.

Ό διευθυντής μιλώσε κι' ό Τόμ ή-
ταν εύτυχισμένος. Είχε δείξει τήν ευ-
γνωμοσύνη του στο στρατιώτη, Νικ
Γκάρντερ. Είχε κάνει όπως ό Νικ τό
κρέος του.

«ΜΑΥΡΗ ΤΕΤΑΡΤΗ»

Η πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα, ήτανε
πάντα στο 'Ασυλό μία όλοτελα φριχτή
μέρα. Μία μέρα πού προσμενότανε με
τρόμο, πού βαστιότανε με κουράγιο, και
πού ξεχνιότανε με φόβια. Κάθε πάτωμα
νάαι πεντακάθαρο. Κάθε καρέκλα, ξεσκο-
νισμένη. Κάθε κρεβάτι, χωρίς ζαρωμα-
τισμένη. Ένενηνταεφτά μικρά όρφανά, έπρεπε
με τό στανιό νάχουνε λουστή, και τριφτή,
και χτενιστή, και κουμπωθή μέσα σε φρε-
σκοκολληρισμένους αλατζάδες. Και σε ό-
λα αυτά τά ένενηνταεφτά, να έχουνε ξα-
λα ναθυμίσει τούς καλούς τους τρόπους, και
νά τούς έχουν πεί νά λένε 'Μάλιστα, κύ-
ριε', και 'Όχι, κύριε', κάθε φορά πού έ-
νας 'Επίτροπος θά τούς μιλούσε.

Ήτανε ώρες άπελπιστικής ταιλαιπωρί-
ας, και ή φτωχή Τζερούσα 'Αμποτ τρα-
βούσε όλον τόν μελά, γιατί ήτανε τό πιο
μεγάλο όρφανό εκεί μέσα.

Όστόσο, κι' αυτή ή φοβερή Τετάρτη,
σαν όλες τίς προηγούμενες τής, τραβήξε
επί τέλους στο τέρας τής. Η Τζερούσα
γλύτωσε πιά απ' τό κελλάρι, όπου έφτιανε
τά σάντουιτς γιά τούς καλεσμένους τού
'Ασυλου, και πήγε επάνω γιά νά κάνη τή
συνθησμένη δουλειά τής. Η ξεχωριστή
φροντίδα τής ήτανε τό δωμάτιο νούμερο 6,
όπου έντεκα μικρά φτωχά παιδάκια από
τέσσαρων ως έφτά χρονών, κοιμότανε σε
έντεκα μικρά κρεβάτιακα δαλμένα στή
σειρά.

Η Τζερούσα, μάζεψε «τά παιδιά τής»,
ίσιασε τίς τσαλακωμένες ποδιές τους,
σκούπισε τίς μύτες τους, και μετά, τά-
βαλε σε μιά γραμμή κανονική και πρόθυ-
μη, και τά ξεκίνησε γιά τήν τραπεζαρία
νά καταπιαστούνε επί μισή εύλογημένη
ώρα με ψωμί και γάλα, πουτίγκα και δα-
μάσκηνα.

Αυτή τότε ρίχτηκε στήν ποδιά τού πα-
ραθύρου και στήριξε πάνω στο δροσερό
τζάμι τά μελίγγια τής πού χτυπούσαν.

Ήτανε στο πόδι από τίς πέντε τό πρωί
έκτελώντας όλων τίς διαταγές και υπο-
μένοντας τά μαλώματα και τά διαστικά
φεροσίματα μιάς νευρικής διευθύντριας.
Γιατί, ή κυρία Λίπετ στα παρασκήνια δέ
διατηρούσε πάντα εκείνη τήν ήρεμη έπι-
δεικτική αξιοπρέπεια, πού είχε σαν αντι-
μετώπιζε τήν 'Επιτροπή και τίς Κυρίες
'Επισκέπτριες.

Η Τζερούσα άγνάντευε μακριά πέρα
απ' τόν ψηλό φράχτη, πού χαραζε τά όρια
τού 'Ασυλου, τήν πλατεία έκταση τού πα-
γμένου λειβαδιού κάτω από τίς κυματι-
στές λοφοκορφές τίς σπαρμένες με κτή-
ματα, ίσαμε κεί πού φάναν τά καμπανα-
ριά τού χωριού πού ύψώνονταν μέσα απ'
τά γυμνά δέντρα.

Η μέρα τέλειωσε —και όσο τουλάχι-
στον ήξερε αυτή— τέλειωσε με άρεκτη έ-
πιτυχία. Η 'Επιτροπή και οι έπισκέπτες
κάνανε τήν έπιθεώρησή τους, διαβάσανε
τίς αναφορές τους, ήπιανε τό τσάι τους,
και τώρα γυρίζανε διαστικά σπιτικά

Μυθιστόρημα τής Τζήν Γουέμπστερ

Μετάφραση Άννας Παναγιωτοπούλου

τους, στο δικό τους χαρούμενο τζάκι, γιά
νά ξεχάσουν τούς ένενηνταεφτά μικρούς
μπελάδες τους γιά άλλον ένα μήνα.

Η Τζερούσα έσκυβε μπροστά, κοιτάζον-
τας με περιέργεια —και με κάποιο πόθο
— τή σειρά τών άμαξιάν και τών αυτο-
κινήτων, πού κυλούσανε έξω από τήν αύ-
λόπορτα τού 'Ασυλου. Με τή φαντασία
τής ακολουθούσε τ' άμάξια, τόνα ύστερα
απ' τ' άλλο, ως τά μεγάλα σπιτία πού
στολίζανε τή λοφοπλαγιά. Φαντάστηκε τόν
εαυτό της μέσα σε γούνινο παλτό και δε-
λουδένιο καπέλο γαρνιρισμένο με φτερά,
νά άκουμπά πίσω στο κάθισμα, και νωχε-
λικά νά μωρμουρίζη στον οδηγό: «Σπίτι».
Αλλά στο σκαλοπατι τού σπιτιού τής ή
εικόνα θάμπανε.

Η Τζερούσα είχε φαντασία. —Μιά φαν-
τασία, πού ή κυρία Λίπετ έλεγε, πώς άν
δέν πρόσχε, θά τήν έβαζε κάποτε σε μπε-
λάδες — «Όσο δυνατή όμως κι' άν ήτανε ή
φαντασία τής, δέν τή βοηθούσε νά μπη πιο
μέσα από τήν μπροστινή θεράντα τού σπι-
τιού πού έφτανε ό λογισμός τής.

Η φτωχή μικρή Τζερούσα, γιομάτη λα-
χτάρα γιά ζωή και περιπέτεια, σ' όλα τά
δεκαεφτά τής χρόνια δέν είχε ποτέ τής
πατήσε μέσα σε κανονικό σπιτί. Δέν μπο-
ρούσε νά σχεδιάση με τό νού τής τήν κα-
θημερινή ρουτίνα αυτών των άλλων άν-
θρώπων πλάσματων, πού περνούσαν τή
ζωή τους άνενόχλητοι από μικρά όρφανά.

Τζε-ρού-σα 'Αμποτ!
Σε ζητά-νε στο Γρα-φείο.
Και καλά θά κά-νης
Νά διαστές!

Ό Τόμ Ντίλον, πού είχε τραγουδήσει
στή χορωδία, ανέβηκε τίς σκάλες ψέλνον-
τας, και όσο προχωρούσε στο διάδρομο
κατά τό δωμάτιο νούμερο 6, τόσο ή ψαλ-
μωδία δυνάμωνε.

Η Τζερούσα τραβηχθήκε από τό παρά-
θυρο και ξαναντιμετώπισε τίς έγνοιες τής
ζωής.

— Ποιός με θέλει; ξέκοψε τό τραγούδι
τού Τόμ με μιά νότα άπελπιστικής άνη-
συχίας.

Η κυρία Λίπετ στο γραφείο
και θαρρώ είναι θηρία!
Α-α-α-μην...

Ό Τόμ, με θρησκευτικό άσθημα έψελ-
νε και ώστόσο ό τόνος τής φωνής του δέν
ήτανε κακότροπος. Ακόμη και τό πιο
σκληρό μικρό όρφανό ένινε συμπαθής
γιά μιάν αδελφή πού έπεφτε σε σφάλμα
και τήν καλούσαν στο γραφείο ν' αντιμε-
τωπίση μιάν ένοχλημένη διευθύντρια. Και
ό Τόμ, άγαπούσε τήν Τζερούσα κι' ως
τόν έσερνε από τό μπράτσο καμιά φορά,
κι' ως τού έβγαζε κυριολεκτικά τή μυτη
από τό τρίψιμο.

Η Τζερούσα χωρίς συζήτηση, αλλά με
δυό παράλληλες γραμμές στο μέτωπο, ση-
κώθηκε. Άνασταίωσανε σαν τί δέν είχε πάει

καλά. Μήπως δέν ήτανε λοπτοκομμένα τά
σάντουιτς; Μη δρήκανε καρυδόφυδες στο
κέικ; Μην είνε δει καμμία κυρία 'Επισκέ-
πτρια τήν τρύπα στήν κάλτσα τής Σού-
ζης Χάθορν; Μήπως, —άχ, τί φορική!—
κανένα από τ' άγγελούδια τής τού δωμα-
τίου 6, κορόιδεψε κανέναν 'Επίτροπο;

Τό μακρύ χαμηλό χάλ δέν ήτανε φωτι-
σμένο και καθώς ή Τζερούσα κατέβαινε, ό
τελευταίος 'Επίτροπος, έτοιμος γι' ανα-
χώρηση, στεκότανε στήν άνοιχτή έξώπορ-
τα. Η Τζερούσα πρόλαβε και κράτησε μιά
φευγαλέα έντύπωση τού ανθρώπου — και
ή έντύπωση αυτή ήτανε ολόκληρη ένα μα-
κρύ μπόι. Αυτός κοουλούσε τό χέρι του
πρós τό αυτοκίνητο πού περίμενε στον κυ-
κλικό άμαξόδρομο τού 'Ασυλου, και κα-
θώς τό άμάξι έβγαζε μπρός κι' έρχότανε
κατά πάνω του, τ' άστραφτερά θαμπωτι-
κά φώτα του ρίθανε γιά μιά στιγμή από-
τομα τή σκιά του μέσα, πάνω στον τοίχο.
Η σκιά χάραξε παράξενα μακριά πόδια
και χέρια πού τρέχανε πάνω στο πάτωμα
και πάνω στον τοίχο τού διαδρόμου. Έ-
μοιαζε καταπληκτικά με ένα πελώριο σφα-
λάγγι πού ταλαντεύεται.

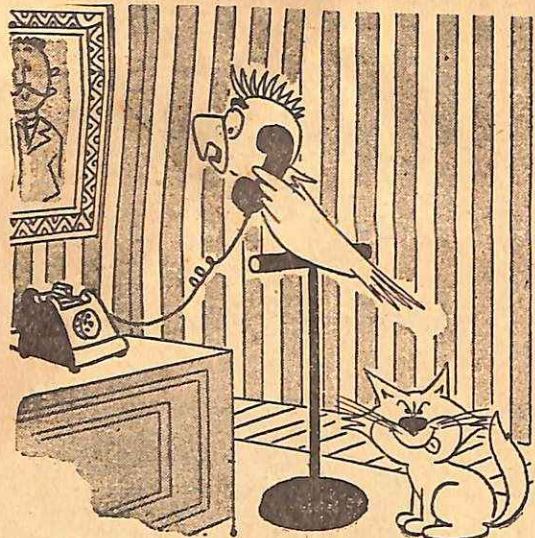
Η Τζερούσα ξεχάσε τήν άνησυχία, πού
τήν είχε κάμει νά κασουφιάση και γέλασε
γοργά-γοργά. Ήτανε φύση χαρωπή, και
πάντα άρπαζε τήν παρασκήνη άφορη γιά
νά διασκεδάση. — Και χωρίς άλλο, άν
κάνεις μπορούσε ποτέ νά βρη τίποτα τό
διασκεδαστικό στο καταθλιπτικό γεγονός
τής παρουσίας ενός 'Επιτρόπου, αυτό ή-
τανε ένα όλοτελα αναπάντεχο κέρδος!

Προχώρησε στο γραφείο αρκετά εύθυμη
από τό μικρό έπεισόδιο, και έδειξε στήν
κυρία Λίπετ χαμογελαστό πρόσωπο. Πα-
ραξενεύτηκε πού και ή διευθύντρια ήτανε
— άν όχι ακριβώς χαμογελαστή — τουλά-
χιστον καταδεχτική. Κι' αυτά ήσαν μεγά-
λο πράμα! Είχε πάρει μιάν έκφραση τόσο
ευχάριστη σαν κι' αυτή πού χάριζε στους
έπισκέπτες τής.

— Κάθισε Τζερούσα, έχω κάτι νά σου
πώ.

Η Τζερούσα έπεσε στήν πιο κοντινή
καρέκλα και περίμενε με σχεδόν κοιμένη
ανάσα. Ένα αυτοκίνητο πέρασε σαν ά-
στραπή έξω από τό παράθυρο. Η κυρία
Λίπετ τό κοίταξε καθώς άπομακρυνότανε

— Έμπρός! 'Αστυνομία; 'Εδώ τὸ σπίτι τοῦ παπαγάλου. 'Ενα τρομαχτικό ἐγκλημα πρόκειται νὰ γίνη. Τρέξτε!

ΤΙ ΤΑΪΖΕ ΤΙΣ ΚΟΤΤΕΣ

Κάποτε ζούσε στὴν ἐξοχὴ ἕνας πτηνοτρόφος. Στὸ τέλος τοῦ μήνα τὸν ἐπισκέφθηκε ἕνας ἐφοριακός, καὶ τοῦ ἔκαμε τὴν ἐξῆς ἀνάκριση:

- Τί τρέφετε;
- Κότες.
- Πόσα κεφάλια ἔχετε;
- Πεντακόσια.
- Καὶ τί τὶς ταΐζετε;
- Καλαμπόκι.

Ὁ ἐφοριακὸς κάνει τοὺς λογαριασμούς του καὶ τοῦ γράζει φόρο 20 χιλιάδες.

Τὸν ἄλλο μήνα στὴν ἴδια ἐρώτηση «τί τὶς ταΐζετε;» ὁ πτηνοτρόφος ἀπάντησε:

— Τί νὰ τὶς ταΐσω; Τοὺς δίνω τ' ἀποφάγια κι' ὅ,τι φάνε. Ὅμως ἀντὶ γιὰ

μικρότερο φόρο πλήρωσε 25 χιλιάδες. Τὸν ἄλλο μήνα, ὅταν ἦρθε πάλι ὁ ἐφοριακός, ὁ πτηνοτρόφος τὸν ἐδέχτηκε ἐξω φρενῶν, καὶ στὴν ἴδια ἐρώτηση ἀπάντησε φουρκισμένος:

— Τί θέλεις νὰ τὶς ταΐσω, χριστιανέ μου; Τοὺς δίνω ἀπὸ ἕνα τάλληρο καὶ πάνε καὶ τρώνε μόνες τους.

ΣΚΙΟΥΡΟΣ

— Μπαμπά, θέλεις νὰ σοὺ κάνω ἕνα δῶρο; Ρώτησε ὁ Παῦλος τὸν πατέρα του.

— Εὐχαρίστως, τὸ δέχομαι, παιδί μου. Τί δῶρο;

— Νά! Νά μοῦ πάρης ἐκεῖνο τὸ ὠραῖο ποδήλατο ποὺ εἶδαμε χθές, γιὰ νὰ πάω γρήγορα στὸ κτήμα τῆς θείας καὶ νὰ σοὺ φέρω τὸ καναρίνι.

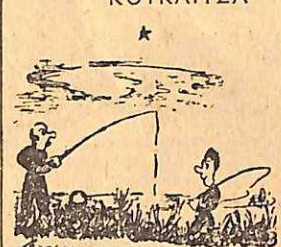
ΣΟΛΩΝ

★

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Ἐρεῖς τίποτε, παιδί μου, γιὰ τοὺς ἀρχαίους βασιλιάδες τῆς Κρήτης;

ΜΑΘΗΤΡΙΑ: Ἐρῶ, κύριε, ὅτι ἔχουν πεθάνει ὅλοι.

ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

— Τιμπάει τίποτα ἐδῶ;

— Μπά, δὲ βαριέσαι, μόνον κουνούπια.

★

Ὁ Τοτὸς ψάχνει σ' ἕνα βιβλίο νὰ βρῇ ἕνα δεκάρι-κο ποὺ εἶχε βάλει μέσα στὰ φύλλα του, ἀλλὰ δὲν τὸ βρίσκει.

Καὶ ὁ μικρὸς ἀδελφὸς του:

— Τί κουτὸς ποὺ εἶσαι! Δὲν κοιτᾶς στὸν πίνακα τῶν περιεχομένων, νὰ ἴδῃς σὲ ποιά σελίδα εἶναι.

ΕΦΗΒΟΣ

★

— Μπαμπά, τί εἶναι ἄγγελος;

— Ἐνας πεζός, ποὺ δὲν πρόλαβε νὰ πηδήσῃ ἐγκαίρως στὸ πεζοδρόμιο.

ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΣΣΑ

Ἐρεῖς στὴν Ἀμερική

★

Ἐνας Ἀμερικανὸς ἐπισκέπτεται τὴν Ἑλλάδα γιὰ πρώτη φορὰ.

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ κτίριο; ρωτᾷ τὸν ὁδηγό του.

— Τὸ Ἐθνικὸ Μουσεῖο.

— Ἀ, τὸ Μουσεῖο! Ἐμεῖς στὴν Ἀμερική ἔχουμε δέκα φορές μεγαλύτερο. Κι' αὐτὸ ἐκεῖ, τί εἶναι;

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Δαφνίου.

— Ἀ, ἐκκλησία! Ἐμεῖς στὴν Ἀμερική ἔχουμε εἰκοσι φορές μεγαλύτερη.

Ὁ περίπατος συνεχίζεται καὶ ὁ ὁδηγὸς ἀρχίζει νὰ ἐκνευρίζεται. Ἐαφνικά, ὁ Ἀμερικανὸς ρωτᾷ πάλι:

— Τί εἶναι αὐτό;

Καὶ ὁ ὁδηγὸς εἰρωνικά:

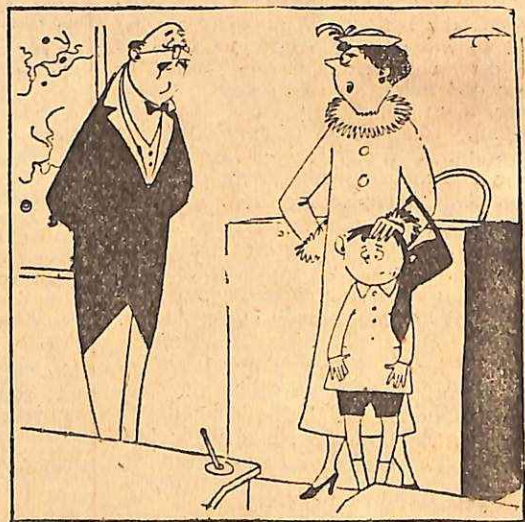
— Νοσοκομεῖο.

— Ἀ, νοσοκομεῖο, ἐμεῖς στὴν Ἀμερική ἔχουμε πενήντα φορές μεγαλύτερο.

— Ἀ, γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλω, ἔσπασε ὁ ὁδηγός. Αὐτὸ ποὺ εἶδατε εἶναι τὸ τρελοκομεῖο!

ΑΠ' ΑΥΤΟ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕ

— Μὴν τρέχῃς πολὺ γιὰ τὸ μὴν κάνεις ἀέρα καὶ θ' ἀρπάξω καμιά πνευμονία!

— Ε, τώρα μὴ λέτε ὅτι δὲν κάνετε διακρίσεις; Κάθε φορὰ τὸ ἴδιο αὐτὸ τοῦ τραβάτε!

ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ

(Κάθε Διαπласόπουλο, ποὺ θέλει νὰ πάρῃ μέρος στὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, παρακαλεῖται νὰ διαβάσῃ προσεχτικά τὰ κεφάλαια αὐτοῦ τοῦ «ὁδηγοῦ», γιὰ νὰ συμμορφώνεται κάθε φορὰ μὲ τὶς σχετικὲς ὁδηγίες).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

ΓΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

1. Τὰ Διαπласόπουλα, γιὰ νὰ μποροῦν ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς νὰ παίρνουν μέρος στὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ, δηλαδὴ στὴ Σελίδα Συνεργασίας, στὶς Πνευματικὲς Ἀσκήσεις, στοὺς Διαγωνισμούς κλπ. πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ πάρουν ψευδώνυμο.

2. Γιὰ νὰ πάρῃ κανεὶς ψευδώνυμο πρέπει νὰ πληρώσῃ 5 δρχ. καὶ νὰ στείλῃ τουλάχιστον τρία ψευδώνυμα ποὺ τοῦ ἀρέσουν, γιὰ νὰ τοῦ διαλέξῃ ἡ «Διάπλασις» τὸ ἐν.

3. Ψευδώνυμα ξενικά κατ' ἀρχὴν δὲν εἶναι δεκτά. Ἐπιτρέπονται κατ' ἐξαιρέσιν τὰ ὀνόματα μεγάλων σοφῶν, ἐπιστημόνων, καλλιτεχνῶν, λογοτεχνῶν, βασιλιάδων, ἡρώων καὶ ἄλλων ἀξιολόγων ἱστορικῶν προσώπων. Ἐπίσης ἀπαγορεύονται τὰ ψευδώνυμα ποὺ ἔχουν περισσότερες ἀπὸ δύο λέξεις ἢ τρεῖς μὲ τὸ ἄρθρο.

4. Τὸ κάθε διαπласόπουλο ἐπιτρέπεται νὰ πάρῃ καὶ περισσότερα ψευδώνυμα, πληρώνοντας ὅμως γιὰ τὸ καθένα ἀπὸ 5 δρχ.

5. Τὸ ψευδώνυμο, γιὰ νὰ ἰσχύσῃ, πρέπει νὰ ἐγκριθῇ ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν» καὶ νὰ δημοσιευθῇ στὴ στήλῃ τῆς ἐγκρίσεως τῶν ψευδωνύμων.

6. Τὸ κάθε ψευδώνυμο ἰσχύει γιὰ δύο ἑξαμηνίες, ποὺ ἡ μία ἀρχίζει τὴν 1η Δεκεμβρίου καὶ τελειώνει στὶς 31 Μαΐου καὶ ἡ ἄλλη ἀρχίζει τὴν 1η Ἰουνίου καὶ τελειώνει στὶς 30 Νοεμβρίου. Ὅποτε κι' ἂν πάρῃ κανεὶς τὸ ψευδώνυμό του, εἴτε στὴν ἀρχὴ εἴτε στὴ μέσῃ εἴτε στὸ τέλος μιᾶς ἑξαμηνίας, θὰ ἔχῃ δικαίωμα νὰ τὸ κρατῇ ὡς τὸ τέλος τῆς ἑξαμηνίας ποὺ τὸ πῆρε καὶ μιὰ ἀκόμα ἑξαμηνία.

7. Ἄν ἕνα διαπласόπουλο θελήσῃ ν' ἀλλάξῃ ψευδώνυμο, πρὶν λήξῃ ἡ ἰσχύς ἐκείνου ποὺ ἔχει, πρέπει νὰ πληρώσῃ πάλι 5 δρχ. Τὸ νέο αὐτὸ ψευδώνυμο θὰ ἰσχύσῃ πάλι ὡς τὸ τέλος τῆς ἐπόμενης ἑξαμηνίας (βλ. παραπάνω τὸν ἀρ. 6).

8. Ὅποιος θέλει νὰ διατηρήσῃ τὸ ψευδώνυμό του ἄλλες δύο ἑξαμηνίες, θὰ πρέπει μέσα στὸν τελευταῖο μῆνα τῆς δευτέρας ἑξαμηνίας τῆς ἰσχύος του (Μαῖο ἢ Νοεμβρίο) νὰ τὸ ἀνανεώσῃ, πληρώνοντας πάλι δικαίωμα 5 δρχ.

9. Ὅσα ἀπὸ τὰ τωρινὰ διαπласόπουλα πῆραν ψευδώνυμο μετὰ τὶς 17 Μαΐου 1957, ἔχουν δικαίωμα νὰ τὸ διατηρήσουν ὡς τὶς 30 Μαΐου 1958. Ὅσοι ὅμως ἔχουν πάρῃ τὸ ψευδώνυμό τους πρὶν ἀπὸ τὴν παραπάνω ἡμερομηνία, πρέπει, ἂν θέλουν νὰ τὸ διατηρήσουν, νὰ τὸ ἀνανεώσουν τὸ ἀργότερο ὡς τὶς 31 Δεκεμβρίου 1957. Μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν προθεσμία τὸ ψευδώνυμο θὰ θεωρηθῇ ἀδέσποτο καὶ ἡ «Διάπλασις» θὰ ἔχῃ δικαίωμα νὰ τὸ δώσῃ σὲ ἄλλο διαπласόπουλο, ποὺ τυχὸν θὰ τὸ ζητήσῃ.

10. Γιὰ νὰ πάρῃ κανεὶς ψευδώνυμο, πρέπει νὰ στείλῃ μαζί καὶ τὰ στοιχεῖα του, δηλαδὴ τὸ ὀνοματεπώνυμο καὶ τὴν διεύθυνσίν του.

11. Τὸ ψευδώνυμο πρέπει νὰ σημειώνεται πάντοτε μαζί μὲ τὸ ὄνομα τοῦ δικαιοῦχου σὲ κάθε τι ποὺ θὰ στέλνῃ στὴν «Διάπλασιν».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

ΣΕΛΙΔΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

1. Σὲ κάθε τεῦχος τῆς ἡ «Διάπλασις» διαβέβη δύο περίπου σελίδες γιὰ νὰ δημοσιεύῃ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν τῆς. Οἱ σελίδες αὐτὲς λέγονται «Σελίδα Συνεργασίας Ἀναγνωστῶν».

2. Κάθε διαπласόπουλο ποὺ ἔχει ψευδώνυμο, ἔχει δικαίωμα νὰ στέλνῃ κάθε τόσο στὴν «Διάπλασιν» διηγηματάκια, ποιήματα, ἐντυπώσεις, περιγραφὰς κλπ. γιὰ νὰ δημοσιευθῇ στὴ Σ.Σ.Α. Ἀπ' αὐτά, ἡ «Διάπλασις» διαλέγει τὰ καλὰ — ἐφ' ὅσον φυσικὰ εἶναι κατάλληλα γιὰ τὶς σελίδες τῆς — καὶ τὰ δημοσιεύει.

3. Εἴτε δημοσιεύεται εἴτε ἀπορρίπτεται μιὰ συνεργασία, ἡ «Διάπλασις» εἰδοποιεῖ ἀμέσως τοὺς ἐνδιαφερομένους στὴν εἰδική στήλῃ τῆς Κριτικῆς.

4. Καὶ ἡ κριτικὴ καὶ ἡ ἀπόρριψιν τῶν κομμάτων γίνεται μὲ αὐστηρὴ σειρά προτεραιότητος.

5. Κάθε κομμάτι ποὺ στέλνεται γιὰ τὴν Σελίδα, πρέπει νὰ φέρεται σὲ χωριστὸ χαρτί καὶ μόνο ἀπὸ τὴν μιὰ ὀψὲς τοῦ φύλλου. Ἀλλιώτικα θὰ ἀπορρίπτεται χωρὶς νὰ διαβασθῇ καὶ νὰ κριθῇ.

6. Κάθε διαπласόπουλο μπορεῖ νὰ στείλῃ δύο τὸ πολὺ κομμάτια γιὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ στείλῃ ἄλλο, παρὰ μόνο ὅταν δῇ νὰ δημοσιεύεται ἡ νὰ ἀπορρίπτεται τὸ ἐνὰ τουλάχιστον ἀπὸ τὰ δύο προηγούμενα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

1. Γιὰ νὰ δημοσιεύσῃ κανεὶς ἕνα παιδικὸ πνεῦμα ἢ ἀνέκδοτο πρέπει ὅπως ὁδηγῶνται νὰ ἔχῃ ψευδώνυμο.

2. Τὰ παιδικὰ πνεύματα καὶ τὰ ἀνέκδοτα πρέπει νὰ εἶναι ἀνεκδοτά ἔργα ἐκείνων ποὺ τὰ στέλνουν κι' ὄχι ἀντιγραφὰς ἀπὸ ἄλλα περιοδικά. Ἡ «Διάπλασις» διαλέγει τὰ καλύτερα ἀπ' ὅσα λαμβάνει καὶ ἀπ' αὐτὰ δημοσιεύει ὅσα τῆς χρειάζονται κάθε φορὰ, πάντα ὅμως μὲ αὐστηρὴ σειρά προτεραιότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Καὶ οἱ πνευματικὲς ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύονται στὴν «Διάπλασιν» εἶναι πάντοτε ἔργα τῶν συνδρομητῶν καὶ ἀναγνωστῶν τῆς.

2. Γιὰ νὰ δημοσιεύσῃ κανεὶς μιὰ πνευματικὴ ἀσκηση, πρέπει νὰ ἔχῃ ἀπαραιτήτως ψευδώνυμο.

3. Ἡ «Διάπλασις» κρίνει τὶς ἀσκήσεις ποὺ λαμβάνει κι' ἀπ' αὐτὲς δημοσιεύει τὶς καλὰς, πάντοτε τηρώντας αὐστηρὰ τὴν σειράν προτεραιότητος. Στὶς πνευματικὲς ἀσκήσεις ὑπάρχουν καὶ τὰ σταυρόλεξα, ποὺ γιὰ νὰ δημοσιευθῇ πρέπει νὰ εἶναι φτιαγμένα μὲ μετρήσιμη μελάνη.

4. Οἱ ἀσκήσεις πρέπει νὰ γράφονται σὲ χωριστὸ χαρτί κι' ἀπὸ τὴν μιὰ ὀψὲς τοῦ φύλλου. Ἀπὸ πάνω θὰ ἔχουν τὴν ἐνδειξὴ «γιὰ τὶς πνευματικὲς ἀσκήσεις».

5. Κάθε διαπласόπουλο ἔχει δικαίωμα νὰ στέλνῃ δύο ἀσκήσεις τὸ πολὺ μαζί κάθε φορὰ, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στείλῃ ἄλλες παρὰ μόνο ὅταν δῇ τὴν τύχην τῶν προηγούμενων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

1. Κάθε διαπласόπουλο ποὺ ἔχει ψευδώνυμο, μπορεῖ νὰ στέλνῃ ἐπιστολὲς στὴν «Διάπλασιν». Οἱ ἐπιστολὲς αὐτὲς πρέπει νὰ εἶναι σύντομες καὶ γραμμένες ἀπὸ τὴν μιὰ ὀψὲς τοῦ φύλλου μὲ καθαρά γράμματα. Ἀλλιώτικα θὰ ἀπορρίπτονται, χωρὶς νὰ διαβασθῇ. Ἡ «Διάπλασις» ἀπαντᾷ σ' αὐτὲς τὶς ἐπιστολὲς ἐκτενέστερα ἢ συντομότερα, ἀνάλογα μὲ τὸ περιεχόμενόν τους καὶ μὲ τὸ χῶρον ποὺ διαβέβη στὴν εἰδική σελίδα τῆς Ἀλληλογραφίας. Καλὸ εἶναι νὰ μὴ στέλνουν τὰ διαπласόπουλα καινούργιο γράμμα ἂν δὲν πᾶρουν ἀπάντησιν στὸ προηγούμενο.

2. Τὰ γράμματά σας νὰ τὰ στέλνετε: Ἀπὸς τὸ Περιοδικὸν «Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων», ὁδὸς Χρίστου Λαδὰ 1, Ἀθήναις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ'

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

1. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία, τὰ διαπласόπουλα ἔχουν στὴν διάθεσίν τους, γιὰ τὴν μεταξὺ τῶν ἐπικοινωνούντων, τὶς Μικρὲς Ἀγγελίες. Σ' αὐτὲς μπορεῖ κάθε ἀναγνώστης ἢ συνδρομητὴς ποὺ ἔχει ψευδώνυμο, νὰ δημοσιεύῃ κάθε ἐρώτησιν, πληροφορία, πρότασιν, ἀπάντησιν κλπ. ποὺ θέλει, πληρώνοντας 3 δεκάρες γιὰ κάθε λέξη. Λέξεις θεωροῦνται καὶ τὰ μονοσύλλαβα καθὼς καὶ οἱ ἀριθμοί.

2. Οἱ ἀγγελίες ἐλέγχονται ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν» καὶ δημοσιεύονται μὲ αὐστηρὴ σειρά προτεραιότητος. Ἀγγελίες ὑβριστικῆς, ἀγενεῖς ἢ μὲ προσωπικὰ ὑπονοούμενα, δὲ δημοσιεύονται. Ὅποιος στείλῃ τέτοια ἀγγεῖλια, χάνει καὶ τὸ ἀντίτιμὸ τῆς.

3. Οἱ ἀγγελίες πρέπει νὰ εἶναι γραμμένες σὲ χωριστὸ χαρτί καὶ ἀπὸ τὴν μιὰ ὀψὲς τοῦ φύλλου. Καλύτερο θὰ ἦταν ἂν στέλνονταν σὲ χωριστὸ φάκελο, ὅπου κατωῦν τὴν διεύθυνσιν θὰ σημειωνόταν ἡ ἐνδειξὴ: γιὰ τὶς Μ. Ἀγγελίες.

4. Κάθε διαπласόπουλο ποὺ ἔχει ψευδώνυμο, μπορεῖ ἀκόμα νὰ ἀλληλογραφεῖ μὲ ἄλλα διαπласόπουλα μέσῃ τῶν γραφείων τῆς «Διάπλασις». Οἱ προτάσεις γιὰ τὴν ἀλληλογραφία αὕτη δημοσιεύονται στὶς μικρὲς ἀγγελίες. Τὰ γράμματα πρέπει νὰ στέλνονται μέσα σὲ ἀνοικτὸ (δεύτερο) φάκελο — γιὰ τὴν «Διάπλασιν» τὰ διαβάζει ὁποῦδήποτε — καὶ νὰ συνοδεύονται ἀπὸ καθαρά γραμματοσῆμα 2 δρχ., γιὰ τὴν ἀποστολὴν τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

1. Ξεσπάθωμα λέγεται ἡ φροντίδα, ἡ ἐνέργεια ποὺ κάνουν τὰ διαπласόπουλα, γιὰ νὰ γράφουν καινούργιους συνδρομητὲς.

2. Ἡ «Διάπλασις», γιὰ νὰ κινήσῃ περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φίλων τῆς, καθιερώσῃ Διαγωνισμὸν Ξεσπάθωματος, ποὺ οἱ ὅροι του θὰ δημοσιευθῇ στὴν προκήρυξιν. Σ' αὐτοὺς ποὺ θὰ ξεσπάθωσαν, ποὺ θὰ γράφουν δηλαδὴ νέους συνδρομητὲς, θὰ δοθοῦν ἑκτακτὲς τιμὲς καὶ ἀμοιβές.

3. Στὸ διαγωνισμὸ τοῦ Ξεσπάθωματος παίρνουν μέρος ὅσοι γράφουν νέους συνδρομητὲς γιὰ ἕνα χρόνον, γιὰ ἕνα ἑξαμῆνον ἢ γιὰ ἕνα τρίμηνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. Ἡ «Διάπλασις» προκηρύσσει τακτικὰ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ὁδηγὸς γιὰ τὰ διαπλάσμπουλα

κὰ διαφόρους διαγωνισμοὺς. Σ' αὐτοὺς ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ ἔχουν δικαίωμα νὰ παίρνουν μέρος δωρεὰν μόνον ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο.

2. Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιεύονται κάθε φορὰ μαζί με τὴν προκήρυξη.

3. Οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ χωρίζονται ἀνάλογα με τὴν ἡλικία τους, σὲ δύο τάξεις. Τὴ μικρὴ τάξη, ὡς 12 ἐτῶν, καὶ τὴ μεγάλη τάξη ἀπὸ 13 ἐτῶν καὶ πάνω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

1. Οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς «Διαπλάσεως» διαιροῦνται σὲ μεγάλους καὶ μικροὺς. Τὸ εἶδος τοῦ κάθε διαγωνισμοῦ θὰ ὀρίζεται μὲ τὴν προκήρυξη του.

2. Στους μεγάλους διαγωνισμοὺς τὰ βραβεῖα εἶναι ἑκτακτὰ καὶ πολλὰ καὶ καθορίζονται κάθε φορὰ με τὴν προκήρυξη. Ἐκτός ἀπὸ τ' ἄλλα ὅμως, α) ὅποιος παίρνει Α' Βραβεῖο ἔχει δικαίωμα νὰ δημοσιεύσῃ τὸ ἔργο του καὶ τὴ φωτογραφία του, στὴ Διάπλαση, εἴτε με τὸ ψευδώνυμό του μόνο, εἴτε καὶ με τὸν ὀνόματά του μαζί.

3. Στους μικροὺς διαγωνισμοὺς, α) ὁ ὁποῖος πάρῃ Α' Βραβεῖο, ἔχει τὰ ἴδια δικαιώματα με κείνον ποὺ παίρνει Α' Βραβεῖο σὲ μεγάλο διαγωνισμό καὶ ἀκόμα παίρνει γιὰ δῶρο μιὰ ἐτήσια συνδρομὴ στὴ Διάπλαση, β) ὁποῖος πάρῃ Β' βραβεῖο παίρνει γιὰ δῶρο μιὰ ἐξαμηνιαία συνδρομὴ καὶ γ) ὁποῖος πάρῃ Γ' Βραβεῖο, παίρνει γιὰ δῶρο μιὰ τρίμηνη συνδρομὴ.

4. Τὰ βραβεῖα δὲν ἀνταλλάσσονται με ἄλλα οὔτε ἴσως οὔτε μικρότερης ἀξίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι'

ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ—

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

1. Ἡ συνδρομὴ στὴ Διάπλαση πληρῶνεται. Ἐπομένως, ὁ συνδρομητὴς ποὺ θέλει νὰ συνεχίσῃ, πρέπει ν' ἀνανεώσῃ τὴ συνδρομὴ του πρὶν λήξη. Ὅποιος πάλι δὲ θέλει νὰ συνεχίσῃ, πρέπει νὰ τὸ δηλώσῃ ἐγκαιρῶς με γράμμα του στὴ Διάπλαση, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πρῶτο φύλλο μετὰ τὴ λήξη τῆς συνδρομῆς του, γράφοντας ἀπάνω στὴν ταινία τὴ λέξη ἀπαράδεκτο καὶ τὸν ὀνόματά του.

2. Κάθε χρηματικὸ ποσὸ νὰ στέλνεται πρὸς τὸ «Περιοδικὸν Διάπλασις τῶν Παίδων, Χριστοῦ Λαδὰ 1, Ἀθῆναι». Τὸ ἀντίτιμο τῶν συνδρομῶν στέλνεται με ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ ἢ με συστημένη ἐπιστολή. Ὅσοι μένουν στὴν Ἀθῆνα, στὸν Πειραιᾶ καὶ στὰ γύρω, μποροῦν νὰ πληρώνουν ἀπ' εὐθείας στὰ Γραφεῖα μου (Χριστοῦ Λαδὰ 1, Πλατεῖα Ἀγίου Γεωργίου Καρύτση, Ἀθῆναι).

3. Ὅποιος πληρώνει ἐτήσια, ἐξαμηνιαία ἢ τρίμηνη συνδρομὴ, ἀποχτὰ τὸ δικαίωμα ἑνὸς τυπωμένου φακέλου, μέσα στὸν ὁποῖον τοῦ στέλνεται ταχυδρομικῶς τὸ τεύχος. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ συνδρομητὴς ἀλλάζει τὴ διεύθυνσή του, πρέπει νὰ τὸ δηλώσῃ ἀμέσως, καὶ νὰ στέλνῃ δύο δραχμὲς γιὰ τὴ δοπάνη ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ τυπωθῇ ἡ πλάκα γιὰ τὴ νέα ταινία. Ἀλλιῶς, ἡ διεύθυνση δὲν εὐθύνεται, ἀν χάνεται τὸ περιοδικό.

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΠΡΟΣΕΧΤΕ ΜΕ

Ἄν σὰς ἄρεσε αὐτὸ τὸ τεύχος τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, συστήσατέ το στοὺς φίλους σας νὰ τὸ ἀγοράσουν ἢ νὰ γίνουν συνδρομητές.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅσοι ἐγγράφουν ὡς τις 31 Δεκεμβρίου 1957 γιὰ μιὰ ἐτήσια συνδρομὴ, θὰ λάβουν ΔΩΡΕΑΝ τὸν τόμο τοῦ 1957, μετὰ τις 700 σελίδες του, δεμένον.

Ἄν τὸν ἔχετε, χρησιμοποιοῦντε τον γιὰ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ δῶρο.

Ἡ ἐγγράφη πρέπει νὰ γίνῃ στὰ γραφεῖα μας ἢ νὰ μᾶς ἐμβάσετε ἀπ' εὐθείας με ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ δρχ 150.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Χριστοῦ Λαδὰ 1 — ΑΘΗΝΑΙ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Χριστοῦ Λαδὰ 1
4 Δεκεμβρίου 1957

Δυστυχῶς, ΠΕΡ ΣΕΑ, μόνο ζωγραφὸς μέρος ν' ἀνταλλάξῃ τὴν στήλη τοῦ σκίτσου. Γιά περισσότερα μεθυστορήματα δὲ με ὀριστικὴ συμφωνία. Ἄν εἶχαμε περισσότερες σελίδες, τότε ἀσφαλῶς θὰ τὸ καίναμε. Ἡ τελευταία μου σελίδα ἐλπίζω τῶρα νὰ σοὺ ἀρέσῃ, ὅπως καὶ ὁ ὅλος τὸς ἀλλος φίλος μου. Ἐὰν ἀνέκοιτό σου θὰ δημοσιεύσῃ. Τὸ κρητογραφικὸ καὶ τὸ σταυρολεξὸ μετρία.

Ἀπο καιροῦ ἔχω μάθει τ' ἀποτελέσματα, ΛΥΚΟΦΩΣ, καὶ λυπηθεῖσαι. Ἡ ζωὴ μας ἐπιφύλασσε πάντα πολλὰς εκπλήξεις. Ἀλλὰ ὅσοι ἀποτυχίες ἀσφαλῶνουν τὸ χαρακτήρα, στὰς ἀντιμετωπίζουμε σωστά. Ἡ πόστα σου ἐκτακτὴ. Ἰσχύει ὅλη τὴν ἡμέρα μου. Ἀρκεῖ πολλὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ὁ Μπαρμπά Μακροπόδης δὲ νομίζω ὅτι ἔχει σχέση με τὸ ἔργο ποὺ λες. Πάντως κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα τρυφερά μυθιστορήματα ποὺ ἔχουν γραφῇ. Καὶ μιὰ ἐπισημάνση: ἰσχυρὰ προσιδιάζουν τὸν ἑαυτὸ σου γιὰ καμμία ἐπισκεψή; Θὰ χαίρομαι πολὺ.

Πολλὴ χάρηκα με τὸ συλλογὸς «ΠΙΛΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ», γιὰτὶ ἀπ' αὐτὸ μοὺ γράφετε, φαίνεται πὺς μῆκε κίολας στὸν ἴδιο δρόμο. Τὸ θέμα τῆς θαυματολογίας ἔλκε, ὅπως θὰ διασφαλίσῃ. Ἦς ἀστυνομικὲς σπαζοκεφαλίδες θὰ τις ἔχουμε ποὺ καὶ ποὺ, ὅταν μᾶς παρῇ ὁ χάρος καὶ μᾶς τις φέρῃ ὁ συνεργάτης μας. Ἡ στήλη «Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν Ἑλλάδα», θὰ ἐναλλάσσεται με τὴ στήλη «Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὸν κοσμο». Γιὰ τὴ «Ἑλλάδα» ποὺ μοὺ ζητᾶτε, θὰ σοὺ πῶ τὰ ἴδια, ποὺ ἀπάντησα στὸ Θρύλο. Πρέπει νὰ καλυτερέψουν οἱ συλλογοὶ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, μὴ φανταστῇτε πὺς ἐπιπὼν, ὅλοι οἱ συλλογοὶ τὰ δύναται, καὶ τότε νὰ εἰσάγετε ἐξοσίως, πὺς θὰ σὰς τὴν παραχωρήσω. Παρακαλῶ, ἀλλὰ φορὰ νὰ γράφονται σὲ χωριστὸ χαρτί τόσο οἱ ἀσκήσεις, ὅσο καὶ οἱ συνεργασίες. Ἀ, ἔχοντας! Γιὰ τὸ φίλο μου Χ. Μπαρμπά, ἀγοράσα ἕνα πολὺ νωστὶμο κοσκινακι. Ἐτοί, ὅταν μοὺ γράφῃ, δὲ θὰ ντρεπταί πιά. Πάντως, ὁ Λεξιγραφὸς τοῦ θὰ δημοσιεύσῃ. Με ρωτᾶτε ποὺ κυκλοφορᾷ. Σὲ ὅλες ἀνεξαρτήτως τις ἐποχές, τις μεγαλοπολεις καὶ στὸ ἐξωτερικό! Ἄντε τῶρα νὰ δοῦμε τί θὰ κάνατε.

Φίλε μου ΑΡΗ, τὰ σταυρολεξὰ σου εἶναι πολὺ καλὰ καὶ ἀσφαλῶς θὰ δημοσιεύθουν. Μόνο τὸ πότε δὲν μπορῶ νὰ σοὺ ὑποσχεθῶ. Μιὰ φορὰ ὡς τὸ... Δεκαπενταύγουστο ἐλπίζω κατὰ νύχτη γίνε. Τῶρα ἂν πᾶνε καὶ ὡς τὴν πρωτοχρονιά τοῦ 1959, ἔ, νέος εἶσαι, χρόνια ἔχεις μπροστά σου... Τί λές; Ἡ ἀσκήσή σου δὲν εἶναι σωστὴ. Ν' ἀποφύγῃς τις πλάγιες πτώσεις καὶ τὰ ἀνύπαρκτα οὐδέποτε.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΡΑΠΑΚΙ (ἡ σκάλα δὲν εἶναι σωστὴ καὶ δυστυχῶς δὲ θὰ μὴ μὴρεῖ νὰ δημοσιεύθῃ).— ΟΛ. ΜΕΡΙΔΑ (τὸ ἀνέκδοτό σου πολὺ γνωστὸ).— ΕΡΕΥΝΗΤΗ (δὺ ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα σου θὰ δημοσιεύθουν).— ΕΦΗΒΕ (μιὰ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ).— ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΟΛΙΩ. ΤΟΠΟΥΛΑ (μὲ συγχωρεῖς γιὰ τὴ λαθασμένη διεύθυνση. Θὰ τὴ διορθώσω ἀμέσως. Γιὰ τὸ γράμμα ποὺ δὲν ἀπάντησα, ἀσφαλῶς δὲν τὸ πήρα. Ὅσο γιὰ τὴν Ἀγγελίαν, ὅλες ἀνεξαρτήτως παρῶν σου σειρὰς προτεραιοτήτων).— ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΡΩΜΑΙΟΥ (ἡ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ).— ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗ (ἀχ,

γμένα).— ΚΑΝΕΝΑ (μπορεῖ τὸ σταυρολεξὸ σου νὰ ἦταν καμωμένο με σινική, ἀλλὰ νὰ ἦταν κακοφτιασμένο. Μιὰ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ).— ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ (μιὰ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ). Τὸ τεύχος στοίχει 3 δρχ.).— ΛΑΓΟΥΔΑΚΙ (τὸ περιοδικὸ τῶν Ὑπερανθρώπων σου ἐστὶν ἀληθινὸν ἡμέραν, ἀλλὰ τὸς τὸ γύρισε πῶς τὸ ταχυδρομικὸ γιὰ ἀγνωστὸς λόγους).— ΜΙΚΡΗ ΣΕΙΡΗΝΑ (ἡ ἀσκήσή σου μετρία).— ΤΑΧΟ (τὸ σταυρολεξὸ θὰ δημοσιεύθῃ με τὴ σειρά σου, ὅμως δὲ με τὸν ὀνόματά σου ἀφοῦ εἶναι ἄλλο).— ΤΙΤΑΝΕΙΟ ΧΕΡΙ (ἡ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ. Τὸ σταυρολεξὸ ἔπρεπε νὰ εἶναι μετὰ τὴν σινική).— ΤΣΙΜΠΟΥΡΙ (μιὰ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ).— ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ (περιμένω πὺς νωστὶμα ἀνέκδοτα καὶ καλὰ ἀσκήσεις).— ΧΑΜΟ ΔΕΙΛΟ (οἱ ἀσκήσεις σου δὲ με ἱκανοποιήσαν. Τὰ ἀνέκδοτα πολὺ γνωστά).— ΓΑΛΑΖΙΟ ΜΙΣΟΕΙΤΑΡΟ (οἱ ἀσκήσεις σου δὲν εἶναι σωστές).— ΡΑΝΙΑ ΒΟΥΡΝΑ (τὸ γράμμα σου ἐμπεῖε ἀδιάστατο.

Ἦταν γραμμένο ἀπὸ τὴν δὺ μετὰ τοῦ φύλλου).— ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΑΝΔΥΑ (δὲν ἔχω τί ἀκριβὲς μοὺ ἔπιας γιὰ τὸ ψευδώνυμό σου καὶ τις ἀγγελίες. Δὲν κατάλαβα).— ΓΕΡΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΒΑΣ (μιὰ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ).— ΝΤΕ-Ι-ΒΥ ΚΡΟΚΕΤ (μιὰ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ. Τὸ ἀνέκδοτο λίγο ἀνοστό).— ΜΑΣΚΟΦΟΡΟ ΑΜΑΖΟΝΑ (τὸ μυθιστορήματὰ εἶναι καταπληκτικὸ. Γιὰ τοὺς συλλογὸς νὰ κρίνῃς μόνη σου, ἀνάλογα με τὴ δράση τους. Ὁ Ρ. Κροδὸς εἶναι 15 περίπου ἐτῶν. Τόμους μόνο στὴν ἐποχή σου θὰ μπορέσατε νὰ δέσατε).— ΠΟΝΤΟΠΟΡΟ (τὸ γράμμα σου, γραμμένο ἀπὸ τὴν δὺ δφεις τοῦ φύλλου,

ταὶδάκι μου, πὺς μοὺ νὰ κλείνῃ τὴν πόρτα ὅταν παρῶν γράμμα σου! Γιατὶ στὸ παιδιὸ ἀκριβὲς δωμάτιό κάθεται ὁ Ἀναίας, καὶ καταλαβαίνει τί ρεύμα μοὺ κάνατε κι' οἱ δύο μαζί!).— ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ (τὸ ἀνέκδοτό θὰ δημοσιεύθῃ).— ΧΕΟΠΑ (γιὰ τὰ τεύχη ποὺ με ρωτᾶς, λογαρίασε ἀπὸ 3 δρχ. τὸ ἕνα).— ΣΟΛΩΝΑ (ἕνα ἀνέκδοτό σου θὰ δημοσιεύθῃ. Οἱ ἀσκήσεις μετρία).— ΡΟΥΜΕΛΙΩ. ΠΙΣΣΑ (μιὰ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ).— ΧΑΡΙΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΗ (μὲν ἡ στήλη σου θὰ δημοσιεύθῃ. ὅλες ἀσκήσεις σου θὰ δημοσιεύθῃ. Ἦν ἐπιταγή σου τὴν πήρα, ἀλλὰ δὲ μοὺ λές ποῖα τεύχη θέλεις. Γράψε μοὺ σὲ παρακαλῶ, γιὰ νὰ σοὺ τὰ στείλῃ, ὁπερθεμίζοντας μοὺ πὺς τὰ χρήματα τὰ ἔχουμε λάβει με ἐπιταγή).— Α.Ε.Κ. (τὸ γράμμα σου κι' οἱ ἀγγελίες θὰ μείνουν ἀδιάστατα γιὰτὶ εἶναι γραμμένα ἀπὸ τὴν δὺ μετὰ τοῦ φύλλου).— ΕΜ. ΜΑΡΚΑΚΗ (τὰ χρήματα γιὰ τὰ τεύχη, μπορεῖς νὰ τὰ στείλῃς με ταχυδρομικὴ ἐπιταγή, ὅπως θὰ γράφῃς ἀπάνω ποῖα ἀκριβὲς θέλεις νὰ σοὺ σταλοῦν).— Α.Σ.ΠΗ. ΠΕΤΡΑ (ὁ Ρόμος θὰ δημοσιεύθῃ).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ὅσα ψευδώνυμα ἐγκριθῆκαν ἀπὸ τὸ 1 τεύχος (18 Μαΐου 1957) καὶ πέρα, θὰ ἰσχύουν καὶ γιὰ τὸ ἐπόμενον ἐξάμηνο, δηλαδὴ ὡς τὴν 1η Ἰουνίου 1958.

Ὅσα ψευδώνυμα ἔχουν ἐγκριθῇ πρὶν ἀπὸ τὴν 18 Μαΐου 1957, λήγουν στὴν 30 Νοεμβρίου καὶ πρέπει νὰ ἀνανεώσουν ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου 1957. Ἡ ἀνανέωση θὰ ἰσχύῃ πάλι γιὰ δύο ἐξάμηνα. Δηλαδὴ γιὰ τὸ ἐξάμηνο ποὺ ἀρχίζει τὴν 1η Δεκεμβρίου 1957 καὶ τελειώνει στὴν 31 Μαΐου 1958 καὶ γιὰ τὸ ἐπόμενο, ποὺ τελειώνει στὴν 30 Νοεμβρίου 1958.

Γιὰ κάθε ἀνανέωση πρέπει νὰ στείλετε πέντε δραχμὲς σὲ γραμματόσημα. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀνανέωση μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ στὰ γραφεῖα μας.

Ὅσοι δὲν ἀνανεώσουν τὸ ψευδώνυμό τους, ὡς τις 31 Δεκεμβρίου 1957, γάνουν κάθε δικαίωμα σ' αὐτό, τὸ ψευδώνυμο μὲνι ἐλεύθερο, καὶ μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ ἄλλος.

γμένα).— ΚΑΝΕΝΑ (μπορεῖ τὸ σταυρολεξὸ σου νὰ ἦταν καμωμένο με σινική, ἀλλὰ νὰ ἦταν κακοφτιασμένο. Μιὰ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ).— ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ (μιὰ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ). Τὸ τεύχος στοίχει 3 δρχ.).— ΛΑΓΟΥΔΑΚΙ (τὸ περιοδικὸ τῶν Ὑπερανθρώπων σου ἐστὶν ἀληθινὸν ἡμέραν, ἀλλὰ τὸς τὸ γύρισε πὺς τὸ ταχυδρομικὸ γιὰ ἀγνωστὸς λόγους).— ΜΙΚΡΗ ΣΕΙΡΗΝΑ (ἡ ἀσκήσή σου μετρία).— ΤΑΧΟ (τὸ σταυρολεξὸ θὰ δημοσιεύθῃ με τὴ σειρά σου, ὅμως δὲ με τὸν ὀνόματά σου ἀφοῦ εἶναι ἄλλο).— ΤΙΤΑΝΕΙΟ ΧΕΡΙ (ἡ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ. Τὸ σταυρολεξὸ ἔπρεπε νὰ εἶναι μετὰ τὴν σινική).— ΤΣΙΜΠΟΥΡΙ (μιὰ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ).— ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ (περιμένω πὺς νωστὶμα ἀνέκδοτα καὶ καλὰ ἀσκήσεις).— ΧΑΜΟ ΔΕΙΛΟ (οἱ ἀσκήσεις σου δὲ με ἱκανοποιήσαν. Τὰ ἀνέκδοτα πολὺ γνωστά).— ΓΑΛΑΖΙΟ ΜΙΣΟΕΙΤΑΡΟ (οἱ ἀσκήσεις σου δὲν εἶναι σωστές).— ΡΑΝΙΑ ΒΟΥΡΝΑ (τὸ γράμμα σου ἐμπεῖε ἀδιάστατο.

δυστυχῶς ἀπορριπτεῖται).— ΣΥΝΟ ΛΕΜΟΝΙ (οἱ ἀσκήσεις σου μετρία).— (στὴς ἀγγελίες νὰ λογαριασῇς 30 λεπτά τὴ λέξη. Ὅσο γιὰ τὰ τεύχη, γράψε μοὺ ποῖα σου λείπουν, γιὰ νὰ σοὺ τὰ στείλῃ. Θὰ λογαριάσωσιν κάθε τεύχος ἀπὸ 3 δρχ.).— ΜΙΚΡΟ ΓΙΑΠΩΝΕΖΑΚΙ (μιὰ ἀσκήσή σου θὰ δημοσιεύθῃ).— ΧΑΡΙΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΗ (μὲν ἡ στήλη σου θὰ δημοσιεύθῃ. ὅλες ἀσκήσεις σου θὰ δημοσιεύθῃ. Ἦν ἐπιταγή σου τὴν πήρα, ἀλλὰ δὲ μοὺ λές ποῖα τεύχη θέλεις. Γράψε μοὺ σὲ παρακαλῶ, γιὰ νὰ σοὺ τὰ στείλῃ, ὁπερθεμίζοντας μοὺ πὺς τὰ χρήματα τὰ ἔχουμε λάβει με ἐπιταγή).— Α.Ε.Κ. (τὸ γράμμα σου κι' οἱ ἀγγελίες θὰ μείνουν ἀδιάστατα γιὰτὶ εἶναι γραμμένα ἀπὸ τὴν δὺ μετὰ τοῦ φύλλου).— ΕΜ. ΜΑΡΚΑΚΗ (τὰ χρήματα γιὰ τὰ τεύχη, μπορεῖς νὰ τὰ στείλῃς με ταχυδρομικὴ ἐπιταγή, ὅπως θὰ γράφῃς ἀπάνω ποῖα ἀκριβὲς θέλεις νὰ σοὺ σταλοῦν).— Α.Σ.ΠΗ. ΠΕΤΡΑ (ὁ Ρόμος θὰ δημοσιεύθῃ).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Τραγουδιστὴ ἀ. (Θ.Σ.). Λάουρα κ. (Β.Ζ.). Τσιλιμπέρτα κ. (Δ.Α.). Κατάσκοπος Ὀ. ἀ. (Π.Χ.). Ἀσπρὴ Πέτρα κ. (Α.Φ.). Δικέφαλος Ἀετὸς ἀ. (Θ.Π.). Ἀριελ ἀ. (Δ.Μ.). Περσεφὼν κ. (Π.Α.). Σύννο Λεμόνι ἀ. (Γ.Ο.). Κατασφιδά κ. (Ν.Γ.). Χέου ἀ. (Α.Π.). Διάκτω ἀ. (Χ.Π.). Γαλάζιο Ἀστρο ἀ. (Ε.Δ.). Σοράγια κ. (Ε.Π.). Πρόκτωρ Ὀ. ἀ. (Ι.Σ.). Μαύρη Μάσκα ἀ. (Γ.Σ.). Γρανάδα κ. (Β.Η.). Ἐπαρχιωτοπούλα κ. (Ι.Π.). Βασιλίσσα Ἀμαλία κ. (Σ.Π.). Μικρὴ Σερίφη κ. (Κ.Υ.). Πατρεὺς ἀ. (Ε.Μ.). Ἀντζούγια κ. (Ρ.Π.).

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Ἀγαπητὴ μου ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ, φαίνεται ὅτι πρέπει πρῶτα καλεῖς ν' ἀπογοητευθῇ λίγο γιὰ νὰ καταβάλῃ μετὰ μεγαλύτερες προσπάθειες. Λυποῦμαι ποὺ δὲν ἐνέκριναι τὴν προηγουμένη συνεργασία σου, ποὺ εἶχε πολὺ στόμφο, ἀλλὰ χαίρομαι γιὰτὶ ἡ καινούργια σου εἶναι πραγματικὰ ἀξιόλογη. Δημοσιεύεται. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ΓΕΡΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΒΑΣ, γιὰ τὴν ἀγάπη σου, ἀλλὰ τὴν διαφήμιση ποὺ εἶχε νὰ σοὺ ἀποσπαστοῦν ἀπὸ τὴν πρᾶξη ποὺ ἀπαθανάτισε στὸ κείμενό σου, ἸΝΔΙΑΝΙΚΟ ΦΤΕΡΟ. Δὲ νομίζω ὅτι τὸ νὰ μπαίνῃ κανεὶς σὲ ἕνα κῆπο καὶ νὰ κόψῃ φρούτα εἶναι κατὰ φύσιν. Ἐσὺ τί λές;— Ἀγαπητὴ μου ΟΛΥΜΠΙΑ, τὸ θέμα ποὺ καταπλάστικες εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ φυσικὰ δὲν κλείνεται σὲ λίγες γραμμὲς. Στείλε μοὺ κατὰ ἄλλο. Δημοσιεύω τὸ ποιημάτκι σου, ΘΡΥΛΕ. Ἐχει μιὰ τρυφερότητα, μολοντὶ τὸ ἐκφράζει κάποιος ρομαντισμός. Τὸ ἄλλο ὅμως δὲ μοὺ ἀρέσει. Δημοσιεύω, ἀγαπητὴ ΑΚΤΙΔΑ, τὴν συνεργασία σου. Ἐχει μιὰ ἀξιοσημειώτῃ εὐαισθησία.— Πάρα πολὺ καλὴ ἡ φλόγα, ἸΝΤΕΡΜΕΤΖΟ. Μοὺ ἀρέσει ὁ συμβολισμὸς τῆς... Εἶναι μιὰ πραγματικὰ πρᾶξη συνεργασίας!— Καὶ πάλι, ἀγαπητὴ μου Ν. ΚΑΚ., ἦταν πολὺ καλὲς οἱ ταξιδιωτικὲς σου ἐντυπώσεις. Πρόσεξε μόνο λίγο τὴ γλώσσα σου νὰ ἔχῃ ὁμοιογένεια.— Ἐγκρίνω, ΠΕΡ ΣΕΑ, τὸ ἄπρὸ φάρεμα γιὰ τὴν εὐκαιρία καὶ τὴν πρᾶξη τῆς... Πρόσεξε τὸ ὅρος σου.— Καλὸς ὄρατος, ΜΑΓΙΑ, στὴ σελίδα μου. Ἡ συνεργασία σου εἶναι πραγματικὰ ἀξιοπρόσεκτη. Δημοσιεύεται, φυσικὰ, καὶ περιμένω γρήγορα καὶ ἄλλα κείμενά σου.— Ἀτυχίῳ τὸ ποιημάτκι σου, ἀγαπητὴ μου ΣΕΝΙΟΡΙΤΑ, καὶ με πολὺ σημαντικὸ φόρτο.

Ἡ διηλυτελικὴ ΣΤΗΛΗ

ΣΠΑΝΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

★ Τὰ γραμματόσημα τῆς Καβάλας εἶναι ἀπὸ τὰ σπανιότερα Ἑλληνικά. Ἐκυκλοφόρησαν τὸ 1913, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἑλληνο-Βουλγαρικῆς πολέμου. Πρόκειται γιὰ μιὰ σειρά ἀπὸ 11 βουλγαρικὰ γραμματόσημα με Ἑλληνικὴ ἐπισημάνση (χρῶμα κόκκινο). Δίχως σφραγίδα ἀξίζουν σήμερα 1.000 δρχ. περίπου, ἐνὺ σφραγισμένα 730 δρχ. Ἐνα ἀπὸ τὰ παραπάνω γραμματόσημα, ὁ τύπος τῶν 50 λεπτῶν, ἔχει καὶ ἐπισημάνση γαλάζια. Με τὴ δεύτερη αὐτὴ μορφή ἀξίζει ἀσφράγιστο 45 δρχ. καὶ σφραγισμένο 18 δρχ.

★ Καὶ οἱ ἐκδόσεις τοῦ Δεδαγὰς (Ἀλεξανδρούπολη) εἶναι ἀξιόλογες. Ἡ πρώτη (3 γραμματόσημα) εἶναι ἀσπρὴ τυπογραφικὴς ἐτικέττες με κόκκινη σφραγίδα θεωρήσεως. Τὰ δύο αὐτὰ γραμματόσημα ἀξίζουν 3 δρχ., εἴτε σφραγισμένα εἴτε ἀσφράγιστα. Με τὸ τρίτο ὅμως συμβαίνει ἡ περίεργη καὶ σπάνια περίπτωση νὰ ἀξίζει σφραγισμένο 42 δρχ. ἐνὺ ἀσφράγιστο μόνο 16!! Ἡ σειρά αὐτὴ κυκλοφόρησε τὸ 1913 (ὅπως καὶ ὅλες τοῦ Δεδαγὰς). Ἡ δεύτερη σειρά εἶναι ἐπισημάνσεις πάνω σὲ πέντε βουλγαρικὸς τύπος τοῦ 1911. Ἡ σειρά αὐτὴ ὑπάρχει καὶ με λανθασμένη ἐπισημάνση ΔΕΔΕΑΓΑΤΣ ἀντὶ ΔΕΔΕΑΓΑΤΣ. Με τὴ μορφή αὐτὴ εἶναι πολὺ ἀκριβότερη. Τρίτη σειρά εἶναι τυπογραφικὲς ἐτικέττες γαλάζιες με κόκκινη σφραγίδα θεωρήσεως. Γράφουν «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΔΕΔΕΑΓΑΤΣ». Εἶναι 6 τύποι με ὁδὸνωση 11½. Ἡ τέταρτη καὶ τελευταία σειρά εἶναι ὁμοία με τὴν τρίτη, μόνο ποὺ ἡ ἐπισημάνση γίνεται πάνω σὲ ἄσπρο χαρτί.

★ Τὸ 1919 κυκλοφοροῦν καὶ τὰ γραμματόσημα τῆς Σύμης. Πρῶτα ἡ σειρά 7 Ἑλληνικῶν τοῦ 1917, ποὺ κυκλοφόρησαν με τὰ στοιχεῖα Ε.Τ. ΣΥΜΗΡΝΗ ἐπισημάνσεως. Σήμερα ἀξίζουν σφραγισμένα ἢ ἀσφράγιστα 350 δρχ. Τὸν ἴδιο χρόνο ἐκδίδεται ἡ σειρά πᾶν Εἰσπρακτέων Τελῶν (ἐνάρισμα). Εἶναι δύο τύποι σημερινῆς ἀξίας 100 δρχ., ἐπισημάνσεις πάνω στὰ Ἑλληνικά εἰσπρακτέα τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1913.

★ Μεγάλον ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν καὶ τὰ γραμματόσημα τῶν Ἰονίων Νήσων. Δυσχεύεται καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβὰ. Εἶναι τὰ πρῶτα γραμματόσημα, ποὺ κυκλοφόρησε Ἑλληνικὴ γῆ ἐλευθερὴ ἡ ὑπόδουλη. Πρόκειται γιὰ τρεῖς τύπους με Ἀγγλικὲς τιμὲς ½ πένας, 1 πένας καὶ 2 πέναν, ποὺ ἀξίζουν ἀσφράγιστοι 435 δρχ. καὶ σφραγισμένοι 1300 δρχ.(!!!). Πρέπει νὰ τοιστῇ, ὅτι εἶναι ἐκδόσεις τοῦ 1859 (ἐνὺ τὰ πρῶτα ἐπισημὰ Ἑλληνικά, ἡ ἐκδόση Περσίων τοῦ 1861) καὶ ἡ τιμὴ τῶν σφραγισμένων εἶναι μεγαλύτερη, γιὰτὶ ἐκτός τῶν ἄλλων ἡ σφραγίδα εἶναι ἐγγύτη γνησιότητος.

Μ. ΜΕΡ.

ρια για την επιτυχία σου. Με πολλή φιλία.

ΟΛΥΜΠΙΑΣ

56 ΤΟΜ Σάγερ, πολύ κρίες οι απόκαλψεις σου και μάστιχα σε πρόσωπα που δεν περιμένα να το κάνουν αυτό. Νομίζω θα κατάλαβες.

ΑΥΡΑ ΤΟΥ ΠΑΓΑΣΗΤΙΚΟΥ (Βολιώτικης Τρελοπαρέας)

57 ΓΑΥΚΕΙΑ Βολιωτοπούλα, Γιώτα, 'Ηλιαγίδα, γεια σου.

ΑΥΡΑ ΤΟΥ ΠΑΓΑΣΗΤΙΚΟΥ (Βολιώτικης Τρελοπαρέας)

58 ΚΑΡΔΕΡΙΝΑ, είμαστε συμπατριώτες. Μενούετο ή μουσική με ενδιαφέρει. Θέλεις να γίνουμε φίλοι?

ΑΥΡΑ ΤΟΥ ΠΑΓΑΣΗΤΙΚΟΥ (Βολιώτικης Τρελοπαρέας)

59 ΙΒΑΝΟΗ, σε αντιχαιρετώ. Σονάτα, Τον Σάγερ, γεια σου.

ΑΥΡΑ ΤΟΥ ΠΑΓΑΣΗΤΙΚΟΥ (Βολιώτικης Τρελοπαρέας)

60 ΟΔΑΛΙΑ, γράψε όνοματεπώνυμο, γιατί έστειλα γράμμα και επείστραφη. Για γρηγορότερα, αν θές, στείλε γράμμα στη διεύθυνση : Όδος 66 αρ. 6, Βόλος.

ΓΙΩΤΑ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

61 ΡΟΒΙΝΣΩΝΑ, με συγχωρήσ' αλλά δεν περνούσε από το χέρι μου.

ΜΥΚΟΝΙΑΤΑΚΙ (Ζιζανίων)

62 ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΕ, χρημάτισες ψυγείο του συλλόγου των Χ. (2205)

ΜΥΚΟΝΙΑΤΑΚΙ (Ζιζανίων)

63 ΙΠΤΑΜΕΝΕ Δίσκε, πώς πάει ο σύλλογος; Κοσμοκράτορα, χρυσό μου, γιατί σε αποκαλούν Γιαννάκη; ('Όνομα και πράμα). Τσιντσι-λά, πρόσεχε τα ρούχα σου, παιδί μου. Κεφαλλονίτης = ο νέος 'Ηρόστρατος.

ΜΥΚΟΝΙΑΤΑΚΙ (Ζιζανίων)

64 ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ με ταχύτητα πυραύλου μπαίνω στην κίνηση. Θέλω για φίλους όσους αξίζουν πράγματι και όχι μερικούς έγνωστους ή ματαιόδοτους (δλέει Ρ. Κρούσο).

Υπόσχομαι μεγάλη δράση. ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ ('Ο κατεβυθνών τους ιπταμένους πυραύλους και τον Σπύτνικ!)

65 ΤΙΤΑΝΕΙΟ Χέρι, λυπάμαι πολύ για την παρεήγηση. Δέχομαι τη συμμαχία και σου προσφέρω τη φιλία μου.

66 ΔΟΥΚΑ 'Ομπλιγκαντώ, πολύ σπουδαία απόκαλψη!! (2207).

Έχεις κι' άλλες πολλές τέτοιες να κάνης; Με καταλαβαίνεις; ΣΕΝΙΟΡΙΤΑ

67 ΣΕΝΙΟΡΙΤΑ, είμαι Λαμιώτισσα. 'Αλληλογραφούμε: "Αν ναι, πρώτο γράψε: Λεωσθένους 3, Λαμία, γία...

68 ΔΑΓΑΠΗΤΟ Τσιμπούρι, καλώς ήλθες στη Διάπλωση. 'Αλήθεια, τί ράτσες είναι ο σκύλος σου; ΦΙΛΗ

69 ΦΙΛΕ 'Εξυπνάκια, διαβάω πάντοτε εύχαριστα τις πραγματικά έξυπνες αγγελίες σου. Θα ήταν μεγάλη χαρά για μένα, αν θεωρούσες φίλη σου την

70 ΧΑΙΡΕΤΩ : Θρύλο, Τρεχαντήρι, Χαμόγελο, Ντάννυ, Σ. 'Αττικό, και Παπάκι. Ροδοπέταλο, ή 1950 όλιγον τι κρύα.

71 ΔΑΓΑΠΗΤΕ Σκαρβαίε, εύχαριστώ πολύ για πρόσκληση, αλλά δυστυχώς δεν μπορώ.

72 ΣΑΝΑΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ σφοδρότερος στην κίνηση, προκαλώ στο σκάκι

όποιοδήποτε. Στους σκακιστικούς αγώνες δεν μπορέσα να παρευρεθώ, αλλά τώρα πιστεύω να εκπροσωπήσω έποχώς τον καλύτερο σύλλογο, τους 'Ελευθερούς Σκοπευτές.

ΜΠΕΝ ΧΟΥΡ ('Ελ. Σκοπευτών)

73 ΤΟΣΟ Ξυπνός είσαι Καργάδε, ώστε να με αποκαλύπτεις όπως σου λέει ο Λορένδος:

74 ΓΛΩΣΣΟΚΟΠΑΝΑ, 'Αρη Μελα, σάς θερμοχαιρετώ. Ζητώ φιλία με Ρ. Κρούσο, 'Εγώ.

75 ΜΙΚΡΕ Πρίγκιπα, το ψευδώνυμό σου φανερώνει πώς είσαι πολύ μικρός για τα μεγάλα όνειρά σου (1995).

76 ΣΤΟΝ 'Εξυπνάκι: Γεια σου 'Εξυπνάκι! Σου ζητώ φιλία.

77 ΚΩΡΙΣ Ψευδώνυμο, τρώει από το ίδιο φαί που τρώς και συ (1239).

78 ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ Μ. Πρίγκιπα, για να ικανοποιηθ' τη περιέργειά σου : Προτιμάς 18, Πάτρι.

79 ΠΡΑΚΤΟΡΑ Χ, έμεις δε χρειαζόμαστε κουταμάρα για την ώρα.

80 ΜΙΣ Χ και Δορυφόρος Χ, έλατε την έπομένη Παρασκευή, από την ημέρα που θα διαβάσετε την αγγελία αυτή, στα γραφεία. Πρέπει να σάς δώ όπωσδήποτε.

81 ΠΙΤΤΑΚΕ, δάσκαλε που δίδασκες... (1916—1924). Μαρκήσι Χ αποσυρώ τη 1848.

82 ΓΕΡΑΚΙ του Τέζας, τί πρωτοτυπία είναι αυτή! 'Όμολογώ ότι δεν έχω ξαναδεί άνθρωπο να ζητά φίλους με πιστόλι στο χέρι (1618).

83 ΔΑΓΑΠΗΤΗ Πισιρίκα, προσχωρώ με μεγάλη μου χαρά στον ευγενικό σύλλογό σας. Γράψε σχετικά με το σύλλογο.

84 ΜΟΥΣΙΤΣΑ ('Υπερανθρώπων)

85 ΛΑΦΑΓΙΕΤ, νομίζω ότι δεν είναι ντροπή να διαβάει κανείς «Μικρο Μάους». Φιλικά, ΚΩΣΤΑΣ

86 ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στον κύκλο της Διαπλάσεως χαιρετώ όλους-ες, ιδιαίτερος 'Ιολη.

87 ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ δόση: 'Εγώ προφίλ μοιάζω του Μεγάλου Ναπολέοντος, άμφας του Βίκτωρος Ουγκώ και στο κρανίο του Χριστοφόρου Κολόμβου. 'Εγώ είμαι εγώ. Ποιος είμαι; ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΟ (Ευθύμα Νιάτα)

88 ΑΥΚΟΦΩΣ, θάβει να σε γνωρίσω. 'Εχω κάτι να σου πω. ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΟ (Ευθύμα Νιάτα)

89 ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟ, Τον Σάγερ, σάς χαιρετώ. 'Ιουλιέττα Ρωμαιο

90 ΕΧΟΥΜΕ να κανονίσουμε λογαριασμούς έμεις οι δυο. ΒΟΛΙΩΤΙΚΟ ΚΑΒΟΥΡΑΚΙ

91 ΠΡΟΣ Τον-τό: Κάποιος έδω στη στήλη σου πολύ δυναμικός σκακιστής άράδα δίστιχα —μήπως δεν τον γνωρίζετε;— μά είναι ό... Τον-τό!!! ΣΒΗΣΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ (Βολιώτικης Τρελοπαρέας)

92 ΛΕΝΑ 'Αγγελόπουλου, γιατί άδρανείς, μαρό μου (!). Μυστηριώδη Βολιωτοπούλα, είμαστε συμπατριώτισσες. Τρεχαγύρευε, Ο' Δάλια, γεια σου.

93 ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝ (Ευθύμα Νιάτα)

94 ΜΥΚΟΝΙΑΤΑΚΙ, Σκίουρε, Ντάννυ, 'Αγράμπελη σου ικανότητάς σου (2358). Πάντως θερμά αντιχαιρετώ.

95 ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝ (Ευθύμα Νιάτα)

96 ΔΑΓΑΠΗΤΟ μου 'Ιντερμέτζο, σχεδόν (1972) κάθουμαι στο Παγκράτι. Παπάκι, ποτέ θα γίνη το πάρτυ σου?

97 ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝ (Ευθύμα Νιάτα)

98 ΑΓΝΗ, εύχαριστώ, έλπιζω στί φίλια σου, Σάγερ, έσύ γιατί τό πήρες; Για σκετούμε:

99 ΝΤΑΙΖΗ-Ντάκ, προτιμώ τη φιλία σου. Σανσελάρ, γεια σου.

100 ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΛΕΝΤΕ

101 ΚΑΤΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟ Βλῆμα, περιμένα να κάνης άρχή μέσω Διαπλάσεως. Νούφαρο, εύχαριστώ και δέχομαι. Δεν είμαι όμως Θεσσαλονικιά. Γνώρισα τη Θεσσαλονίκη και την άγάπησα.

102 ΠΑΠΑΚΙ

103 ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ, όσοι με γνωρίζουν και διαβάσουν τη 2222, δε θα συμφωνήσουν μαζί σου.

104 ΠΑΠΑΚΙ

105 ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνηση χαιρετώ όλους-ες. 'Ιδιαίτερος Τροβαδούρο, Ροδοπέταλο και Μις Χ.

106 ΚΑΡΜΕΣΙΤΑ

107 ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνηση δε χαιρετώ κανένα. Μπουμ... Μελαχροινόλα = Σ. Κρητικού, Κεφαλλονίτης = Π. Αλεβιζάτος, Λιθικότων = Ι. Φούντας. 'Εστρελίτα, φυλάξου! Στο άλλο θε αποκαλυφθής.

108 Ε. ΑΜΑΖΩΝ (ανεξάρτητος)

109 ΤΟΜ Σάγερ, έγραψα (2259) Σούλα, γιατί δε γράφεις άκόμα; ΒΟΛΙΣ

110 ΕΞΥΠΝΑΚΙΑ, μήπως παιδί μου ανέλαβες το 'Υπουργείον των Οικονομικών;

111 ΣΚΙΟΥΡΟΣ (Ζιζανίων)

112 ΕΓΩ, πώς φαίνονται τα κευδοντόπαιδα (2060)!!!

113 ΚΑΡΟΛΕ, και έγω (2357). Θερμοχαιρετώ, 'Αεριαθούμενο. Πιότρ Καπίτσα (2326) και 'Αγγελολογιώτα (2314), σαν πολλά δε μάς τα λέτε; Λέμμο Κώσιον, και βέβαια λάθος (2305).

114 ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΤΟΞΟΤΗΣ (Υπερανθρώπων)

115 ΔΕΝ προσχωρώ στους: 'Ελευθερούς Σκοπευτές γιατί είναι υπερχαμένοι. 'Υπερανθρώπου, λόγω πληθώρας ψευδωνύμων. 'Εξυπνήτες, θυμίζω παιδικό έλεεινής μορφής. Ευθύμα Νιάτα, μη μελογολήσω. Δ. Δημηκοστιά, γιατί είσαι πριγκιπάτο. Χι, θυμίζω άλλες. Ζιζανία, γιατί έχω ομοιομορφία ή ήρα από το στήρι. Πεννατική Χά-νυη, γιατί έβυε. Βολιώτικη Τρελοπαρέα, γιατί έβυε Δαφνί. 'Ιδρύω σύλλογον άνε-

107 ΔΑΓΑΠΗΤΕ Θολή Μιλήσιε: «νιάου, νιάου, κουμπιρίτσα μου πεινάω». «Ε!!! Γεια σου, Ν. Κρόκετ.

108 ΕΛΑΦΟΚΥΝΗΓΟΣ

109 ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΕ, πρώτο γράψε : Καν Μπίρην Λαμπροπούλου (δία 'Ακατανόητη) Μακρών Τειχών 29 Πειραιεύς. 'Αποχωρώ από τα Ευθύμα Νιάτα.

110 ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΗ

111 ΑΝΤΙΛΑΛΕ, εύχαριστώ. Θρύλε, κατενθουσιασμένος από τη γνωριμία. Το 'ίδιο και για σάς: 'Εφθε, Ρίκο, Ροδοπέταλο, 'Ονειρο, Τρεχαντήρι.

112 ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝ (Ευθύμα Νιάτα)

113 ΜΥΚΟΝΙΑΤΑΚΙ, Σκίουρε, Ντάννυ, 'Αγράμπελη σου ικανότητάς σου (2358). Πάντως θερμά αντιχαιρετώ.

114 ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝ (Ευθύμα Νιάτα)

115 ΔΑΓΑΠΗΤΟ μου 'Ιντερμέτζο, σχεδόν (1972) κάθουμαι στο Παγκράτι. Παπάκι, ποτέ θα γίνη το πάρτυ σου?

116 ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝ (Ευθύμα Νιάτα)

117 ΑΓΝΗ, εύχαριστώ, έλπιζω στί φίλια σου, Σάγερ, έσύ γιατί τό πήρες; Για σκετούμε:

118 ΝΤΑΙΖΗ-Ντάκ, προτιμώ τη φιλία σου. Σανσελάρ, γεια σου.

119 ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΛΕΝΤΕ

120 ΚΑΤΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟ Βλῆμα, περιμένα να κάνης άρχή μέσω Διαπλάσεως. Νούφαρο, εύχαριστώ και δέχομαι. Δεν είμαι όμως Θεσσαλονικιά. Γνώρισα τη Θεσσαλονίκη και την άγάπησα.

121 ΠΑΠΑΚΙ

122 ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ, όσοι με γνωρίζουν και διαβάσουν τη 2222, δε θα συμφωνήσουν μαζί σου.

123 ΠΑΠΑΚΙ

124 ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνηση χαιρετώ όλους και όλες. 'Ιδιαίτερος στέλνω πολλά χαιρετίσματα στη Μισή Μερίδα και στην Ντιάνα.

125 ΚΟΥΤΟΡΝΙΟΙ (Μεγάλος έξερευνητής)

126 ΧΑΙΡΕΤΩΝΤΑΣ τους: Μισή Μερίδα και Πυθέα Μασσαλιώτη, προσχωρώ στο σύλλογο των 'Ελευθερών Σκοπευτών.

127 ΠΙΤΤΑΚΟΣ ('Ελ. Σκοπευτών)

128 ΔΑΓΑΠΗΤΕ Λέμμο, μάθε ν' αποκαλύπτεις κι' έπειτα αποκαλύψε.

129 ΧΩΚ ΦΙΝΝ

130 ΠΙΤΤΑΚΟΣ

131 ΠΙΚΡΟ Δηλητήριο, σε συγχωρώ για απόφαση (2294). Σενιόριτα, να σε θεωρήσω σύμμαχο; Μυρτώ, συμφωνώ με 2324. 'Εστρελίτα, χαιρώ άκρας υγείας. Σφή η άποχώρηση Μενούετο. Τέλλο 'Αγρο, συμφωνώ με 2359. Πιότρ Καπίτσα σόπ, σε έρω. 'Αντίλαλε, που έχει δοθεί άπάντηση. 'Αστρονόμο, για σένα τί λένε τ' άστρα : 'Αεριαθούμενο, αντιχαιρετώ.

132 ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΗΣ

133 ΜΥΡΤΩ, αντιχαιρετώ. Πιότρ Καπίτσα, πάψε τις έξυπνάδες σου, που είναι από τις παλιές Διαπλάσεις, και μη σπαταλές τα λεπτά σου σε κάτι που δε σε ώφελει. Σκίουρε, είδα ότι έλειπες από ένα τεύχος. Πώς έγινε αυτό, παιδί μου; Συχαρημένη νάσαι, Γλαυέ (2343). 'Υπερφυσικός υπεμπές έχωθι όνοματι Παιδί-Φάντασμα. 'Όποιοι τον δρό, θα άμειψθ. Παράδοση στη διεύθυνση της 2312.

134 ΟΛ. ΜΕΡΙΔΑ

135 ΚΑΙ φυσικά ειρωνικά, 'Εμίλυ (2246). Μυρτώ, σάπια, μη μάς τό λες (2362)! Σκίουρε, είναι πολύ μικρή η αλόγουριτά σου, για να τη κύνης μέσα σ' όλα. Πεταλόροδο, γεια.

136 ΜΥΚΟΝΙΑΤΑΚΙ (Ζιζανίων)

137 ΑΠΟΛΕΣΘΗΣΑΝ 34 'Ολ. Μερίδας, 'Ο ευρώ άς παραδώσει εις 1/4 Μερίδας και άμειψθίσταται. 'Αντίλαλε, 'Ονειρο, Θρύλε, Φιλιάκη.

138 ΔΕΝ προσχωρώ στους: 'Ελευθερούς Σκοπευτές γιατί είναι υπερχαμένοι. 'Υπερανθρώπου, λόγω πληθώρας ψευδωνύμων. 'Εξυπνήτες, θυμίζω παιδικό έλεεινής μορφής. Ευθύμα Νιάτα, μη μελογολήσω. Δ. Δημηκοστιά, γιατί είσαι πριγκιπάτο. Χι, θυμίζω άλλες. Ζιζανία, γιατί έχω ομοιομορφία ή ήρα από το στήρι. Πεννατική Χά-νυη, γιατί έβυε. Βολιώτικη Τρελοπαρέα, γιατί έβυε Δαφνί. 'Ιδρύω σύλλογον άνε-

139 ΕΓΩ, πώς φαίνονται τα κευδοντόπαιδα (2060)!!!

140 ΚΑΡΟΛΕ, και έγω (2357). Θερμοχαιρετώ, 'Αεριαθούμενο. Πιότρ Καπίτσα (2326) και 'Αγγελολογιώτα (2314), σαν πολλά δε μάς τα λέτε; Λέμμο Κώσιον, και βέβαια λάθος (2305).

141 ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΤΟΞΟΤΗΣ (Υπερανθρώπων)

142 ΔΕΝ προσχωρώ στους: 'Ελευθερούς Σκοπευτές γιατί είναι υπερχαμένοι. 'Υπερανθρώπου, λόγω πληθώρας ψευδωνύμων. 'Εξυπνήτες, θυμίζω παιδικό έλεεινής μορφής. Ευθύμα Νιάτα, μη μελογολήσω. Δ. Δημηκοστιά, γιατί είσαι πριγκιπάτο. Χι, θυμίζω άλλες. Ζιζανία, γιατί έχω ομοιομορφία ή ήρα από το στήρι. Πεννατική Χά-νυη, γιατί έβυε. Βολιώτικη Τρελοπαρέα, γιατί έβυε Δαφνί. 'Ιδρύω σύλλογον άνε-

143 ΕΓΩ, πώς φαίνονται τα κευδοντόπαιδα (2060)!!!

144 ΚΑΡΟΛΕ, και έγω (2357). Θερμοχαιρετώ, 'Αεριαθούμενο. Πιότρ Καπίτσα (2326) και 'Αγγελολογιώτα (2314), σαν πολλά δε μάς τα λέτε; Λέμμο Κώσιον, και βέβαια λάθος (2305).

145 ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΤΟΞΟΤΗΣ (Υπερανθρώπων)

146 ΔΕΝ προσχωρώ στους: 'Ελευθερούς Σκοπευτές γιατί είναι υπερχαμένοι. 'Υπερανθρώπου, λόγω πληθώρας ψευδωνύμων. 'Εξυπνήτες, θυμίζω παιδικό έλεεινής μορφής. Ευθύμα Νιάτα, μη μελογολήσω. Δ. Δημηκοστιά, γιατί είσαι πριγκιπάτο. Χι, θυμίζω άλλες. Ζιζανία, γιατί έχω ομοιομορφία ή ήρα από το στήρι. Πεννατική Χά-νυη, γιατί έβυε. Βολιώτικη Τρελοπαρέα, γιατί έβυε Δαφνί. 'Ιδρύω σύλλογον άνε-

147 ΕΓΩ, πώς φαίνονται τα κευδοντόπαιδα (2060)!!!

148 ΚΑΡΟΛΕ, και έγω (2357). Θερμοχαιρετώ, 'Αεριαθούμενο. Πιότρ Καπίτσα (2326) και 'Αγγελολογιώτα (2314), σαν πολλά δε μάς τα λέτε; Λέμμο Κώσιον, και βέβαια λάθος (2305).

149 ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΤΟΞΟΤΗΣ (Υπερανθρώπων)

150 ΔΕΝ προσχωρώ στους: 'Ελευθερούς Σκοπευτές γιατί είναι υπερχαμένοι. 'Υπερανθρώπου, λόγω πληθώρας ψευδωνύμων. 'Εξυπνήτες, θυμίζω παιδικό έλεεινής μορφής. Ευθύμα Νιάτα, μη μελογολήσω. Δ. Δημηκοστιά, γιατί είσαι πριγκιπάτο. Χι, θυμίζω άλλες. Ζιζανία, γιατί έχω ομοιομορφία ή ήρα από το στήρι. Πεννατική Χά-νυη, γιατί έβυε. Βολιώτικη Τρελοπαρέα, γιατί έβυε Δαφνί. 'Ιδρύω σύλλογον άνε-

151 ΕΓΩ, πώς φαίνονται τα κευδοντόπαιδα (2060)!!!

152 ΚΑΡΟΛΕ, και έγω (2357). Θερμοχαιρετώ, 'Αεριαθούμενο. Πιότρ Καπίτσα (2326) και 'Αγγελολογιώτα (2314), σαν πολλά δε μάς τα λέτε; Λέμμο Κώσιον, και βέβαια λάθος (2305).

153 ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΤΟΞΟΤΗΣ (Υπερανθρώπων)

154 ΔΕΝ προσχωρώ στους: 'Ελευθερούς Σκοπευτές γιατί είναι υπερχαμένοι. 'Υπερανθρώπου, λόγω πληθώρας ψευδωνύμων. 'Εξυπνήτες, θυμίζω παιδικό έλεεινής μορφής. Ευθύμα Νιάτα, μη μελογολήσω. Δ. Δημηκοστιά, γιατί είσαι πριγκιπάτο. Χι, θυμίζω άλλες. Ζιζανία, γιατί έχω ομοιομορφία ή ήρα από το στήρι. Πεννατική Χά-νυη, γιατί έβυε. Βολιώτικη Τρελοπαρέα, γιατί έβυε Δαφνί. 'Ιδρύω σύλλογον άνε-

155 ΕΓΩ, πώς φαίνονται τα κευδοντόπαιδα (2060)!!!

156 ΚΑΡΟΛΕ, και έγω (2357). Θερμοχαιρετώ, 'Αεριαθούμενο. Πιότρ Καπίτσα (2326) και 'Αγγελολογιώτα (2314), σαν πολλά δε μάς τα λέτε; Λέμμο Κώσιον, και βέβαια λάθος (2305).

157 ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΤΟΞΟΤΗΣ (Υπερανθρώπων)

158 ΔΕΝ προσχωρώ στους: 'Ελευθερούς Σκοπευτές γιατί είναι υπερχαμένοι. 'Υπερανθρώπου, λόγω πληθώρας ψευδωνύμων. 'Εξυπνήτες, θυμίζω παιδικό έλεεινής μορφής. Ευθύμα Νιάτα, μη μελογολήσω. Δ. Δημηκοστιά, γιατί είσαι πριγκιπάτο. Χι, θυμίζω άλλες. Ζιζανία, γιατί έχω ομοιομορφία ή ήρα από το στήρι. Πεννατική Χά-νυη, γιατί έβυε. Βολιώτικη Τρελοπαρέα, γιατί έβυε Δαφνί. 'Ιδρύω σύλλογον άνε-

159 ΕΓΩ, πώς φαίνονται τα κευδοντόπαιδα (2060)!!!

160 ΚΑΡΟΛΕ, και έγω (2357). Θερμοχαιρετώ, 'Αεριαθούμενο. Πιότρ Καπίτσα (2326) και 'Αγγελολογιώτα (2314), σαν πολλά δε μάς τα λέτε; Λέμμο Κώσιον, και βέβαια λάθος (2305).

161 ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΤΟΞΟΤΗΣ (Υπερανθρώπων)

162 ΔΕΝ προσχωρώ στους: 'Ελευθερούς Σκοπευτές γιατί είναι υπερχαμένοι. 'Υπερανθρώπου, λόγω πληθώρας ψευδωνύμων. 'Εξυπνήτες, θυμίζω παιδικό έλεεινής μορφής. Ευθύμα Νιάτα, μη μελογολήσω. Δ. Δημηκοστιά, γιατί είσαι πριγκιπάτο. Χι, θυμίζω άλλες. Ζιζανία, γιατί έχω ομοιομορφία ή ήρα από το στήρι. Πεννατική Χά-νυη, γιατί έβυε. Βολιώτικη Τρελοπαρέα, γιατί έβυε Δαφνί. 'Ιδρύω σύλλογον άνε-

163 ΕΓΩ, πώς φαίνονται τα κευδοντόπαιδα (2060)!!!

164 ΚΑΡΟΛΕ, και έγω (2357). Θερμοχαιρετώ, 'Αεριαθούμενο. Πιότρ Καπίτσα (2326) και 'Αγγελολογιώτα (2314), σαν πολλά δε μάς τα λέτε; Λέμμο Κώσιον, και βέβαια λάθος (2305).

165 ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΤΟΞΟΤΗΣ (Υπερανθρώπων)

166 ΔΕΝ προσχωρώ στους: 'Ελευθερούς Σκοπευτές γιατί είναι υπερχαμένοι. 'Υπερανθρώπου, λόγω πληθώρας ψευδωνύμων. 'Εξυπνήτες, θυμίζω παιδικό έλεεινής μορφής. Ευθύμα Νιάτα, μη μελογολήσω. Δ. Δημηκοστιά, γιατί είσαι πριγκιπάτο. Χι, θυμίζω άλλες. Ζιζανία, γιατί έχω ομοιομορφία ή ήρα από το στήρι. Πεννατική Χά-νυη, γιατί έβυε. Βολιώτικη Τρελοπαρέα, γιατί έβυε Δαφνί. 'Ιδρύω σύλλογον άνε-

167 ΕΓΩ, πώς φαίνονται τα κευδοντόπαιδα (2060)!!!

168 ΚΑΡΟΛΕ, και έγω (2357). Θερμοχαιρετώ, 'Αεριαθούμενο. Πιότρ Καπίτσα (2326) και 'Αγγελολογιώτα (2314), σαν πολλά δε μάς τα λέτε; Λέμμο Κώσιον, και βέβαια λάθος (2305).

169 ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΤΟΞΟΤΗΣ (Υπερανθρώπων)

170 ΔΕΝ προσχωρώ στους: 'Ελευθερούς Σκοπευτές γιατί είναι υπερχαμένοι. 'Υπερανθρώπου, λόγω πληθώρας ψευδωνύμων. 'Εξυπνήτες, θυμίζω παιδικό έλεεινής μορφής. Ευθύμα Νιάτα, μη μελογολήσω. Δ. Δημηκοστιά, γιατί είσαι πριγκιπάτο. Χι, θυμίζω άλλες. Ζιζανία, γιατί έχω ομοιομορφία ή ήρα από το στήρι. Πεννατική Χά-νυη, γιατί έβυε. Βολιώτικη Τρελοπαρέα, γιατί έβυε Δαφνί. 'Ιδρύω σύλλογον άνε-

171 ΕΓΩ, πώς φαίνονται τα κευδοντόπαιδα (2060)!!!

172 ΚΑΡΟΛΕ, και έγω (2357). Θερμοχαιρετώ, 'Αεριαθούμενο. Πιότρ Καπίτσα (2326) και 'Αγγελολογιώτα (2314), σαν πολλά δε μάς τα λέτε; Λέμμο Κώσιον, και βέβαια λάθος (2305).

173 ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΤΟΞΟΤΗΣ (Υπερανθρώπων)

174 ΔΕΝ προσχωρώ στους: 'Ελευθερούς Σκοπευτές γιατί είναι υπερχαμένοι. 'Υπερανθρώπου, λόγω πληθώρας ψευδωνύμων. 'Εξυπνήτες, θυμίζω παιδικό έλεεινής μορφής. Ευθύμα Νιάτα, μη μελογολήσω. Δ. Δημηκοστιά, γιατί είσαι πριγκιπάτο. Χι, θυμίζω άλλες. Ζιζανία, γιατί έχω ομοιομορφία ή ήρα από το στήρι. Πεννατική Χά-νυη, γιατί έβυε. Βολιώτικη Τρελοπαρέα, γιατί έβυε Δαφνί. 'Ιδρύω σύλλογον άνε-

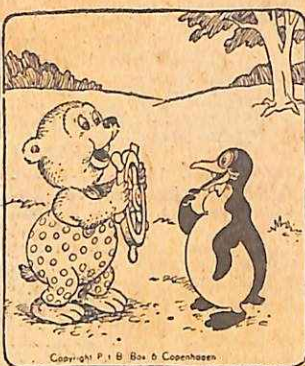
175 ΕΓΩ, πώς φαίνονται τα κευδοντόπαιδα (2060)!!!

17

Ο ΠΕΤΣΥ ΛΑΥΠΗΓΟΣ

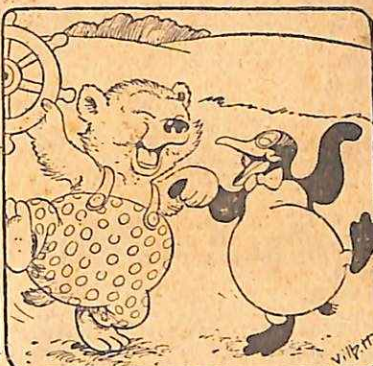
— Μπά, μπά, μπά. Τι περίεργο πράμα είν' αυτό; Στάσου να δούμε τώρα με τί μοιάζει.

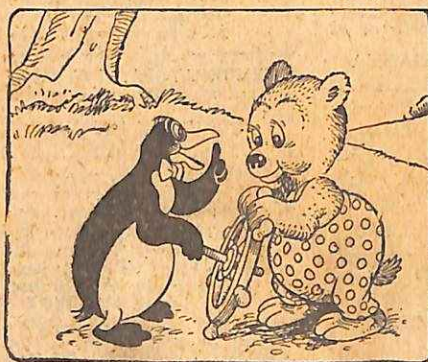
— Γειά σου, Πίνγκο! Κοίτα τί βρήκα, μιά ρόδα!
— Χμ, καλή είναι! αλλά τί θα την κάνης;

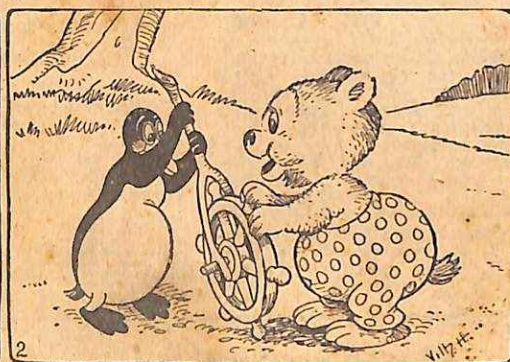
— Νά σου πῶ, δὲν καλοξέρω. Έσὺ τί λές, Πίνγκο; Τί τίς κάνουνε τίς ρόδες;

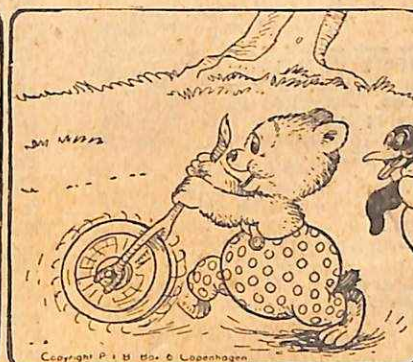
— "Α, τὸ βρήκα Πέτσυ! Ἦθὲ κάνουμε ἓνα ποδήλατο!
— Ποδήλατο; Ἀληθινό, Πίνγκο; Ζήτωωω!

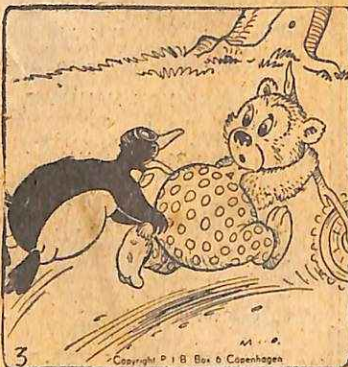
— Στάσου μιά στιγμή. Πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ βάλουμε ἓναν ἄξονα. Έναν πραγματικό ἄξονα.

— Τί θὰ πῇ ἄξονας, Πίνγκο;
— Νά, πὼς εἶναι τὰ πηρούνια. Έ, ἔτσι εἶναι κι' ὁ ἄξονας.

— Δηλαδή τὸ ποδήλατό μας θὰ τρέξη κανονικά; Έ, Πίνγκο, τί σοφὸς πού εἶσαι!

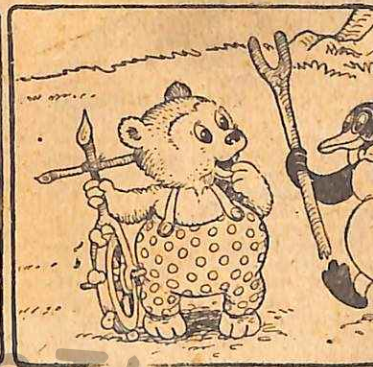
— Στάσου ντέ, ἀκόμα εἶμαστε στὴν ἀρχή.
— Πὼς στὴν ἀρχή; Ἀφοῦ τσουλάει κιόλα.

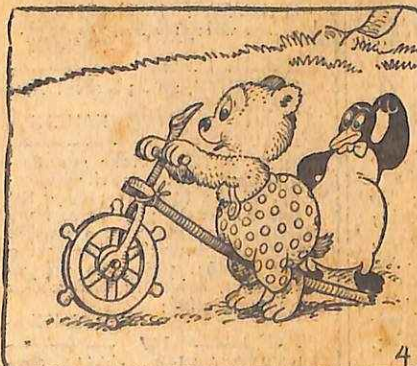
— Έ, τί χαζὸς πού εἶσαι, Πέτσυ! Ἀφοῦ τοῦ λείπει τὸ τιμόνι!

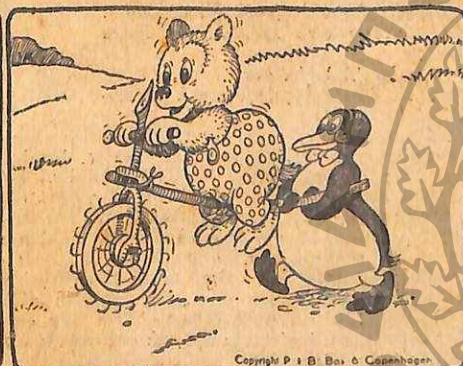
— Δίκιο ἔχεις. Πρέπει νὰ βάλουμε καὶ σέλα, γιὰ νὰ κάθουμαι.

— Νά, κοίτα! Βρῆκα τὸ ἄσκει... ἔξυ φαίνεται;

— Νά! Τώρα μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἐν τάξει. Γιὰ ἀνέβα νὰ δοῦμε.

— Έ, γιατί δὲν τσουλάει ὅπως πρὶν, Πίνγκο; Έ, ὦραϊ! Τώρα πάει καλύτερα.

— Πίνγκο, ἄχ, Θεοῦλη μου, πὼς γὰρ γαλιέμαι! Χά, χά, χά... ἴι... χό, χό, χό!.. (ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)